

ürün

SOSYALİST DERGİ

EKİM

1976 28

yıl:3 cilt:5

TIRMANAN
FAŞİZME KARŞI
TÜM DEMOKRATİK
GÜÇLERİN
BİRLİĞİ YOLUNDA
İLERİ!

TÜSTAV

İÇİNDEKİLER :

HABER - YORUM - İNCELEME

Murat Morali
bağışdır - 2012

Anti - Sovyetizme Karşı Savaşım

Neden En Temel

Devrimci Görevlerdendir?

Fikret ÇAKIROĞLU 10

Sınıf Savaşımının Önemli

Bir Alanı : Belediyeler

Yılmaz ÖZGEN 45

Dünya Devrimci Hareketinin

Yeni Bir Utkusu : LAOS... 57

ÇEVİRİLER

Maoizmin İdeoloji ve Pratiği :

Anti - Sovyetizm ve Anti - Komünizm

K. ANDREYEV 61

AYIN HABER ÖZETLERİ

Sovyetler Birliği Haber Ajansı «TASS» 75

DÜNYA İŞÇİ SINIFI PARTİLERİ ÜZERİNE BİLGİLER

Bir Kitle Partisinin

Sınıfsal Niteliği

Atos FAVA 89

KAPAK DESENİ : CAN OL

Sahibi : Ural ATEŞER • Yazı İşleri Müdürü : Selçuk UZUN • Yönetim Yeri:
Divanyolu, Klodfarer Cad. No: 38/2, İSTANBUL • Yazışma ve Havale Adresi:
P.K. 41 Sirkeci İSTANBUL • Genel Dağıtım : TAN DAĞITIM, Başmuhasip
Sokak, Aras İşhanı, No: 5/201, Cağaloğlu/İSTANBUL • Ankara Dağıtım: ANKA-
RA DAĞITIM, Bayındır Sokak 38/3 Kızılay/ANKARA • İzmir Dağıtım: EGE
DAĞITIM • Abone Şartları : Yıllık 100, Altı Aylık 50 Lira. Dış Ülkeler için
iki katıdır • Dizgi-Tertip: BAŞARAN MATBAASI • Baskı: UFUK MATBAASI

Abonelerimize Duyuru

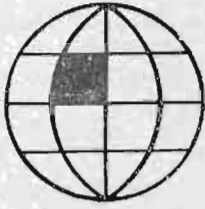
ÖĞRENDİĞİMİZE GÖRE, DERGİMİZ BAZI ABONELERE ULAŞMAMAKTADIR. DERGİMİZİN ELLERİNE ULAŞMADIĞI ABONELER, BİZE BİLDİRDİKLERİ TAKTİRDE KENDİLERİNE POSTALANACAKTIR. DUYURURUZ.

PTT'NİN İŞGÜZARLIĞINDAN DOLAYI DA ABONELERİMİZDEN ÖZÜR DİLERİZ.

DERGİMİZİN BU SAYISI, BAYRAM DOLAYISIYLA GEÇ ÇIKMIŞTIR. OKURLARIMIZDAN ÖZÜR DİLERİZ.

CİLT KAPAKLARI ÇIKTI

DERGİMİZİN CİLT KAPAKLARI AYRI AYRI 4 CİLT OLARAK ÇIKMIŞTIR. HERBİRİ 15 LİRADAN SATILACAK OLAN CİLT KAPAKLARINI, İSTEYEN OKURLARIMIZA POSTA PULU KARŞILIĞI VEYA ÖDEMELİ OLARAK YALNIZ YAYINEVİMİZ TARAFINDAN GÖNDERİLECEKTİR.

Tarihsel önemde günler yaşıyoruz. Eski ile yeni, ileri ile geri arasındaki savaşımın, görülmemiş bir yoğunluk, genişlik ve elle tutulurluk kazandığı günler.

Yaşanılan her dilimi ile, işçi sınıfı savaşımının **elli altı yıllık** geleneğinin ışık tutuculuğu ile, geleceğin yepyeni, dipdiri ileri - demokratik Türkiye'sine uzanan yolu birleştiren, içinde yaşadığımız somut tarih dilimi; sadece sıradan bir savaşım göstergesi değil, fakat aynı zamanda, bir sınıf savaşımı ansiklopedisi niteliğinde.

Gerçekten de, gerici - faşist karması MC'nin açık faşizme tırmanışının son ve belirleyici basamağı olan, DGM Yasa Tasarısı'nı Meclisler'den geçirme girişimi; ve işçi sınıfının tek devrimci sendikal örgütü olan DİSK'in başlattığı, başını çektiği ve tüm ilerici örgüt ve kuruluşların katıldığı, DGM'ye karşı demokratik direniş; özünde, salt bu mahkemelerin sınırını çok aşmaktadır: tüm demokrasiden ve ilerlemeden yana güçlerin ortak ve acil talebi olan; **ihane cephesi MC'nin demokratik yollarla iktidardan düşürülmesi ve işçi sınıfının belirleyici söz hakkına sahip olacağı, ilerici ve halktan yana bir iktidarın başa getirilmesi** talebi öne çıkmaktadır.

DGM'ye karşı, işçi sınıfının, ve işçi sınıfının demokrasi savaşımında yandaş tavır alan tüm ilerici sınıf ve katmanların demokratik tavrının yanı sıra; işçi sınıfının ve tüm ilerici sınıf ve katmanların geliştiği olan sınıfın, tekelci burjuvazinin de, «icra organı» MC'ye karşı, bir «sınıf tavrı» na tanık olduk. Bu «sınıfsal tavır», kendi sınıflarının dırimsel çıkarlarını dile getiren DGM'nin savunuculuğu biçiminde, olumlu olarak ortaya çıkarken; örneğin, kendi «özel» çıkarlarına ters gelen bir yasama - yürütme kararına karşı, olumsuz olarak ortaya çıkıyordu. Bu «sınıfsal tavrın» ilk —olumsuz— görünümü, İşveren Sendikaları Konfederasyonu Genel Sekreteri Rafet İbrahimoglu'nun, ağzından; «DGM Yasası çıkmazsa, kendimiz tedbir alırız...» biçiminde dile geliyordu. İkinci —olumsuz— görünümü ise; halkı daha fazla kazıklamalarını sağlayacak zam önerilerini yasallaştıracak olan «kararname», bir «holding sürtüşmesinin» sonucu olarak çıkmayınca, TOFAŞ patronlarının kararıyla; yirmibinden fazla işçiyi sokağa atmak şeklinde dile geliyordu. Yani, tekelci burjuvazi, sadece kendi sınıf - bireyci çıkarlarına ters düşen bir yasama - yürütme kararına karşı; fabrikaları kapatma, üretimi durdurma, yirmibinden fazla işçiyi sokağa atma gibi tehditlerle «direniş» uygularken, «vatanseverliğine» hâle gelmiyor; devletin güvenliği tehdit edilmiyordu. Oysa işçi sınıfı, üstelik sırf kendi sınıfsal çıkarı için de değil, aynı zamanda ulusal çıkarları da gözeterek; çağ - dışı, faşist - biçimi, tüm halkın çıkarlarına ters bir yasa girişimine karşı direnince; devletin güvenliği «tehdit ediliyor!», «üretim engelleniyor!», «devletin temelinde dinamit konuluyor!», v.s.

Faşist beyinli baylar, artık siz de inanmıyorsunuz; tüm emeğiyle geçinen halkı kandırabileceğinize. Artık siz de inanmıyorsunuz; «hür - demokratik rejim» falan gibi tatavalarla bu baskıyı sürdürebileceğinize. Bundan dolayıdır hırçınlığınız; bundan dolayıdır, emekçi halka kin kusmanız!

Biçimsel yönden DGM'nin ön - plana çıktığı, fakat özünde, karşı - devrimci süreçle, devrimci sürecin birbiriyle çatışmaları olan bu demokratik direniş; demokrasi ve ilerlemeden yana olan güçlerin kazanımları ve elde ettikleri deneyimler açısından, daha yakından görmeye çalışalım.

DGM YASA TASARISINA KARŞI DİRENİŞ VE İŞÇİ SINIFININ SOMUT ÖNDERLİĞİ

Ülkemizdeki devrimci sürecin gelişiminde, işçi sınıfının somut önderliği, bu olayda bütünüyle ve olanca açıklığıyla ortaya çıkmıştır. İşçi sınıfının devrimci süreçte öncülüğü konusu, daha düne kadar —ve hatta günümüzde de— tartışılıp; kimi, bu öncülüğü köylülüğe, kimi sivil - asker bürokratlara, kimi öğrenci gençliğe «hediye ederken»; son demokratik direniş de göstermiştir ki, işçi sınıfının tarihsel, ideolojik ve siyasal plandaki öncü - güç rolü, maddi yaşamın gerçekliği içinde somut olarak vücut bulmuştur.

Somut yaşamın gerçekliği göstermiştir ki, faşist tirmanışa karşı, ve ileri - demokratik bir Türkiye için savaşında, ilk öne atılan, işçi sınıfı olmuştur. İşçi sınıfı, işten atılmaktan, aç kalmaktan, her türlü baskıya uğramaktan korkmuyarak, yiğitçe ve disiplinle ayağa kalkmış; diğer ilerici sınıf ve katmanlara yol göstermiş, onların başını çekmiştir. Kısacası, «fabrika okulunda, proletarya dayanışması okulunda, sınıf savaşımı alanında» oluşmuş olan işçi sınıfı; yaşamın objektif olarak kendisine yüklediği, devrimci öncü - güç rolünü, bileğinin hakkıyla kazanmıştır. Sınıf sendikacılığında giderek ustalaşan, tek devrimci sendikal örgüt DİSK, bu savaşında, işçi sınıfının, güvendiği ve tüm sağdan ve «sol» dan gelen kışkırtmalara karşı disiplinine uyduğu, bir örgüt olarak çıkmıştır karşımıza.

Bundan sonra, bu konuda yapılabilecek her türlü spekülasyon, artık, sadece bir siyasal «körlük» değil, fakat düpedüz «karşı - devrimcilik» tir.

DGM YASA TASARISINA KARŞI DİRENİŞ VE İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ

Olaylar, işçi sınıfının somut olarak kanıtlanan öncü - güç rolünü, bu soruna sınıksız bağlı olan, başka bir sorunla birlikte ele almayı zorunlu kılmaktadır: **işçi sınıfının birliği sorunu.**

İşçi sınıfının, DİSK'in ustaca önderliğinde ve savaşımının yarım - asırlık geleneğinin aydınlığında, tüm ilerici - demokrat güçlerle birlikte başarılı demokratik direniş uygulaması; «işçi sınıfının birliği» sorununun kökten çözüldüğü anlamına gelmemektedir.

Bu sorunun, çağdaş koşullarda, kapitalist ülkelerde tümüyle çözümlenmesini beklemek elbetteki iyimserliktir. Ancak bunun böyle olması; işçi sınıfının birliği için tüm çabaların harcanmaması, birliği engelleyici tüm engellerin üstüne yürünmemesi de demek değildir. Tıpkı, DİSK'in, Türk - İş'in sınıf haini Tunç - Şide kliği değil de, Türk - İş yığınının eylem birliği çağrısı yapması, ve bunu gerçekleştirmek için olumlu ve yapıcı önerilerde bulunması gibi. Ve DİSK'in bu girişimlerinin, Tunç - Şide gangster kliğinin her türlü engellemelerine karşı, Türk - İş yığınının yankı bulduğu, çeşitli somut olaylarla doğrulanmıştır.

Gerçi Türk - İş yığını, geniş ölçüde, gangster yöneticiler tarafından eylemsizliğe itilmiş; ve Türk - İş üyesi ilerici sendikacılar, direniş öncesi konuşmaları ölçüsünde harekete geçmemişlerdi; ama, bunların tersine bazı güçlü belirttiler de günyüzüne çıkmamış değildir.

Örneğin, işçi sınıfının, sınıf bilincine ulaşmış en ileri unsurlarının DİSK'te toplandığı günümüzde; Türk - İş yönetiminin, sınıf bilincinden uzak tutmak için ellerinden geleni yaptıkları, Türk - İş kitlesindeki işçiler, toplumsal savaşın her unsurundan hızla etkilenmekte ve yöneticilerini, Tunç - Şide kliğine, karşı çıkmaya zorlamaktadırlar.

Kısacası, son olaylar, ülkemizde işçi sınıfının birliğinin somut çerçevesi olan, DİSK ile Türk - İş yığınının birliği sorununun, tüm önemini koruduğunu gösterdiği gibi; bu alanda, ilerisi için umut verici oluşumların filizlendiğini de göstermiştir.

DGM YASA TASARISINA KARŞI DİRENİŞ VE KİTLELERİN SİYASAL EĞİTİMİ

DGM'ye karşı demokratik direnişin, işçi sınıfının öncü - güç rolünün somutlanması ve birliğinin oluşmasında, umut verici belirtileri ortaya çıkarması gibi son derece önemli sonuçlarının yanısıra; bu direniş hareketinin, bizzat işçi sınıfının ve öncülük ettiği kitlelerin siyasal eğitimindeki payı da küçümsenemez.

Bilindiği gibi, Lenin, işçi sınıfının siyasal bilincinin oluşmasında en büyük rolü, işçi sınıfının bizzat kendi sınıf savaşımı deneyimine vermiştir.

Gerçekten de, Lenin'e göre, «işçi kitlelerinin sınıf bilincinin gelişme düzeyi, işçi kitlelerinin sosyalist ideolojiyi özümlemeye hazır olma dereceleri; doğrudan doğruya, onların sınıf savaşımının deneyiminin» işlevindedir; toplumsal deneyimin işlevindedir.

Bu açıdan ele aldığımızda, son direniş hareketi, işçi sınıfına, paha biçilmez bir deneyim hazinesi kazandırmıştır; ve daha da kazandıracaktır.

Aynı olguyu, işçi sınıfının başını çektiği harekete, şöyle yada böyle katılan ilerici sınıf ve katmanlar için de söylemek olasıdır. Bundan da fazla olarak, bu sınıf ve katmanlar, yine bu deneyim içinde görmüşlerdir ki; işçi sınıfı, sosyal kurtuluşu için savaşımıyla; tüm emekçi halkın sosyal kurtuluşu için, ülkenin en temel ulusal çıkarları için savaşımı, organik olarak birleştirmektedir. Ve işçi sınıfının sosyal kurtuluş savaşımı, aynı zamanda, bir yurtseverlik savaşımıdır da. Bugün hâlâ işçi sınıfına yabancı sağ ve «sol» sapık akınlarla, bazı likidasyon odaklarında saf - tutan ilerici - yurtseverlerin de, bu gelişmelerden alacakları dersler vardır.

Geniş yığınların siyasal eğitimi, bununla da kalmamaktadır. Kitleler, direniş sırasında; ülkedeki iktidarın, sınıfsal yapısını ve sınıfsal mevzilenişini de olanca çıplaklığıyla görebilmiştir: bir yanda, **başını işçi sınıfının çektiği, tüm ilerici - demokrat güçler**; diğer yanda ise, Demirel'li, Erbakan'lı, Feyzioğlu'lu, Türkeş'li, Asiltürk'lü, İbrahimoğlu'lu, Tunç'lu, Şide'li, v.s, gerici - faşist karması, emperyalizmin işbirlikçisi, işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın can düşmanı, halka ihanet cephesi.

DGM YASA TASARISINA KARŞI DİRENİŞ VE KÖYLÜLÜĞÜN VE ORTA TABAKALARIN TAVRI

Yukarıda, göstermeye çalıştığımız sınıfsal mevzileniş içinde, köylülüğün ve orta tabakaların tavırları, üzerinde ayrıca durmayı gerektirmektedir.

Köylülüğün iki temsilî örgütünün direniş karşısındaki tavırları, birbirine taban tabana zıt olmuştur. Küçük ve orta köylülüğün temsilî örgütü olarak kabul edilebilecek olan KÖY - KOOP, belli kararsızlıklarla da olsa, işçi sınıfının DGM'ye karşı direnişini desteklediğini açıklarken; büyük toprak sahiplerinin

temsili örgütü durumunda olan, Ziraat Odaları Birliği, gerici - faşist karması ihanet cephesinde yerini almıştır.

Bu durum da, köylülüğün farklılaşmasının, ve kırsal alanlarda sınıf savaşımının yoğunlaşmasının önemli bir ölçütü olduğu gibi; işçi sınıfı ile köylülük arasında oluşabilecek ittifak için, önemli sonuçlar doğurabilecek niteliktedir.

Ayrıca, işçi sınıfı hareketi gelişip yoğunlaştıkça; köylülüğün demokrasi ve ilerleme güçlerinin cephesinde, daha yığınsal bir şekilde kazanılması görevi, ivedi olmaktadır.

Kent orta tabakalarında, değişik bir görünüm ortaya çıkmıştır. Kent mülkiyetli orta - tabakalarının temsili örgütü olma niteliğinden çok uzak olan, ve daha çok, bir grup faşist yarıdakısı gangster bozuntusunun yönetimini elinde tuttuğu, esnaf ve şoför dernekleri gibi kuruluşlar, gerici - faşist karması cephe'yi desteklediklerini bildiren «resmi» bildirimler yayınlamışlardır. Bu kuruluşların, temsil ettiklerini iddia ettikleri toplumsal grupların davranışları, büyük ölçüde, bu «resmi» bildirimlerin tersine olmuş; ve direniş, günlük yaşamlarını etkilemesine karşın, bu toplumsal kesimler, işçi sınıfının direnişine karşı aktif bir tavır almamışlardır. Buna en güzel örnek, Ankara'da belediye işçilerine karşı grev kırıcılığını yürütenlerin, bu «resmi - destek» bildirimleri yayınlayan «kuruluşlar» dan birinin binlerce üyesi arasından, grev kırıcılığı eylemlerine «yardımcı» olarak, sadece kırk kamyonluk bir «destek» sağlayabilmesidir. Bu olaylar, bu toplumsal kesimlerin, kendi gerçek çıkarlarından yana örgütlenmelere ne denli büyük gereksinim duyduklarını göstermektedir..

Direniş sırasında, aydınların tavrına gelince; büyük bir çoğunluğu, temsili örgütleri aracılığıyla, gerçekten de onurlu ve saygın bir davranış içine girmişler; yazılı, sözlü ve somut eylemsel desteklerle, işçi sınıfının direnişini desteklemişlerdir. Ankara'da yapılan ve dev boyutlara ulaşan yürüyüş ve toplantı; öğretmenlerin, sağlık elemanlarının, ilerici - yurtsever gençlerin, memurların, ilerici parlamenterlerin, ilerici hukukçuların, kısacası demokrasiden ve ilerlemeden yana tüm güçlerin, işçi sınıfının etrafında kenetlenişinin örneği idi. İşçi sınıfına yabancı eğilimlerin, maocuların, anarşistlerin, goşistlerin, bazı aydın kesimlerinde yaşamlarını sürdürme olanağını hâlâ bulabilmeleri; geniş aydın yığınlarının, işçi sınıfının yolunu bulabilmelerine engel olamıyor artık. İşçi sınıfımızın elli altı yıllık utkan deneyimi, bu konuda, aydın yığınların da yollarını aydınlatıyor.

DGM YASA TASARISINA KARŞI DİRENİŞ VE CHP'NİN TAVRI

İşçi sınıfının, sendikala örgütü DİSK öncülüğünde sürdürdüğü direniş karşısında; gerici - faşist ittifakın, parlamento'daki tek ilerici seçeneği olan CHP'nin tavrı, ilerici - demokratik güçler açısından oldukça önemliydi ve hâlâ önemini koruyor.

Bir kere, tüm maocu - goşist akımdan, tüm likidasyon odaklarına kadar, her soydan her boydan sapık akımın sürekli spekülasyon konusu yaptığı; «DİSK CHP'leştiriliyor...» gibi yaygaralar —bu odaklar bu yaygarayı hâlâ sürdürse de— somut yaşamın gerçekliğinde iflas etti. Görüldü ki, işçi sınıfı CHP'de dahil, tüm ilerici güçlerin önündedir. Ve bu olgu, yaygaracıların öne sürdükleri gibi, DİSK'e rağmen değil, bizzat DİSK'in disiplinli, akılcı yönetiminde vücut bulmaktadır. Aksi iddialar, somut yaşamda yadsınıyor.

CHP için; doğasından gelen tüm yalpalamalarına, tüm çekingenliğine, tüm kararsızlığına karşın, saygın bir savaşım verdiğini söyleyebiliriz. Belirttiğimiz gibi, olumsuz yanı, O'nun doğasından gelmektedir. Gerçek işçi sınıfı sosyalistleri için, bu «olumsuzluk» lar, hiç te şaşırtıcı değildir, kaldı ki gerçek işçi sınıfı

sosyalistlerinin görevi, CHP'den, olmayacak şeyleri iştahla beklemek ve bunlar olmayınca da kahretmek değildir. Hele, «doğasında», işçi sınıfının direnişini, en ön mevzilerde, desteklemesi gereken «sosyalist partiler» in «içler acısı» hali ortadayken...!

CHP'nin parlamento çalışmalarında, örneğin bir Turan Güneş'in Yasa Tasarısı'na karşı konuşması; bir Memduh Ekşi'nin onurlu direnci; CHP sayıtlarının, mecliste, her türlü iç - tüzük olanaklarından yararlanarak yürüttükleri savaşım; parlamento tarihinde, silinmez izler bırakacaktır. İşçi sınıfının öncü rolü, işte burada somutlanmaktadır. Savaşımında öncülüğüyle, kararlılığı ve disipliniyle, ilerici - yurtsever sayıtlara örnek olabilmektedirler.

CHP liderinin, «DİSK'in bir başına savaşımı başaramayacağını» söylemesi, bir başına soruna çözüm getirmekten uzaktı. DİSK'in, bir başına, savaşımı çözüme götüremeyeceği doğrudur; ancak parlamento dışında, başta işçi sınıfımız ve onun utkan geleneği olmak üzere, tüm ilerici - demokratik güçlerin, güçlü - demokratik birliğinin desteği olmadan; CHP de, bir başına demokrasi savaşımı veremez. Bu, iyice bilinçlere kazınmadan, içinde elbette CHP'nin de bulunacağı, ilerici - demokrat cephenin utkuya ulaşması zordur.

DGM YASA TASARISINA KARŞI DİRENİŞ VE SÖZDE «SOSYALİST» EĞİLİMLERİN TAVRI

DGM Yasa Tasarısına karşı yürütülen demokratik direnişin gelişmesi süresinde; maocusundan, anarşistine ve troçkistine kadar uzanan sağ ve «sol» sapık eğilimlerin, zaten en doğal görevleri, işçi sınıfının hareketine kara - çalmak olduğundan; bunların, bu demokratik direniş hareketi karşısındaki bozguna tavrı, hiç te şaşırtıcı değildir.

Ancak, işçi sınıfının ismini taşımak ve «sosyalist» olduğunu iddia etmek gibi «özellikleri» olan bir siyasi partinin; Türkiye işçi sınıfının şimdiye kadar vermiş olduğu en yaygın eylem karşısında içine düştüğü durum, gerçekten düşündürücü ve en azından, demokrasi ve ilerleme savaşımı açısından hazindir. Bu sözde «sosyalist» eğilimin likidatör kılığı, hiçbir uyarıyı, hiçbir yaklaşımı, dikkate almamaya kararlı bir davranış içinde, kitlesini, hızla karşı - devrim saflarına sürüklüyor.

İşçi sınıfının yaygın demokratik eylemi süresince, CHP kadar dahi aktif olamayan, bildiri yayınlamaktan ve bildirilerle «kendilerine yontma» dışında birşey yapmayan; bundan dolayı da açıkça eylem dışında kalan bu sözde «sosyalist» eğilim; başlayan ve yığınsal karakter kazanan işçi eylemi karşısında, «ne olursa - olsun bir devrimci işçi eyleminin gerisinde kalmamak» biçimindeki temel marksist - leninist kuralı «unutması», ulaştığı noktada doğaldı.

Bu sözde «sosyalist» eğilimin tavrı üzerinde çok ibret verici olmasından dolayı, ayrıntılı durmak gerekiyor. Haftalık bir yayın organında her zamanki yılışık ve ukala «üslubu» ile bilgicilik taslayan, bu sözde «sosyalist» eğilimin temsilcisi, DİSK'in «Genel Yas» ve direniş kararı üzerine döktürürken; bu kararı iki noktadan «eleştirmekte»; birincisi; bu karar, tabanın zorlamasıyla ve DİSK Yönetimi'nin kendine rağmen almak zorunda kaldığı bir karardır (!). İkincisi ise; DİSK Yönetimi, aldığı kararın sorumluluğunu yükümlenmemekte ve işçiyi «yalnız» bırakmaktadır (!).

Önce birinci «eleştiri» konusunu ele alalım. Bu yılışık üslublu bayın düşüncesine göre, DİSK Yönetimi hızla CHP'leşmekte; fakat bu sözde «sosyalist» eğilimin «etkilediği» işçi yığınları, Yönetimi, ileri eylemlere zorlamaktadır. Çünkü, DİSK'i «TİP» kurmuştur ve DİSK (temelde) eşittir TİP. Tabii kastedilen yeni - TİP. DİSK'i bu ukala yazarın o zamanlar üye bile olmadığı; o günkü niteliğiyle, bugün yeni - TİP'le ilişkileri olmayan kişilerin de hayat verdiği; eski - TİP'li sendikacılar kurmuştur. Ancak herhalde, DİSK'i eski -

TİP'in kurduğunu hatırlatma hakkına sahip olabilecek kişiler arasında eski - TİP'e üye bile olmayan bu ukala sözcüye, birkaç bininci sırada yer verilebilir kanısındayız... İşin bir diğer yanı da şu: mademki «etkileyebildikleri» geniş işçi yığınları vardır; bu geniş işçi yığınları nasıl olur da üç - beş tane sendika bürokratının «oportünist» tavırlarının arkasından gitmektedir? Olan açıktır; olan, yeni - TİP, likidatör yöneticilerinin marifetiyle, işçi eylemlerinin dışında kalmakta ve hızla karşı - devrim saflarına kaymaktadır.

Bunlar gayet iyi bilirler ki, DİSK'in en belirgin özelliği, Türk - İş'in tamamen tersine, tabanın yönetimde söz sahibi olması ilkesini somut olarak yaşama geçirmiş olmasıdır. Ancak, tabanın yönetimde söz sahibi olması demek; elbette ki, örneğin bir ELKA grevindeki gibi anarko - sendikalist bir dağınlık, her önüne gelenin kendi başını alıp gitmesi demek değildir. Bu, her gerçek sınıf ve kitle sendikal harekette olduğu gibi; tabanla yönetim arasındaki organik birliğin, belli bir disiplin çerçevesinde kurulması anlamına gelir; ve bildiğimiz kadarıyla, bu DİSK'te de böyledir.

İkinci olarak, «DİSK'in işçiyi sahipsiz bıraktığı» gevezeliğine gelince; bunun, direniş boyunca işçilere «moral bozukluğu» yaratmadan öte bir işlev görmediği açıktır. Eylem dışında kalmanın verdiği hırçnlık, neler de yapıyor bu sözde «sosyalist» baylara. DİSK'in işçileri «yalnız bıraktığı» iddiası, çok daha karşı - devrime, çok daha rezilce bir iddiadan başka ne olabilir. Bu sözde «sosyalist» eğilimin iddiasına kimlerin sahip çıktığı ise apaçık ortadadır: Halil Tunç'tan başlayıp, Tercüman'ın Rauf Tamer'inden geçen ve sermaye sözcülerinin ağızlarında sonuçlanan bir iddia. Bu spekülasyonu yapanlar ve işi neredeyse, «erkeklik meselesi» yapacak kadar çirkefleşen bu sözde «sosyalist» eğilim; eğer DİSK, «anayasal ve demokratik hakların, DİSK'in tabanının söz ve karar sahibi olma temel ilkesi içinde kullanılabilmesi açısından, işçi üyelerin serbest bırakılması» şeklinde bir karar almasaydı, DİSK'in anında kapatılabileceğini ve DİSK Yöneticilerinin tümüyle ve hemen tutuklanabileceğini ve böylece de hareketin, başsız kaldığı için, başlamadan bastırılabilceğini **bilmemekte midirler?** Ve yine, sermaye sözcülerinin ve Tunç gibi uşaklarının, özellikle de bu nokta üzerinde durmalarını ve DİSK Yöneticilerini sorumsuzca bir «yığıtlık» gösterisine kıskırtıklarını, bilmemekte midirler?

Bu sözde «sosyalist» bayların, bunları bilmediklerini düşünmek bile saçma. Elbetteki bunları biliyorlardı. Buna rağmen, en hafif deyişle «hazin» diye niteleyebileceğimiz tavırları, nereden kaynaklanıyor?

Bunun cevabı; sade bizzet değil, direniş içinde çelikleşen işçi sınıfının ve direnişin doğal bağlaştığı olan ilerici - demokrat yığınlar içinde artık açıktır.

Eylem - dışı kalmanın; toplumsal ilerleme savaşımında, kitlelerce dışlanmanın ve işçi sınıfının utkan geleneğinin, böylesi sözde «sosyalist» likidasyon odaklarına pabuç bırakmayacak kadar güçlü olmasının; bu baylarda yarattığı hırçnlıktır, tüm sapıklıklarının gerekçesi.

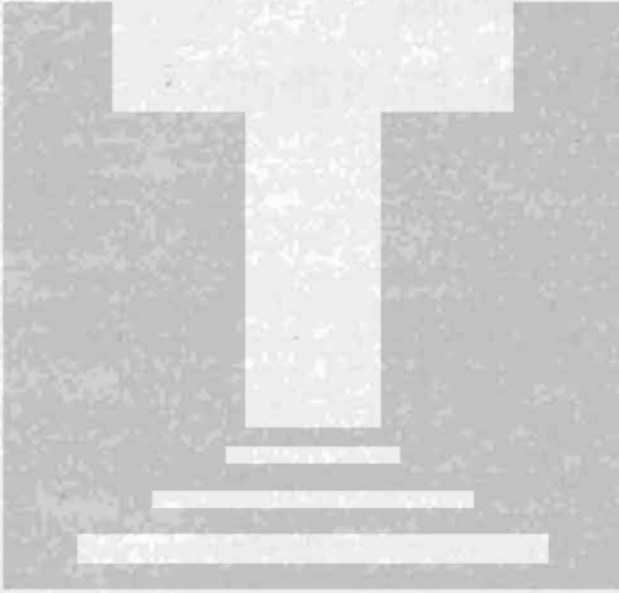
Aslında bunların, CHP'ye karşı çıkar gibi görünmeleri de; gerçek yerleri olan sosyal - demokrasi de post kapma kavgasından başka birşey değildir. Bunu görebilmek içinse müneccim olmaya gerek yok.

Hırçnlıklarının ve sapıklıklarının, kendi açılardan haklılığı da yok değil hani. Sen, işçi sınıfının öncü - partisiyim; işçi sınıfının demokrasi savaşımında, yığınların başını ben çekerim, diye ortaya çık. Sonra bir de bak ki, bağımsızlık, barış, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımında, işçi sınıfının, başı, boş değil!... Nasıl hırçnlaşmazsın ki. Olay bir klinikte geçseydi, böyle bir gerekçe, hastaya masumluk kazandırırdı. Ancak, bunun toplumsal savaşımındaki adı: **HAINLİKTİR.**

Başta işçi sınıfımız olmak üzere, tüm ilerici - yurtsever güçlerin, ileri demokrasi savaşımında güçlerini somut eylemlerle birleştirmek zorunluluğu bir kez daha yaşam tarafından somutlanmıştır. Gerici faşist karması MC'yi «demokratik yollardan düşürmek, ileri, halktan yana bir iktidarın işbaşına gelmesi» için, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşımında, yaşadığımız tarihî günler ilerlemeden yana güçlere yeni savaşım perspektifleri açmıştır. İleri demokrasi savaşımında anti - emperyalist, anti - faşist, anti - tekel ulusal demokratik güçlerin eylem birliğinin sağlanması bir zorunluluktur. Fakat aynı zamanda bu eylem birliği sağlanırken de, bu birliği engelleyen maocu, anarşist, troçkist vs. sapık akımlarla, sözde «sosyalist» likidasyon odaklarının da dışlanması, gerçek yüzlerinin afişe edilmesi; bunların arkasından giden iyi - niyetli insanların da saflara kazanılması da bir zorunluluktur.

Tüm bunların gerçek hayata geçirilmesinin tek güvencesi ise, işçi sınıfımızın elli altı yıllık utkan geleneğinin öncülüğü olmaktadır.

URAL ATEŞER

TÜSTAV

yeri tutmaktadır. Fakat anti - sovyetizm, artık giderek daha çok dallanıp budaklanmaya başlamıştır. Bu dönemde, anti - sovyetizmin, iki belli başlı yöntemini görebilmekteyiz: **birincisi**, dünya sosyalist sistemini, Sovyetler Birliği ile halk demokrasileri ve dünya komünist partileri arasında bir uyduluk - efendilik ilişkileri olarak göstermeye çalışmak; böylece de dünya sosyalist sistemini parçalamak ve dünya işçi sınıfı hareketini bölmek istemişlerdir. **İkincisi** ise, anti - sovyetizmden yararlanarak, emperyalist propagandanın savaş psikozunu ayakta tutmaya çalışmak; Sovyetler Birliği'nin, «hür dünya» ya karşı saldırı planları hazırladığı düşünüyü yaratarak, kapitalist ülkelerde, çalışanların gerçek çıkarlarını kavramalarını engellemek. Bu politikanın diğer bir önemli uzantısı da, bu ülkelerdeki komünist partilerini, Sovyetler Birliği'nin «beşinci kolu» gibi göstermeye çalışarak, bu partilerin, kitlelerden tecrit olmasına çabalamak olmuştur.

Fakat tüm bu girişimlere karşın, sosyalizm giderek güçlendikçe ve dünyasal evrimin belirleyicisi olduğunu gitgide daha somut olarak kanıtladıkça; anti - komünizm ve anti - sovyetizm de yeni yöntemler aramaya başlamıştır.

1973 sonu 1974 başlangıcında, anti - komünizm ve anti - sovyetizm, «sezonu» yeni bir perdeyle açmıştır: sosyalizm, en başta da Sovyetler Birliği, «geçmişin üstesinden gelememiştir!». Soljenitsin gibi Pinochet ve Franco hayranı «dürüst - demokratlar» eliyle başlatılan bu kampanya, tarihsel gerçekliği tepe - taklak etme girişimlerinde istenilen sonuçları vermemekle birlikte, dikkati çeken bir oluşumu da gözden saklıyamamaktadır: anti - komünizm ve anti - sovyetizm, artık sosyalizmin yadsınamaz gücünün ve büyüklüğünün karşısına çıkamamakta, ancak tarihsel gerçekliği tepe - taklak göstermek gibi saptırma yollarına başvurmaktadır. Bu taktik de, kapitalist sistemin, kitleleri yanına çekmekte ve etkimekte gitgide daha başarısız kalışının, diğer bir deyişle, burjuva ideolojisinin krizinin bir kanıtı olmaktadır.

Anti - komünizm ve anti - sovyetizmin bugün ulaştığı aşamayı, üç noktadan hareketle kavramanın büyük bir önem taşıdığı kuşkusuzdur : ●●●

Birincisi; anti - komünizm ve özellikle anti - sovyetizme, günümüzde, detant sürecini frenlemek ve «Doğu - Batı» arasında artan işbirliğini engellemek için başvurulmaktadır. Bu alanda en başta gelen saptırma yöntemi, detant sürecini, «iki süper gücün» dünya halkları üzerinde oyunları gibi göstermeye çalışmak olmaktadır.

İkincisi ise; anti - komünizm ve özellikle anti - sovyetizm konusunda koparılan tozkoparan fırtınasının bugünkü temel amacı; kapitalist ülkelerin kamuoyunu, kapitalizmin her alanda kes-

kinleşen krizin ortaya çıkardığı ve ağırlaştırdığı çelişkilerden saptırmak için kullanmaktır.

Üçüncü olarak; Emperyalizm, bu kez de, sosyalizmin «problemleri» ve özellikle de Sovyetler Birliği'ndeki «sosyalizmin problemleri» etrafında tartışmalar kışkırtmakta; komünistler arasında bölünmeye yol açmak için çabalamakta, bunu yaparken de, «komünistten fazla komünist» kılıklara girmekte bir sakınca görmemektedir.

Bütün bunlar da, bize göstermektedir ki; tarihin sosyalizme doğru büyük ve önüne geçilmez akışının giderek hızlandığı günümüzde, işçi sınıfı hareketi düşmanları, Lenin'in söylediği gibi, şu zorunlu taktiğe başvurmaktan başka çare bulamamaktadırlar:

«Tarihin diyalektiği öylesinedir ki, marksizmin teori alanındaki utkusu, marksizmin düşmanlarını, marksistler kılıfına girmeye zorlar» (Lenin, **Eserleri**, c. 18, s. 608, Edition du Progress, Moscou)

İşte bu nedenledir ki, günümüz anti - komünizminin en temel özelliği, anti - sovyetik olarak ne varsa, onu bir sünger gibi emmesi olmaktadır.

Bu da, anti - sovyetizm biçiminde ortaya çıkan günümüz anti - komünizminin, gerek «sol» sapmadan, gerekse sağ sosyal - demokrasiden, giderek daha büyük bir yardım alması biçiminde ortaya çıkmaktadır.

Gerçekten de, «sol» sapmanın, goşizmin ağzında, sosyalist toplumsal oluşumu yermek için, yeryüzündeki en sağlam ve en büyük sosyalist toplumu olan Sovyetler Birliği, «revizyonistlikle» suçlanırken; diğer yandan, sağ sosyal - demokrasinin ağzında da, aynı toplum, «totaliterlikle» suçlanmakta; çoğu kez de, emperyalist propaganda aygıtları, bu her iki suçlama biçimini birarada kullanmaktadırlar.

Fakat bütün bu çabalarına ve anti - sovyetizmi baş saldırı silahı olarak kullanma girişimlerine karşın, yine de gerektiğince etkili olmaktan çok uzak kalmaktadır.

Bu neden böyle olmaktadır?

Çünkü, dünyada ilk sosyalist devrimi başarıya ulaştıran ve böylece yepyeni bir tarihsel çağ açan, sosyalist toplum kuruculuğunda bütün dünyaya örnek olup, tüm dünya devrimci sürecine en büyük itkide bulunan ve dünya barışının kurulmasında ve pekiştirilmesinde en güvenilir güç olan, Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği, bizzat kendi varlığıyla, bu anti - sovyetik saldırıları çürütmekte ve boşa çıkarmaktadır.

Çağımız dünyasında iyi, güzel, doğru, olumlu olan ne varsa hepsinin başlıca yaratıcısı ve geliştiricisi, proleter devrimin anayurdu olan Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler topluluğudur. Bu

gerçeklik, içinde yaşadığımız çağın her alanına damgasını vurmuştur; ve en ufak bir abartma izi bile taşımamaktadır.

Bunu kanıtlamak için başvurulacak alanlar o denli çok ki, aralarında bir seçim yapmak gerçekten de zor. Fakat bu zorluğa karşın, Lenin'in ülkesinin, şu dört dirimsel önemdeki alanda, hiçbir dünyasal güçle kıyaslanamayacak katkısını görmemiz bile yeterli olacaktır :

- Sovyetler Birliği ve SBKP'nin deneyimi;
- Sovyetler Birliği ve SBKP'nin barış için savaşımları;
- Sovyetler Birliği ve SBKP'nin dünya devrimci hareketine yardımı;
- Sovyetler Birliği ve SBKP'nin sosyalist toplum kuruculuğundaki örnekliliği.

Bunları sonsuza dek uzatmak mümkün. Ancak bu kadar sınırlı örneklerin bile, anti - sovyetizmin tüm azgınca saldırılarına gerekli yanıt verebileceği inancındayız.

SOVYETLER BİRLİĞİ VE SBKP'NİN DENEYİMİ

Marksist - Leninistler, dünyasal evrimin bugünkü döneminin bütünsel bir görüşüne sahip olmanın gerekliliğini, her zaman kavramışlardır. Çünkü, ancak böylece, toplumsal ilerlemenin objektif olarak belirlenmiş temel doğrultusu, bu doğrultunun belli başlı özellikleri, ve yasalarını ortaya çıkarmak mümkün olabilir.

İşte sorunu böyle ortaya koyduğumuzda, çağımızı, içinde yaşadığımız dönemi, dünyasal planda, kapitalizmden sosyalizme geçiş olarak belirleyebiliriz. Ve bu sonuç, tüm dünya marksist - Leninist hareketinin stratejisinin temellerinin köşetaşı niteliğindedir.

Ve işte çağımızın bu karakterini ilk kez ve geri - çevrilemez bir biçimde belirleyen, Rusya'daki Büyük Ekim Sosyalist Devrimi olmuştur. İlk Sosyalist Devrim, yeni bir toplumsal rejimin, sosyalist rejimin, yerküremiz üzerinde doğuşunu sağlamıştır.

İşte bu gerçekliktir ki, SBKP'nin ve Sovyetler ülkesinin deneyimine, neden hiç durmaksızın basvurmak gerektiğini ortaya koymaktadır.

Deneyimin içerdiği yadsınamaz büyüklükteki dersleri ise, sırasıyla şöyle görmek mümkündür :

Birinci olarak, bizzat Bolşevik Partisi'nin doğuşu ve Sovyetler ülkesini proleter devrimin anayurdu yapışı, dünya işçi sınıfı hareketinin kendinden önceki tüm deneyiminin sentezinin sonucudur. Marksizmin devamı ve gelişimi olan Leninizm, bu deneyimi özümlemiş, yoğunlaştırmış, ve ülke gerçeklerine uygun ola-

rak bilimsel biçimde uyarlamıştır. SBKP'si ise, Leninizmin sonuçlarını pratik içinde doğrulamış, kendi deneyimiyle zenginleştirmiş ve çetin bir savaşım içinde adım adım kesinleşmiştir.

İkinci olarak; SBKP'si ve onun yönetimindeki Sovyetler ülkesinin katettiği yol, bilinmezlerle dolu, büyük tehlikeler içeren, ve zaman zaman bu tehlikelerin olanca ağırlığıyla kendini duyurduğu sarp, aşılması güç bir yol olmakla beraber; sonuç, bugünkü büyük utku olmuştur. Unutmamak gerekir ki, öncülerin yolunu izleyenler, her zaman avantajlı durumda bulunurlar.

Bugün, biz, şu soruları kendimize sorabiliriz: Yeni - tip Marksist - Leninist Parti'nin varlığı olmasaydı bugün nerede olurduk? Büyük Ekim Sosyalist Devrimi tarafından sağlanan devcesine itki olmaksızın bugün nerede olurduk? Bütün iç - güçlülere karşı, başlangıçta tek başına tüm kapitalist dünyaya başarıyla karşı duran ilk sosyalist ülkenin coşturucu örneği olmasaydı, bugün nerede olurduk?

Eğer faşizme, sadece, halkın kahramanca çabaları ve, SBKP'nin doğru politikası ve örgütleyici rolü sayesinde yaratılan askeri ve sanayi potansiyeliyle karşı durabilmesiyle değil; fakat aynı zamanda, kitlelerin bilincine, Parti tarafından yerleştirilen devrimci insancıl ideolojinin gücü, yüksek sosyal ideallerle birleştirilmiş halkın gücü ile de karşı durabilen, dünyadaki ilk sosyalist ülkesi olmasaydı bugün nerede olurduk?

Üçüncü olarak; SBKP'nin ve yönettiği Sovyet halkının eylemi, marksizm - Leninizmin klasikleri tarafından teorik olarak saptanmış tarihsel ilerleyiş yasalarını, ilk kez pratikte doğrulama ve hatta yeni yasaları da keşfetme olanağını sağlamıştır. Her Partinin, kendi özgül koşullarından hareketle, SBKP'nin deneyimini yaratıcı bir tarzda incelemesi; evrensel önemde ve özellikle de bizzat kendi parti yapısı üzerinde, bir çok sonuçlar çıkarmasını sağlamaktadır.

Amaç olarak sosyalizmi seçen, çok büyük bir etkiye sahip ve hatta iktidarda bile olsa hiçbir sosyal - demokrat parti, o güne kadar, toplumun sosyalist tarzda yeniden örgütlenmesini ve kapitalizm çerçevesinden çıkılmasını gerçekleştirememiştir; Lenin'in Partisi, bunu gerçekleştiren ilk parti olmuştur. Bu deneyim açıkça göstermiştir ki; öncü bir teoriyle silahlanmış, ideolojik ve örgütsel planda birleşmiş bir marksist - Leninist parti olmaksızın, devrimci davanın başarıya ulaşması, toplumda sosyalist dönüşümlerin gerçekleştirilmesi olanaksızdır.

Dördüncü olarak; Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, dünya tarihinde ilk kez, iktidarın çalışanların eline geri - çevrilemez biçimde geçişinin somut belirtisidir. Bugün birçok Avrupa, Asya,

Afrika ve Latin - Amerika ülkelerinde de, bu olguyu gözlemlediğimiz doğrudur. Fakat, kesinlikle Ekim Devrimidir ki, tarihin gerçek yapıcıları olarak proletaryaya ve emekçi kitlelerine, niteliksel olarak yeni bir rol vermiştir. Böylece de, sadece bir ülkede, Rusya'da, çalışanlar, toplumun geleceğinin hakimi olmakla kalmamışlar; fakat bütünüyle uluslararası işçi hareketi de, niteliksel olarak daha yüksek bir düzeye yükselmiştir. Bundan böyle, uluslararası işçi sınıfının en bilinçli öncü kesimlerinin bilincine, şu derin gerçek, kesin kök salmıştır: toplumun dönüşümü ve her türlü sömürüden kurtuluşu, reformlarla, kapitalizmin «yetkinleşmesiyle» yada kapitalizmin otomatik ve kendiliğinden bir biçimde çökmesiyle değil; fakat ancak siyasal savaşıma aktif, devrimci bir katılımıla mümkündür.

Beşinci olarak, SBKP'si, savaşım yolunu aydınlatan teorik eyleminde, «yaşamı, gerçekliğin kesin olgularını» (Lenin, Age, c. 31, s. 134) yaratıcı bir biçimde hesaba katmış; ve marksizm - leninizmin her türlü sağ ve «sol» yozlaştırılması girişimine karşı uzlaşmaz bir savaşım vererek, marksizm - leninizmin temel ilkelerinin arılığını her zaman korumuştur. İnsanlığın toplumsal pratiği, bilimsel, teknik ve kültürel ilerlemenin dayattığı görevlerin gerçekleştirilmesinde ve sorunların çözümünde, marksizm - leninizmin ilkelerinden ve kategorilerinden yaratıcı bir tarzda yararlanmayı bilmiştir. Bu teorik çalışma, komünistlere, günlük görevlerini gerçekleştirmekle kesintisiz olarak ilerlemelerini sağlayacak şekilde olaylara hakim olmaya, toplumu bilimsel olarak yönetmeye olanak vermiştir.

Altıncı olarak, SBKP'nin deneyimi göstermiştir ki, bir marksist - leninist partinin sayısal büyümesinin hızlandığı, parti gerçek bir kitle partisi olduğu dönemde bile, eğer sınıf karakterini korursa, savaş yeteneğini ayakta tutabilir ve artırabilir. SBKP'si;

«bütün yaşamını, ayrılmaz biçimde sınıfına ve bunun aracılığıyla tüm sömürülenler kitlesine bağlamayı bilmiştir.» (Lenin, Age, c. 31, s. 199)

Yedinci olarak, SBKP'si, bütün eylemlerinde, ulusal çıkarlarla enternasyonal çıkarları doğru bir biçimde birleştirmeyi gerçekleştirmiştir. SBKP'sinin tüm tarihi kanıtlamaktadır ki, enternasyonalizm, hem bütünüyle uluslararası işçi sınıfının çıkarlarına ve hem de her ülkenin işçi sınıfının çıkarlarına hizmet etmektedir.

Ayrıca buraya kadar maddeler halinde belirttiğimiz deneyimlere, SBKP'nin sosyalizm ve komünizm kuruculuğundaki eşsiz bir laboratuvar zenginliğindeki deneyimini de katmak zorundayız.

Çünkü SBKP'nin ve O'nun yönettiği Sovyetler ülkesinin devrimci deneyimini ancak böylesine bir bütünlük içinde kavramak mümkündür. Bu konuda, B. Ponomarev şöyle yazmaktadır :

«SBKP tarafından sosyalizm ve komünizm kuruculuğu boyunca biriktirilen deneyim, eğer, enternasyonal açıdan bütünüyle ele alınırsa sunlar söylenebilir

— SBKP'nin deneyimi, herkese açıktır ve herkes için ulaşılabilir (bir deneyimdir, ç.); olgunluğa ulaşmış sosyalizmin yaşayan yönü kadar, aynı zamanda, özünü de, yoğunlaşmış ve genelleştirmiş bir biçimde göstermektedir.

— Sömürüden ve baskıdan kurtulmuş bir toplumun kuruluşunun, marksizm - leninizm üzerinde temellenmiş ve pratik tarafından doğrulanmış temel ilkelerini içermektedir.

— Bu deneyim, işçi sınıfının ve bütün çalışanların en yüksek örgütlenme biçimi olan Komünist Partisi'nin, sosyalist kuruluş boyunca büyüyen rolünü doğrulamaktadır.

— (Bu deneyim, ç.), halk kitlelerinin inisiyatifinin, (halk kitlelerinin, ç.) yaratıcı, bilinçli ve dönüştürücü tarihsel eylemlerinin, sosyalizm ve komünizm kuruluşunda vazgeçilmez bir koşul olduğunu doğrulamaktadır.

— SBKP'nin deneyimi en açık bir tarzda (şuna, ç.) tanrıktır ki, ancak ulusal ve enternasyonal görevlerinin sonuç verici bir sentezi, sosyalizm ve sosyalist dönüşümler için savaşımın genel yararlarını, her ülkenin kendi somut tarihsel koşulları içinde doğru ve rasyonel olarak uygulayıp, başarıya ulaştırabilir.»

SBKP'nin ve yönettiği Sovyetler ülkesinin deneyimi bölümüne son vermeden önce, bir nokta üzerinde durmak gerekiyor.

Genellikle bir ülkenin yada Parti'nin deneyiminden yararlanmak söz konusu olduğunda, bu, dar anlamda, yabancı bir ülkenin deneyimi olarak kavranılır. Oysa, SBKP ve Sovyetler Birliği'nin deneyimi üzerinde dururken, bu sorunu daha derinliğine ve genişliğine ele almak zorunlu görünmektedir. Çünkü, bu deneyim, basit ve sıradan bir deneyim değildir. Tam tersine, bu deneyim, sonradan başka birçok sosyal kurtuluş savaşımı, sosyalizm için savaşım müfrezelerinin deneyimleriyle de zenginleşmiş olan, işçi sınıfının tarihsel deneyiminin belkemiği, temel eksenidir.

SBKP'nin ve Sovyetler Birliği'nin deneyimi, tüm uluslararası işçi sınıfı hareketinin en zengin, en geniş, ve en genel birliği kaynağı olmakla beraber; bu konuda temel bir yasa değerinde olan ve her deneyimden mekanik bir biçimde değil, fakat diyalektik bir biçimde yararlanma yöntemi, özel bir önem taşımaktadır. Bu konuda, V. Zagladin'in yazdıkları, bizi yeterince aydınlatmaktadır :

«Bazen, sosyalist ülkelerin ve özellikle de Sovyetler Birliği'nin deneyiminden yararlanmanın, diğer partiler için kabul edilemez olduğunun söylendiği işitilmektedir.

«Marksist - Leninistler, bir partinin deneyiminin, diğer partiler tarafından mekanik bir tekrarının ve taklidinin düşünülemez birşey olduğunu ve (bunun, ç.) saf - dışı edilmesi gerektiğini her zaman değerlendirmişlerdir. İki komşu ülkede varolan koşullar bile, hiçbir zaman aynı olamaz. Halkın 'tarihsel geçmişi, gelenekleri, kültürünün özellikleri, vd.': bütün bunlar, toplumun devrimci dönüşümüne girişmeden önce, dikkate alınmak zorundadır. Ve gerçekten marksist - leninist olan hiçbir Parti, kendi deneyimini, başka halklara empoze edemez. SBKP'si, bu yaklaşımın, kendi politikasına yabancı olduğunu bin defadan fazla belirtmiştir.

«Diğer yandan, dünya devrimci hareketi tarafından biriktirilmiş deneyim, bütün diğer partilerin deneyimi, bütün ülkelerin devrimcileri için paha biçilemeyecek bir destektir. Hangi parti olursa olsun taklit etmeksizin, fakat dikkatle inceleyerek, dersler çıkararak, böylece devrimci savaşım yolunu ve kendisine dayatan problemlerin doğru çözümünün arayışlarını kolaylaştırır. Ve durumun ayrıcalığı ne olursa olsun, sosyalist toplumun daha şimdiden kurulduğu ve başarıyla geliştiği ülkelerin deneyimi, kendi ülkelerinin toplumunun sosyalist dönüşümü için savaşan partilere, mutlak yararlıdır.»

SOVYETLER BİRLİĞİ VE SBKP'NİN BARIŞ İÇİN SAVAŞIMI

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin etkisi ile birlikte, emperyalist ve sömürgeci yağmacılık politikasına karşı barış ve halkların bağımsızlığı politikasını dayatan bir devlet, ilk kez dünya sahnesine çıkmıştır. Çünkü, sosyalizm ve barış birbirlerinden ayrılamaz iki kavramdır. Sovyet hükümetinin ilk dış - politika eylemi ise, bilindiği gibi, savaş içinde bulunan devletlere ve halklara barış çağrısında bulunan ünlü Barış Kararnamesi'ydı. Bu Kararname'de ve barış sorunuyla ilgili bütün çalışmalarında, Lenin şöyle diyordu : «Savaşların bitmesi, halklar arasında barış, yağmaların ve şiddet kullanımlarının sonu; işte kesinlikle bizim idealimiz.» (Lenin, Age, c. 21, s. 302)

Ancak bu barışın temel koşulunu da şöyle belirtmekteydi : «Emperyalist bir barışı değil, fakat gerçekten kalıcı ve demokratik barışı elde etmek...» (Lenin, Age, c. 23, s. 368)

Büyük Ekim Devrimi sayesinde, barış ve savaş sorunu, böylece kitlelerin savaşımının konusu olmakta; bütün kıtalarda yaşanan milyonlarca insan, barış hareketine çekilmiş oluyordu..

Görüldüğü gibi, gerçek sosyalizm, doğuşundan itibaren, uluslararası ilişkilerin, demokratik bir temel üzerinde ve insanlığın büyük çoğunluğunun çıkarlarına uygun olarak, yeniden yapılandırılmasına yönelmişti.

Ancak, bu ilişkilere barış içinde yanyana yaşama ilkeleri ile uyumlu biçimleri ve bir içeriği vermek için, gerekli somut koşullar, ancak çağımızda olanaklı olabilmıştır.

Ve bunun olanaklı olabilmesinin temel koşulu da, emperyalizmin aleyhine, en başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkeler topluluğunun yaşamın bütün alanlarında güçlenmesi şeklinde ortaya çıkan, uluslararası güçler ilişkisindeki değişiklik olmuştur. Uluslararası bir güç durumuna gelen sosyalizm, bütün dünya politikası üzerinde artık tayin edici bir etkide bulunmaya başlamıştır.

Ancak güçler dengesinde bir değişiklikten söz ederken, bunu, sadece belli başlı sosyalist ve kapitalist güçlerin askersel araç ve olanaklarının kıyaslanması şeklinde de anlamamak gerekmektedir. Bu etkenin, elbetteki büyük bir önemi vardır; fakat güçler dengesindeki değişikliği, tarihsel, ekonomik, sosyal, siyasal askersel ve ideolojik yönleriyle kavramak zorunludur.

Örneğin, sosyalizm, tarihsel açıdan, Ekim Devrimi'nden itibaren kapitalizmden daha üstündü; fakat askersel açıdan durum tersine idi; sosyalizmin, yaşayabilmesi için, Brest - Litovsk gibi «utanç verici» anlaşmaları kabul etmesi gerekiyordu. O dönemde, eskimiş olanla devrimci olan arasında diyalektik bir savaşım boyunca gerçekleştirilmesi gereken tarihsel bir perspektif; bugün, Lenin'in ön - görmüş olduğu gibi, Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist sistemin gücünde, dünya sosyalist devriminin ve bütünüyle devrimci sürecin gelişiminde, kapitalist sistemin krizinin birbiri peşisıra gelen evrelerinde vücut bulmuştur. Böylece de, sosyalizm, daha şimdiden, kapitalizme göre sosyal ve tarihsel üstünlüğünü kanıtlamış olmaktadır.

İdeolojik açıdan, günümüzde marksizm - leninizmin rolü o zamana göre çok büyük bir ilerleme göstermiştir. Günümüzde, marksizm - leninizm, sosyalist ve kapitalist devletlerde yüz milyonlarca insanın esin kaynağı olmakta; tüm dünya düşüncesini ve bilimsel araştırmaları etkilemektedir. Dünyada oluşan sosyal ve siyasal, bilimsel ve teknik devrimlerin sorunlarını çözümlenmeye çalışan bütün ilerici akımların eksenidir. Aynı zamanda, bilimsel araştırmaları da, marksist - leninist bilim sürekliliği olarak zenginleştirmektedirler.

Siyasal açıdan, sosyalist ülkelerde komünist partiler iktidardadırlar. Kapitalist ülkelerde, komünist partileri çok çeşitli bir savaşım sürdürmekte, on milyonlarca insanı biraraya getirmekte ve halkın çoğunluğu üzerinde tayin edici bir etkide bulunmaya çalışmaktadırlar. Uluslararası planda, en önemli siyasal güçlerden birini oluşturmaktadırlar. Ulusal planda, yerkürenin en «egzotik» bölgelerinde bile, siyasal hayata aktif olarak katılmaktadırlar. Bazıları, çok güçlü olup, diğer bazıları ise, daha henüz oldukça zayıf durumdadırlar; fakat önemli olan, hareketi belirle-

yen, genel atılım olmaktadır.

Diğer yandan, gitgide güç kazanan sosyalist sistem, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketlerinin birliği ve ortak savaş cephesinde, yeryüzünde oluşan yeni güç ilişkilerini belirlemektedir.

Tüm bu oluşumları ve yeni savaşım koşullarını göz önüne alan SBKP'si, barışı korumak, uluslararası detant'ı ilerletmek, ve barış içinde yanyana yaşama politikasının kesin başarısını sağlamak amacıyla, özellikle 24. Kongresi'nden itibaren kesin bir barış taarruzuna geçmiştir.

Bu Kongrede kabul edilen Barış Programı, Sovyet Hükümetinin Birinci Barış Kararnamesi'nin içerdiği tüm ilkelere dayandığı gibi; bu, yeni dünya koşullarının, hem bir sonucu ve hem de bu koşulların daha da iyileştirilmesinin güçlü bir uyarıcısı olmuştur.

Bu Barış Programı, bütün yeryüzünde, en geniş yankıyı bulmuş ve kabul edilmişinden günümüze kadar, hemen hemen bütün temel yönleriyle gerçekleşmiştir. Bu da, ilerici güçlerin, güçlerini birleştirdikleri takdirde, uluslararası arenadaki büyük önemdeki verini gösteren somut bir kanıt olmaktadır.

Bütün bu güçlerin dünya barışının gerçekleştirilmesindeki katkıları, kesinlikle küçümsememekle birlikte, asıl ve temel katkının, Sovyetler Birliği'nden ve SBKP'nin Barış Programı'nın güçlü etkisinden oluştuğunu kim yadsıyabilir?

Bu gerçeği E. Gierck şöyle ifade etmektedir

«Bugün büyük bir hoşnutlukla saptayabiliriz ki, otuz yıldan fazla bir zamandan beri, kıtımız barış koşulları içinde yaşamaktadır; yerkürenin çeşitli bölgelerinde, saldırgan güçler tarafından tutuşturulan birçok savaş ocağı söndürülmüştür. En başta, Sovyet - Amerikan ilişkilerinin iyileşmesi sayesinde, yeni bir dünya yangınının hafiflemesi ve salfdışı edilmesi yoluna girdik.

«Bütün bunlar, sosyalist topluluğun ve herşeyden önce de, engin ekonomik ve savunma potansiyelini, dış - politikasını, barışın hizmetine sokan Sovyetler ülkesinin tarihsel başarısıdır.»

SBKP'nin 25. Kongresi'nin kabul ettiği ve halen tüm uluslararası politikanın eksenini olan Barış Programı da göstermektedir ki, Sovyet Devleti'nin barış politikası, konjonktürel bir politika olmayıp, bizzat sosyalizmin yapısından doğmakta; ve sosyalist toplumun barışa duyduğu dirimsel özlemi ifade etmektedir. Çünkü sosyalist toplumun gelişme yasaları, en özlü biçimde, barışçıl bir ortamda ortaya çıkmakta; barışçıl bir ortam da, ancak sosyalist toplumun gelişmesiyle güçlenmektedir.

Bu Programların ve bunlara yaşam veren barış politikasının

diğer bir temel yönü de; bunun, gerçekçi bir politika olması olmaktadır. Ancak bu gerçekliğin pragmatizmle hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. Aynı zamanda bu politika, proletarya enternasyonalizminden doğan, tüm görev ve yükümlülükleri de hesaba katmaktadır. Bu barış politikasının uyumlu temeli; sosyalizmin ve komünizmin kuruluşu, bunların kazanımlarının korunması, ulusal kurtuluş hareketinin desteklenmesi, uluslararası işçi sınıfı hareketinin çıkarları, özgürlüğüne kavuşan yeni devletlerin ve tüm demokrasi güçlerinin desteklemesi olmaktadır. Bu ilkelere hareketle, tüm karşı - devrim ihracını geri püskürttüğü gibi, devrim ihracı üzerine olan ütöpik görüşleri de safdışı bırakmaktadır. En nihayet, bu politika, sosyalist ülkelerin ve uluslararası komünist hareketin birliğinin güçlenmesi için zorlu ve sabırlı bir savaşı da varsaymaktadır.

Kısacası, çağımızın barış ve devrim sorunlarının diyalektik birliği, bu siyasal ve teknik konsepsiyon (görüş) içinde uyumlu olarak vücut bulmaktadır.

Uluslararası planda ortaya çıkan güçler dengesindeki bu değişiklik, ve böylesine geniş kapsamlı bir barış programının, kapitalist sistem tarafından da kabul edilmek zorunda olması olgusunu eğer sınıf savaşımı açısından ele alırsak, şu önemli noktayı belirginleştirmektedir: bu, İkinci Dünya Savaşı'nın sonuçlarının geri - çevrilemez olduğunu kabul etmeyen, ve zora başvurma'nın uluslararası ihtilafların çözümünde en iyi araç olduğunu değerlendiren, en gerici çevrelerin ve tekelci sermayenin en saldırgan kesimlerinin bir bozgunudur.

Bu, elbette ki, emperyalizmin, askeri güçten bir politika aracı olarak artık yararlanmayacağı anlamına gelmemekte; fakat, «global» bir nükleer çatışmayı, safdışı bırakarak sınırlı ve yerel savaşlarla, askeri gücün politikada daha yaygın ve daha «alt düzeylerde» kullanılması anlamına gelmektedir.

Kolaylıkla gözlemlenebilir ki, kapitalist ülkelerin, sadece kamuoyu değil, fakat aynı zamanda yönetici sınıfların bir bölümü de, içinde yaşadıkları dünyanın çok karmaşık ve çeşitli bir dünya olduğunu, soğuk savaş stratejistlerinin şema ve planları ile, gerçekliğin kendisi arasında aşılması olanaksız boşluklar olduğunu, görmektedirler. Bu görüşün, ve değişen dünyanın etkilerinin, emperyalist devletlerin dış - politikasına da belli bir ölçüde yansımaması olanaksızdır. Çünkü, emperyalist güçlerinki de dahil olmak üzere, dış - politika, son tahlilde bir «mümkünlerin gerçekleştirilmesi sanatı»dır.

Kısacası, değişen emperyalizm değil, fakat emperyalizmin de içinde yaşadığı dünyadır. Bu durumda da, emperyalizm, uluslar-

arası durumun da objektif gerçekliğine kendini uydurmak ve «mümkünleri» bu koşullarda gerçekleştirmek zorundadır.

İşte bu yeni dünya koşulları ve sosyalizmin barış taarruzu-
durki, yeni bir dünya savaşı tehlikesini büyük ölçüde azaltmış;
ve barış içinde yanyana yaşama ölçütleri, uluslararası olayların
akışına gitgide daha fazla belirleyici bir nitelik kazandırmıştır. Bu
ölçütler, daha şimdiden birçok ikili yada çok taraflı uluslararası
belgelerde yer almış; ve hatta Avrupa'da, detantın yaşama geçi-
rilisinin çok önemli bir adımı olan, Helsinki Konferansı'nda, 33
ülkenin devlet adamları, imzaladıkları Sonuç Belgesi'nde, fiilen
ve hukuksal olarak, barış içinde yanyana yaşama ilkelerini kabul
etmişlerdir.

Şimdi ise, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm sosyalist
topluluk, tüm barış ve ilerleme güçleri, yeni bir aşamada bulun-
maktadırlar: barış içinde yanyana yaşama ilkelerinin sadece ka-
bul edilmekle kalmayıp, tamı tamına uygulanır olması; ve de-
tanta, geri - çevrilemez bir karakter kazandırma.

Soğuk savaş taraftarları, her ne kadar önemli bir bozguna
uğramış olsalar da, daha henüz tüm silahlarını elden bırakma-
mışlardır; ve olayların akışını değiştirmeye çabalamaktadırlar.

Helsinki'den hemen sonra, burjuva propagandasının, Sov-
yetler Birliği'ne ve sosyalist topluluğun diğer ülkelerine karşı sal-
dırları, önemli ölçüde yoğunlaşmıştır. Bunun, Helsinki Konfe-
ransı'ndan sonra olmasının, basit bir rastlantı olmadığı kuşku-
suzdur.

Gerçekten de günümüzde, sosyalist topluluğun ve özellikle
de Sovyetler Birliği'nin dış - politikasını tahrif eden, bir anti -
sovyetik propagandanın geniş bir yaygınlık kazandığı görülmek-
tedir.

Bu alanda özellikle ilginç olan bir girişim, «Moskova ve Wa-
shington yakınlaşması»nın, Batı'yı «tehdit» ettiği şeklindedir.
Başta F. J. Strauss gibi namılı gericiler olmak üzere, her türden
soğuk savaş taraftarı Batılı politikacılar, Sovyet dış politikasına
kara - çalmak için, Sovyetler Birliği'nin ABD ile görüşmelerini
tahrif etmekte, bunu, bir «komplo» nun belirtisi olarak göster-
mek istemektedirler.

Oysa, Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki ilişkilerin normal-
leşmesi, sadece Sovyet ve Amerikan halklarının yararına değildir.
Bugünkü koşullarda, uluslararası barışın kurulması, ancak tek
bir şekilde olanaklıdır. Bu da, bu barışın sağlam ve dengeli bir
temele sahip olmasını gerektirir. İşte bu gerekliliktir ki, çağımı-
zın iki karşıt sosyal sisteminin en gelişmiş iki temsilcisi olarak
vücut bulmuş olan, Sovyetler Birliği ve ABD'nin, karşılıklı güveni-
nini ve işbirliğini zorunlu kılmaktadır.

SBKP'si ve Sovyet Hükümeti, tüm güçlülere ve zorluklara rağmen, soğuk savaşın ölümcül durgunluğunun üstesinden gelmeyi başarmış; ve Sovyet - Amerikan ilişkilerini yeni bir yola, barış içinde yanyana yaşama yoluna sokabilmiştir. Barış ve sosyalizm davası lehine olan dünyadaki yeni güçler ilişkisini de yanına alan Sovyetler Birliği, ABD'yi, gerçekliğin dosdoğru yüzüne bakmaya ve dış - politikasında körcesine bir anti - komünizm ve anti - sovyetizmden esinlenerek yer alan bir dizi doğmaya son vermeye zorlamıştır. ABD, 1972 Mayıs'ında, Sovyetler Birliği ile ilişkilerini düzenleyen temel Belge'ye imza atarken, atom çağında; «ilişkilerinin korunması için, barış içinde yanyana yaşama-dan başka bir temel olmadığı» gerçeğine en nihayet ulaşmıştır.

İşte ancak bundan sonradır ki, gerek yanyana yaşamanın mantığı ve gerekse işbirliğinin karşılıklı yararları anlaşılınca; ABD devlet adamları, detant sürecine geri dönülemez bir karakter kazandırmanın gerekliliğini kabul etmeye yönelmişlerdir.

Fakat Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist topluluğun dış - politikadaki barış taarruzu, sadece ABD'yi hedef almamaktadır. Federal Almanya, Fransa, İtalya, Avusturya, Japonya ve daha birçok kapitalist ülke ile de, ilişkilerin normalleştirilmesi ve uluslararası iklimin genel bir iyileştirilmesi, bu barış taarruzunun yadsınamaz bir kazanımı değil de nedir?

Detanta doğru atılan her adım, zorlu bir savaşla birlikte yürümekte; ve çeşitli engellerle karşılaşmaktadır. Batılı gerici politikacılar, uluslararası detant sürecini «frenlemek» için ellerinden geleni artlarına koymamaktadırlar.

Ancak, emperyalistlerin bu düzenbazca girişimlerinin bunca azgınlaşmasının bir diğer temel etkenini de gözden ırak tutmamak gerekir. Çünkü, emperyalistler, detant sürecini baltalamak için, her türlü çabayı gösterirlerken, kendilerinden daha «ateşli» bir «yardımcı» da bulmuşlardır. Gerçekten de maoistler, günümüzde, detant sürecine karşı girişilen kampanyaların «şampiyon» luğunu, emperyalist güçlere bile taş çıkartırcasına sürdürmektedirler.

Maoistler, diğer «sol» sapkın akımlar, troçkistler, vd. ile birlikte «iki süper güç» teorisine dört elle sarılmakta; ve böylece, ABD ile Sovyetler Birliği'ni utanmazca aynı kalba koymakta bir sakınca görmemektedirler.

Bu «teoriye» göre, maoistler ve diğer «sol» sapık akımlar, ABD ile Sovyetler Birliği arasında bir fark olmadığını, her iki «süper güçün» aynı amaç ve özelemleri olduğunu iddia etmektedirler. Bu da, onlara göre, dünyanın iki «etki alanına» ayrılması anlamına gelmektedir. Oysa maoistlerin «ağır topu» niteliğindeki bu «teorinin» gerçekle ilişkisi nedir?

Bunu daha yakından görmeye çalışalım.

Askeri potansiyel açısından her iki ülkenin benzerliği olmakla birlikte, bu benzerliğin, sadece niceliksel planda bir benzerlik olduğunu, oysa Sovyetler Birliği ile ABD'nin silah güçleri arasındaki **niteliksel plandaki ayrılığı**, en az ölçüde bir siyasal bilgisi olan herkes, özellikle de marksist - leninistler, açıkça görebilecek ve bilebilecek durumdadırlar. Ve silahlı güçlerin bu **niteliksel farklılığı**, sözde değil, fakat her iki ülkenin rejimlerinin toplumsal yapısına uygun olarak amaç ve hedeflerindedir.

Emperyalizm, insanın insan tarafından sömürüsü üzerine, halkların ve ulusların ezilmesi ve yağmalanması üzerine kurulmuştur; ve barış, özgürlük ve ilerleme için sürekli bir tehdittir. Emperyalizm, bu amaçlarına varmak için, silahlı güçlerini politikasının bir aracı olarak kullanır.

Sosyalist rejim ise, temelden apayrı bir yapıya sahiptir; sosyalist rejim, her türlü sömürüye, her türlü baskıya, halkların ve ulusların her türlü köleleştirilmesine karşıdır; ve barış, özgürlük, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşımının öncüsüdür. Sosyalist rejimin silahlı güçleri, bu amaçların hizmetindedir.

Bu durumda da, Sovyetler Birliği ile ABD'nin silahlı güçleri arasındaki bu **niteliksel farklılığı** görmemek, her iki ülkeyi aynı planda ele almak, her iki ülkeyi aynı anlamı taşıyacak şekilde «süper - güç» olarak ilan etmek; marksist ölçütlerin, sınıfsal konumların açıkça terkedilmesidir.

Halkların bilincinde, barışa susanmış bütün insanlığın bilincinde, emperyalist «süper - güç»; militarist çevrelerin, emperyalist tekellerin, finans oligarşisinin dünya ölçüsünde haraççı bir haydutlu olarak yer etmiştir. Dünya kamuoyu, Şili'de olduğu gibi, ilerici rejimlerin devrilmesine yönelik gerici ve faşist askeri darbelerin ve Vietnam, Yakın - Doğu ve Afrika'da olduğu gibi saldırı savaşlarının, yer aldığı her tarih sayfasında, emperyalizmin, herşeyden önce de ABD emperyalizminin «elini» açıkça görebilmektedir.

Emperyalizmin karakteri değişmeden kalmıştır; ve bizzat kendi toplumsal yapısından doğan «süper - güç» niteliği, bu toplumsal rejimin amaçlarını yerine getirmeye çabalamaktadır.

Oysa Sovyetler Birliği'nin «süper - güç» olarak nitelenmesi aynı anlamı taşıyabilir mi? Sovyetler Birliği'nin, halkların en haklı çıkarlarını her zaman ve her yerde savunduğu, ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşımalarında, onları emperyalist haydutlara karşı koruduğu, herkes tarafından bilinen bir gerçek değil midir?

Sovyetler Birliği'nin, emperyalizmin en gerici çevrelerinin

bir termo - nükleer savaş planlarını boşa çıkarttığını kim yadsıyabilir?

Bu durum da, «iki süper güç» görüşünü, sınıfsal görüş açısından ve diyalektik konumlardan hareketle ele aldığımızda, bunun ne denli yanlış ve gerici bir «teori» olduğunu kesinlikle kavrayabilmemiz mümkündür. O halde, kendilerini «marksist - leninist» olarak ilan eden maoistlerin, bu görüşü inatla savunmalarının ne anlamı olabilir?

Maoistlerin bu tavırlarının altında yatan gerçek; kendi «büyük - han» şövenizmlerinden hareketle; emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı savaşan halklarla, sosyalist topluluğun ve en başta da Sovyetler Birliği'nin dayanışmasını kırmak, dünya devrimci cephesini bölerek, tek başına kalan halklara, kendi «büyüklüğü»nü empoze etmek olmaktadır.

Amaç bu olunca, kullanılan araçların da buna uygun olması kaçınılmaz olmakta, sonuçta ise, maoizm ile emperyalizm, birçok konuda ve olayda kolkola girmektedirler.

Bu alanda örnekler o denli çok ki, sadece birkaçını vermek bile yeterli. Maoistler, Yakın - Doğu ve Akdeniz halklarının «dostu» olarak geçinirlerken, «iki süper güç» ün bu bölgede «komploları yalanını yaygınlaştırmakta; böylece de, bu bölgede Sovyetler Birliği'nin sosyalist saygınlığını kırmaya çalışmakta, bölgede sürekli bir gerilim yaratarak, keskin sorunların haklı ve adil bir çözümünü zorlaştırmaktadırlar. Maoistler, Avrupa'da ve Doğu Akdeniz'de, ABD'nin ve diğer NATO ülkelerinin askeri gücünün varlığını açıkça savunmaktadırlar. Angola'da, Şili'de, vd. emperyalizmin ve faşist rejimlerin yordakçısı rolünü ustaca oynamaktadırlar.

Kısacası, diğer her türlü «sol» sapkın akımlarla birlikte, ve hatta hepsinin başında, maoistler, detant sürecini baltalamak, ve detantın, dünyasal gelişimin sürekli bir unsuru olmaması için, var güçleriyle çabalamaktadırlar. Detant sürecinin anti - emperyalist ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşının yoğunlaşmasına, uluslararası işçi sınıfı hareketinin giderek gelişmesine, ve sosyalizmin barışçıl ortamda kuruluşunun içerdiği büyük yararlar karşı çıkararak; nükleer bir felaketin eşiğinde, maceracı bir politikayı sürdürmekte, ve bu noktada emperyalizmle objektif olarak birleşmektedirler.

Detant sürecini başka bir yönden baltalayan, Sovyetler Birliği ve sosyalist topluluğun barışçıl dış - politikasına hücum eden, bir diğer akım da, sağ - oportünizm olmaktadır.

Anti - emperyalist savaşında, barış içinde yanyana yaşama politikasının rolü ve yeri sorunu ortaya konurken, sorun, barış içinde yanyana yaşama politikasından yararlanarak, objektif ola-

rak gerçekleştirilebilir somut sınıf hedeflerini saptamak ve bunları gerçekleştirmek olduğu halde; sağ oportünizm, bu politikayı, iki antagonist sosyal sistemin «birleşmesi» olarak ele almakta, ve devrimci süreçlerin ve anti - emperyalist hareketlerin detant sürecine «engel» olduğunu öne sürerek, bunların «yavaşlatılması» gerektiğini savunmaktadır.

Oysa başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist topluluk, detant politikasını çok açık ve net bir biçimde ortaya koymakta; ve somut gerçeklikten hareket ederek, bunun yararlarını şöyle belirtmektedir :

Birinci olarak; bu politika, halkların sürekli uyanıklığına ve sosyalist topluluk ülkelerinin gücüne dayanarak, yerküre üzerinde her türlü yaşamın son bulması anlamına gelen, bir termo - nükleer savaşı önlemektedir.

İkinci olarak; bu politika, emperyalist devletlerin, saldırgan politikaları için her türlü bahane bulmalarını engellemektedir. Ve bu politika, muhtemel bir «komünist saldırısını» önlemek için askeri bütçelerin şişirilmesini, militarist propagandanın yayılmasını; «ulusal çıkarlar» adına işçi sınıfının sömürsününün güçlendirilmesini ve demokratik hak ve özgürlüklerin yine bu bahanelerle bozulmasını engellemektedir.

Üçüncü olarak; bu politika, gelişmekte olan ülkelerin gelişmelerini hızlandırmaktadır. Bu ülkeler, bugünkü koşullarda, emperyalizmin «yardım» ve «himayesine» boyun eğmeden, gerçek ve koşulsuz bir yardım olanağına kavuşmaktadırlar. Ayrıca detant koşullarında, yeni ve adil bir uluslararası ekonomik ilişkiler sisteminin oluşma perspektifleri belirginleşmektedir.

Bütün bu gelişimlere karşın, detant süreci, iki antagonik (uzlaşmaz) ideoloji —marksist ve burjuva ideolojileri— arasında bir uzlaşmaya yol açacağı anlamına gelmemektedir. Marksist - leninistlerin görüş açısından, iki sistem arasında ideolojik savaşım, kesintisiz bir savaşımdır. Bu da, barış içinde yanyana yaşama politikasının, burjuva ideolojisi ile işçi sınıfının devrimci ideolojisinin uzlaşacağıyla eş - anlamlı olduğu şeklindeki iddiamın boşluğunu kanıtlamaktadır. Marksist - leninistler, ideolojik alanda hiçbir ödün kabul etmemişlerdir; ve bugün de etmemektedirler. İdeoloji, bir toplumsal rejimin yansımasıdır; ve kapitalizmle sosyalizm arasındaki uzlaşmaz temel çelişki var olduğu sürece, iki konsepsiyon arasındaki savaşım da sürecektir.

Bunun dışında, farklı sosyal rejimli devletler arasında, somut sorunlar konusunda, siyasal ödümler, doğal olarak, barış içinde yanyana yaşama politikasının kapsamı içinde yer almaktadır. Zaten aksi halde bu politika, pratik olarak olanaksız olurdu. Bu

tür ödünlerin sınırları ise, bizzat barış içinde yanyana yaşamının koşulları ile belirlenmektedir: bağımsızlığa ve uluslararası güvenliğin çıkarlarına saygı, ve halkların iç - işlerine karışmama. Sovyetler Birliği ve sosyalist topluluk ülkeleri, bu ilkelere sadık olarak; örneğin silahsızlanma, uluslararası çatışmaların önüne geçilmesi, karşılıklı yarar temeli üzerinde kapitalist ülkelerle ticari ilişkileri geliştirme, gibi sorunların çözümlenmesi için, ödün verilmesini kabul etmektedirler.

Diğer yandan, daha önce de belirttiğimiz gibi, barış içinde yanyana yaşama ilkelerinin uygulaması, genel dünya iklimini sağlığa kavuşturmakla birlikte; ulusal kurtuluş, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm için savaşımın durdurulması anlamına kesinlikle gelmemektedir.

Çünkü halkların ulusal bağımsızlık, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşımaları, bir toplumsal ve ekonomik sistemin, kapitalizm ve emperyalizmin, doğal ve kaçınılmaz bir ürünüdür; ve barış içinde yanyana yaşama koşulları, bu toplumsal ve ekonomik sistemin özünü, temelini değiştirmemektedir. Devrimci hareket, toplumsal koşullar tarafından doğurulur; ve bunun önüne geçmek, ve hele bunu devletler arasında anlaşmalarla engellemek olanaksızdır.

Bütün bunlardan şu genel sonucu çıkarabiliriz: «barış içinde yanyana yaşama» politikası, sınıfsal karakteri açıkça belirgin olan, bütün dünyanın işçi sınıfı ile sermaye güçleri arasındaki savaşımın özel bir biçimidir. Bu politika, marksist - leninist dünya görüşüne bütünüyle yanıt verdiği gibi, uluslararası proletaryanın ve barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve ilerleme güçlerinin çıkarlarına, insanlığın temel çıkarlarına hizmet etmektedir.

SOVYETLER BİRLİĞİ VE SBKP'NİN DÜNYA DEVRİMCİ HAREKETİNE YARDIMI

Dünyasal ilerleme ile Sovyet devletinin iç ve dış - politikası arasında varolan derin içsel bağlantı, Sovyet devletinin varlığının daha ilk günlerinden itibaren ortaya çıkmıştır.

Gerçekten de, Engels'in, 1847'de çok büyük bir ileri görüşlülükle yazdığı gibi, «Dünyanın bir bölümünde utkan olan bir sosyalist devrim, aynı zamanda yerkürenin bütün diğer ülkeleri üzerinde de büyük bir yankıda bulunacak ve onların gelişim biçimlerini bütünüyle değiştirecektir» (K. Marx ve F. Engels, Seçme Eserler -3 ciltlik-, c. 1, s. 93 - 94, Editions du Progres, Moscou) yargısı, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ile, bir gerçek olmuştur. Ve yeni toplumsal rejim geliştiği ölçüde, Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin gücü arttığı ölçüde, bu «devrimci yankı»,

bu içsel bağlantı, daha bir etkililik ve daha geniş bir kapsam kazanmıştır. Bugün bu gerçek, her zamankinden daha açık - seçik görülmektedir. Ve bu yasa, Sovyetler ülkesinin tüm tarihi boyunca gözlemlenmektedir.

1917 Ekim Devrimi'nin etkisi ve Barış Kararnamesi, Birinci Dünya Savaşı'nın sona ermesini çabuklaştırmıştır. Rusya'daki sosyalist devrim, uluslararası işçi sınıfı hareketinin yol gösterici kutup yıldızı olmuş; ve birçok ülkedeki devrimci savaşıma, güçlü bir itkide bulunmuştur. Sosyalist devrimin etkisinin etkisi, birçok ülkenin çalışan kitlelerinin, önemli toplumsal, siyasal ve demokratik reformlar elde etmelerini sağlayan etkenlerden biri olmuştur. Diğer bir deyişle, bütün dünyada sosyalist güçlerin yükselişi, «**Büyük Ekim Devrimi'nin dip dalgası üzerinde**» örgütlü bir hareket olarak doğmuş; ve sürekli olarak genişliğine ve derinliğine yayılmıştır.

Büyük Ekim Devrimi, sömürgeci egemenliği sistemini de güçlü bir biçimde kökünden sarsmış; ve sömürge ülkelerin çalışan kitlelerini, tarihin etkin bir etkeni, emperyalizmin temellerini sarsan bir güç haline getirmekte, kesin bir katkıda bulunmuştur.

Gerçekten de, Ekim Devrimi'nden önce, uluslararası proletarya, ezilen sömürge halklarına, ancak moral ve siyasal bir destekte bulunabiliyordu.

Emperyalizmin, paylaşmasız olarak, yeryüzünde egemenliğini sürdürdüğü bu dönemde, bu yardımın toplumsal ve sınıfsal görüş açısından çok sınırlı bir karakterde olması doğaldı.

Ancak sosyalist devrimin etkisine ulaşmasıyla birlikte ki, sosyalizmle ulusal kurtuluş hareketinin ittifakı doğmuş oldu. Bu andan itibaren, anti - sömürgeci devrimlerin desteklenmesi, Sovyet Rusya'nın politikasının köşe - taşlarından biri olmuştur.

Böylece de Sovyet Rusya, çok büyük bir içsel birliği olan, ikili bir tarihsel hareketin belkemiği olmuştur: insanlığın sosyalist biçimde yeniden yapılandırılışı ve en geniş anlamıyla ulusal kurtuluş hareketi.

Büyük Ekim Devrimi'nin sömürge ve yarı - sömürge ülkeler üzerindeki uyandırıcı ve sarsıcı etkisi çok - biçimli ve geniş kapsamlı olmuştur.

Herşeyden önce, emperyalizme ve emperyalizmin sömürge sistemine, güçlü bir darbe indirmiş; ve halklar arasında eşitlik kavramını, ilk kez maddi yaşamın gerçekliğine geçirmiştir.

Gerçekten de, Sovyet iktidarı, ulusal sorunu sadece kendi ülkesinde çözmekle kalmamış, fakat dünya arenasında, ayrılmak ve bağımsız bir devlet kurmak hakkı da dahil, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirlemeleri için savaşımın öncüsü olmuştur.

İkinci olarak, Büyük Ekim Devrimi sayesinde, Doğu'nun ezilen halklarına çok - biçimli bir yardım sağlamak mümkün olmuş; Sovyet Hükümet, Çarlığın diğer emperyalist güçlerle imzaladığı ve birçok halkın zararına olan gizli anlaşmaları, dünya kamuoyuna açıklamış ve bu anlaşmaları tanımadığını ilân ederek yırtıp atmıştır. Sovyet hükümetinin, Doğu ülkelerine bu yardımının, Çin'den Afganistan'a, İran'dan Türkiye'ye kadar uzandığı hep bilinmektedir. Özellikle Türkiye halkının ulusal kurtuluş savaşında, Sovyetlerin para, silah ve cephane yardımı, savaşın gidişini belirlediği gibi; Sovyetler Birliği'nin, Türkiye halkının ulusal kurtuluşunu, uluslararası arenada ilk destekleyen ülke olduğu da, unutulmaz bir gerçektir. Lenin ve Mustafa Suphi ve arkadaşları döneminden başlayan Türkiye ve Sovyet halklarının bu kökü dayandırması, günümüzde, işbirlikçi büyük burjuvazi tarafından ne kadar halkımızın gözünden saklanmaya çalışılırsa çalışılırsın, yadsınamaz bir gerçektir.

Görüldüğü gibi, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin utkusu ile birlikte, dünya devrimci cephesinin ilk güçlü temelleri atılmış olmaktadır.

Sovyetler ülkesinin desteği ve itkisi ile gelişen dünya devrimci cephesinin unsurlarının da —uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketi— buna karşılık, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kuruluşunun tam ve kesin bir başarı kazanmasındaki büyük rolü yadsınamaz. Ve bu, dünya devrimci güçlerinin karşılıklı güçlü etkileşiminin, somut bir kanıtıdır.

Sovyetler ülkesinin sonraki gelişiminde de, Sovyetler Birliği'nin, dünya devrimci güçler cephesinin atılım ve hız kazanmasına yaptığı katkı konusunda, İkinci Dünya Savaşı, başlı başına bir dönüm noktası olarak nitelenebilir.

Alman faşizmi ve diğer emperyalist güçlerin, Sovyetler Birliği'ne saldırısı, genç sosyalist rejimi güçlenmeden boğmayı amaçlayan acımasızca bir saldırıydı. Hitler ve Himmler'in ünlü «Doğu Planı» adı altında hazırladıkları, ve Sovyetler ülkesinin halklarını kitle olarak kırmak ve açlığa mahkum ederek tüm Sovyetler ülkesini koyu bir Orta Çağ karanlığına geri döndürme gibi canice düşünceleri; Kızılordu'nun tüm siyasi komiserlerini, ele geçirir geçirmez katletmeyi emreden, korkunç «komiserler kararnamesi» gibi, normal bir insan aklının kolay kolay tasavvur edemeyeceği barbarlıklar; hep bir tek noktada toplanıyordu: sosyalizmi, kuruluşunun ilk adımlarında yıkmak.

Ve Hitler ve Japon ve İtalyan emperyalistlerinin bu konuda tek başlarına olmadıkları da bir gerçektir. Savaşın başlangıcında Büyük - Britanya, Fransa ve ABD gibi emperyalist devletlerin de, bu barbarlığı hazırlayacak şekilde davrandıkları; ve politika-

larını, Hitler Almanya'sı ile bir çatışmayı önleyip, faşistlerin saldırgan eğilimlerini Sovyetler Birliği'ne karşı çevirmek için çeşitli manevralara başvurdukları, hep bilinen gerçeklerdir.

Alman emperyalizmi ve müttefiklerinin amacı, Fransa yenildikten ve Büyük Britanya işgal edildikten sonra, hakimiyetlerini önce tüm Avrupa'ya, daha sonra da Güney - Amerika'dan hareketle, sonuçta ABD ile çarpışmaya kadar uzanmaktaydı.

Bu çılgınca ütopyaya, bu «bin yıllık Nazi İmparatorluğu» karabasanına karşı, sadece Sovyetler Birliği, tüm gücünü karşı çıkarmıştı. Ve bu, işgal altındaki Avrupa'da savaşıyor işçi sınıfının, komünistlerin ve bütün yurtseverlerin direnme hareketleri ve bütün dünya halkları için en büyük bir cesaret kaynağı olmuştur. Doğu cephesinde süren savaşlar boyunca, bütün dünyada Nazizm ve müttefiklerine karşı çıkan güçlerin eylem birliğinin yolu adım adım aydınlanmaktaydı: işçi sınıfı ve komünist partileri, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve insan hakları savaşçıları, barış - savaşçıları ve buralardan hareket ederek tehdit altında olan yada faşist devletler blokuyla savaş içinde olan ülkelerin komünistlerinin eylem birliği; İşte anti - hitlerci güçlerin koalisyonu böylece doğmuştu.

Hitleri sosyalizme karşı tepeden tırnağa donatan ve silahlandırılan Büyük - Britanya ve ABD, tarihin acı bir olayıyla, ulusal bağımsızlıklarını ve hatta bizzat ülkelerinin varoluşlarını; Lenin'in Partisi'nin itkisiyle çeliklenen sosyalist devletin kahramanlığına, direnme gücüne ve utkusuna, sosyalizm tarafından yaratılan maddi ve manevi değerlere, bağlamak zorunda kalmışlardı. İşte böylesine askeri olduğu kadar siyasal, ekonomik olduğu kadar bilimsel, teknik ve ideolojik topyekün bir savaşta, emperyalistlerin, Sovyetler yurdunu 1917 öncesine döndürme düşleri, kesinlikle yıkılmıştı.

Kısacası, Sovyet ordusunun kahramanca savaşı, Sovyetler Birliği'nin dış - politikasında emperyalistler arasındaki çelişkilerden ustaca yararlanmayı bilmesi, halkları tehdit eden faşist köleleştirme tehlikesinin somut gerçekliği, bütün dünyada anti - faşist duyguların kabarması, işgal edilmiş yada faşist devletlere bağımlı ülkelerde başını komünistlerin çektiği ve en geniş halk kitlelerine dayanan direnme hareketleri; işte tüm bu etkenler, anti - hitlerci koalisyonun doğuşuna katkıda bulunmuşlardı. Bununla birlikte, bu koalisyona diğer katılanların önemi ne olursa olsun, tarihsel gerçeklik göstermektedir ki, savaşın asıl yükünü taşıyan ve halkların faşizmden kurtuluşunu asıl tayin eden, Sovyetler Birliği olmuştur.

Gerçekten de, bu savaş öylesine büyük bir tarihsel önem taşımaktadır ki, Alman faşizminin yenilgiye uğratılmasının, çoğu

kez, bir büyük toplumsal ve siyasal devrime eşit olduğu, haklı olarak belirtilir.

İşte bu nedenle, insanlık, Sovyetlerin faşizmi yenmek için ödedikleri fiyatı hiçbir zaman unutmayacaktır. Sovyetler Birliği, Hitlerci saldırganlara karşı savaşta, çok büyük bir bölümü nüfusunun en aktif kesimi olan 20 milyonu aşkın ölü vermiştir. Faşistler, işgal altındaki Sovyet topraklarında, işkenceler altında, 6 milyon sivili öldürmüşler; yüzlerce kenti imha etmişler; 70.000'den fazla köyü ve yaklaşık olarak 32.000 fabrikayı haritadan silmişlerdir.

İşte böylesine kanlı ve acımasız bir savaşım içinde ve böylesine korkunç kayıplar içinde verilen bu savaşın, tarihsel kurtarıcılığı ve dünya devrimci hareketine büyük katkısını, diğer başka yönleriyle görmeye çalışalım.

Sovyetler Birliği'nin, savaş içinde, Avrupa halklarına enternasyonalist yardımı biran bile kesmediğini, şu örneklerden görebilmekteyiz: Avrupa'daki ülkelerin bir çoğundaki partizan hareketleri, Sovyetlerden silah, cephane, ilaç ve telsiz yardımı almışlardır. Sadece 1944 yılında, Sovyet uçakları, Yugoslavya'ya 1.460 uçuş yapmışlar ve bu ülkenin Ulusal Halk Kurtuluş Ordusu'na 3.000 ton askeri malzeme yardımı sağlamışlardır. Aynı yıl içinde, Çekoslovak anti - faşistleri, 10.000'den fazla tüfek, tabanca, hafif makinalı, karabina, yaklaşık olarak 1.000 ağır makinalı, 7 milyon mermi, yüzlerce anti - tank tüfeği yardımı almışlardır. Polonya partizanlarının Genel Kurmayı, 53 otomobil, 5 uçak, 18 radyo istasyonu, 4.270 hafif makinalı, 8.600 anti - tank tüfeği ve 120 ton patlayıcı madde, cephane ve yiyecek yardımı almışlardır. Sovyet Hava Kuvvetleri, Bulgaristan'a, Yunanistan'a, Arnavutluk'a, ve diğer ülkelere, çok büyük miktarda askeri malzeme sağlamıştır.

Mart 1944 sonuna doğru, Sovyet askeri birlikleri, Sovyetler Birliği'nin Romanya ile olan sınırına varmış; Haziran ortalarında, Sovyet - Polonya sınırına ulaşmış, ve faşist işgalcileri kovalayarak bir dizi Avrupa ülkesini kurtarmaya başlamıştır. Bir yılı aşkın bir süre boyunca, 7 milyon Sovyet askeri, çeşitli ülkelerin topraklarında çetin savaşlar vermiş; bu ülkelerin kurtuluşunda kesin bir rol oynamıştır: Romanya, Yugoslavya, Polonya, Çekoslovakya, Macaristan, Avusturya, Finlandiya, Norveç, Almanya ve Danimarka. Sovyet orduları, Bulgaristan'ın kurtuluşu seferini gerçekleştirmişlerdir.

Sovyet orduları, bu ülkelerin halklarının faşizmden kurtarılmasını çok pahalıya ödemişlerdir: Sovyet ordularının, Sovyet toprakları dışındaki kayıplarının sayısı, 1 milyonu ölü olan, 3 milyon insandır; ve bunların dağılımı şöyledir: Polonya'yı kurtarmak için verilen savaşlarda 600.000 kişi, Çekoslovakya'da

140.000'den fazla, Macaristan'da bu sayı kadar, Romanya'da 69.000 kişi, Avusturya'da 26.000 kişi, Yugoslavya'da 8.000 kişi ve Berlin operasyonu sırasında 102.000 kişi.

Sovyetler Birliği, bu savaş sırasında çok büyük ekonomik güçlüklerle karşılaşmasına ve büyük sıkıntılar çekmesine karşın, kurtarılan halklara önemli bir besin, ilaç ve diğer malzeme yardımında bulunmuştur. Örneğin faşistler tarafından yıkılan, ve korkunç bir açlık felaketi ile karşılaşan Varşova halkına, hemen 60.000 tonu bulan ekmeğe, domuz yağı, şeker, sebze ve kuru meyve yardımı yapılmıştır. Viyana halkı 92.000 ton buğday, 6.000 ton şeker, 8.000 ton et, 2.500 ton domuz yağı; Prag halkı 9.000 ton buğday; Brno halkı 4.400 ton buğday ve 375 ton şeker; Ostrava ve Moravya halkı 3.600 ton buğday ve 325 ton şeker yardımı almışlar; 93 ton buğday ve diğer başka maddeler, Yugoslavya'ya gönderilmiştir. Önemli bir maddi yardım, Romanya, Macaristan, Finlandiya ve Almanya kentlerine yapılmıştır. Savaştan hemen sonra, Berlin'e 105.000 ton buğday, 18.000 ton et, 4.500 ton domuz yağı, 6.000 ton şeker ve önemli miktarda patates, tuz, kahve ve diğer malzeme yardımı yapılmıştır.

Hitler faşizminin ezilmesinde ve Avrupa'nın kurtuluşunda, böylesine kesin ve tayin edici bir rol oynayan Sovyetler Birliği'nin Asya'nın ve Yakın - Doğu'nun kurtuluşunda ve bu bölgelerde devrimci hareketin canlanışında çok büyük bir katkısı olduğu da unutulmamalıdır.

Gerçekten de, daha Sovyetler Birliği topraklarında ve diğer ülkelerde kazanılan her utku, hemen global bir etki kazanmaktaydı. Bu, Stalingrad, Kafkasya ve Kursk savaşlarında ve Doğu - Avrupa ile Güney - Doğu Avrupa savaşlarında, bütün açıklığıyla ortaya çıkmaktadır. Örneğin, Sovyet ordusunun kahramanca eylemleri sonucu, Hitlerci faşistler Kafkasya'dan atılınca, Alman emperyalizmin Orta ve Güney - Doğu Asya ve Yakın - Doğu yolları tıkanmış, bu da, bu bölgeler halklarının ulusal kurtuluş savaşlarında önemli bir yardımcı olmuştur.

Sovyet orduları nerede savaşılırsa, bir kurtuluş ordusu görevini yerine getirmekte; ve enternasyonalist idealleri ülkeden ülkeye taşımaktaydılar.

Uzak - Doğu'da, Sovyetler Birliği'nin Japonya'ya karşı savaş girişiminin ve Sovyet silahlı güçlerinin Kwantung seçkin - ordusuna —Japon militarizminin Asya'daki temel vurucu gücü— karşı kazandığı yıldırım utkusu, sadece birçok Asya ülkelerinin yabancı işgalden kurtulmasını sağlamakla kalmadı; fakat aynı zamanda, bizzat Asya'daki savaşın karakterinde de büyük değişiklikler gerçekleştirdi.

Kwantung Ordusu'nun bozguna uğratılması, Çin devriminin gelişimi için, özellikle önemli koşulları sağladı. Bu konuda, Mançurya'nın, Sovyet orduları ve Moğol Halk Ordusu'yla birlikte, Çin Halk Kurtuluş güçlerinin ve Koreli taraftarlarının yardımıyla kurtarılışı, tayin edici bir önemde olmuştur. Mançurya, Çin'in ekonomik planda en gelişmiş bölgesiydi. Burada kazanılan utku sonucunda, Mançurya, bütünüyle Çin devrimci güçleri için, güçlü stratejik ve askeri merkez, Çin devriminin yeni bir siyasi merkezi, olmuştur. Mançurya'daki devrimci orduların, Sovyetler Birliği tarafından yeterli bir ölçüde silahlandırılması, ve bunlara cep-hane sağlanması, Çin devriminin bundan sonraki gelişimi için de tayin edici bir rol oynamıştır.

Kore'nin, Sovyet askeri birlikleri ve Kore Devrimci Halk Ordusu tarafından kurtarılışı, Japon sömürgeci hakimiyetine son vermiş; ve Kore halkının utkusunun kesin bir öncülüğünü oluşturmuştur. Böylece, Kore'de, işçi sınıfının yönetiminde devrimci halk demokrasisinin gelişmesi için uygun koşullar yaratılmıştır. Asya'da güçler ilişkisinin, Japon ordularının yenilgisinden sonra değişmesi, Güney - Doğu Asya ülkelerindeki devrimci süreçlerin gelişmesinde ve kurtuluşlarının gerçekleşmesinde de belirleyici bir etki olmuştur. Bunun en çarpıcı örneği, Vietnam'da Ağustos devriminin utkusu ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'nin kuruluşudur.

İkinci Dünya Savaşı'nın genel bir sonuçlandırmasını yaparsak, şunları açıkça görebiliriz :

İkinci Dünya Savaşı, bir kurtuluş savaşına, başta Sovyetler Birliği halkları olmak üzere, tüm dünya halklarının faşizme ve emperyalizme karşı bir savaşına dönüşmüştür.

Bu yapıyla da İkinci Dünya Savaşı, bir devrimle karşı - devrim, toplumsal ilerlemeyle gericilik, demokrasi ile terörist diktatörlük, barış güçleri ile saldırgan güçler, arasında bir savaşın niteliği kazanmıştır.

İkinci Dünya Savaşı, sadece Alman faşizminin ve Japon militarizminin yenilgisiyle değil, fakat aynı zamanda, bütünüyle kapitalist dünyanın genel bir zayıflamasıyla sonuçlanmış; kapitalizmin genel krizi, yeni bir aşamaya ulaşmış, sömürge sistemi yıkılmış, burjuva toplumu bütün alanlarda genel bir çıkmaza girmişdir.

İkinci Dünya Savaşı içinde ve sonunda, Sovyetler Birliği'nin uluslararası saygınlığı çok büyük ölçüde artmış; sosyalizm düşünceleri, dünyasal kitleleri kucaklar olmuş, ulusal kurtuluşçu, demokratik ve anti - emperyalist hareketlerle daha temelden bir yakınlaşma içine girmiştir. Dünya tarihinin bu en kanlı ve canice savaşının emperyalist çevrelerin en gerici çevrelerinin çil-

gınca bir ilhak ve fetih politikası sonucu olduğunu gören ve anlayan en geniş halk kitleleri, bir çok ülkede, yığınsal anti - faşist ve anti - emperyalist halk cephelelerinde biraraya gelmişlerdir.

Yine başlıca Sovyetler Birliği'nin kurtarıcı eylemleri sonucu, ve daha önce saydığımız nedenlerle de, bir dünya sosyalist sistemi kurulmuştur.

Kısacası, bütün sonuçlarıyla ele aldığımızda, İkinci Dünya Savaşı, sadece Sovyetler Birliği'nin askersel bir utkusu değil, fakat bundan daha önemlisi, kapitalizme ve emperyalizme karşı, dünyasal planda eşsiz bir sınıfsal utkudur.

Ve bu andan başlayarak, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, dünya sosyalist sistemi, uluslararası işçi sınıfı hareketi, ve ulusal kurtuluş hareketleri; artık, dünyasal evrimin, geri - çevrilemez belirleyicisi olma yoluna girmişlerdir.

Gerçekten de savaş yıllarının sonrası, yeryüzünde yeni bir güçler dağılımı ile, başlıca olarak dünya sosyalist sisteminin güçlenmesiyle, ulusal kurtuluş hareketlerinin atılım kazanmasıyla, kapitalist ülkelerde sosyalizm, demokrasi, barış ve ilerleme güçlerinin savaşımının yoğunlaşmasıyla belirlenmiştir. Tek ülke sınırını aşan dünya sosyalizmi, bütün dünya devrimci güçlerinin kalesi olmuştur. Tek bir kelimeyle, dünya tarihi, niteliksel bir sıçrama yapmıştır.

Ve bu sıçramayı frenlemek için, emperyalist güçlerin soğuk savaş engelini dayatmaları, bir sonuç vermemiş; daha önceki bölümde gördüğümüz gibi, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkeler topluluğunun büyüyen ekonomik, siyasal ve askersel gücü, tutarlı ve kararlı dış politikası, barış içinde yanyana yaşama politikalarını uluslararası iklime hakim kılabilmıştır.

Bu politika sayesinde, dünya devrimci cephesinin gerek önceki kazanımları korunmuş ve güçlenmiş, gerekse de dünya devrimci hareketi, her yönü ile gelişmesine devam etmiştir.

İşte bu dönem, Sovyetler Birliği'nin, ulusal kurtuluş hareketlerine karşı enternasyonalist dayanışma tavrının en açık biçimde belirdiği bir dönemdir.

Sovyetler Birliği, bu konuda Lenin'in şu temel ilkelerini, her zaman kılavuz olarak kabul etmiştir :

«Sosyalistler, sadece sömürgelerin hemen hiç koşulsuz ve karşılıksız özgürlüğünü talep etmekle (ki bu talep, politik anlamında, ulusların kendi yazgılarını kendilerinin belirlemesi hakkını tanınmaktan başka birşey değildir) kalmamak zorundadırlar; Sovyetler, bu ülkelerin burjuva demokratik ulusal kurtuluş hareketlerinin en devrimci unsurlarını en kararlı bir tarzda desteklemek ve bunların kendilerini ezen emperyalist güçlere karşı, ayaklanmasına (gerektiğinde devrimci savaşlarına) yardım etmek zorundadırlar.» (Lenin, Age, c. 22, s. 164)

Ve bu temel Leninist ilke, savaş sonrası yıllarda da, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkelerle ulusal kurtuluş hareketi arasında büyüyen dostluk ve işbirliğini belirlemiştir.

Bunun savaş sonrasındaki ilk örneklerini, Arap kurtuluş hareketinin gelişiminde olanca canlılığıyla görmek mümkündür. Sovyetler Birliği'nin büyük yardımını alan Mısır, Süveyş Kanalı'nı millileştirebilmiş; 1956 yılında, emperyalist güçlerin Mısır'a saldırısının durdurulmasında Sovyetler Birliği, en önemli rolü oynamış; Sovyetler Birliği ve sosyalist topluluk ülkeleri, Arap devletlerini silahlandırmışlar, savunma kapasitelerini artırmışlardır. Dünya sosyalist sistemi ile yeni ve adil ilkeler temeli üzerinde ekonomik ilişkiler kuran Arap ülkeleri, ekonomilerini bağımsız bir temel üzerinde geliştirmek, ulusal ekonomilerinin emperyalizme bağlılığını önemli ölçüde azaltmak, ve emperyalist şantaja direnme gücüne kavuşmuşlardır.

Başında Sovyetler Birliği'nin bulunduğu, dünya sosyalist sisteminin varlığı olmaksızın, Arap ülkelerinin birçok kazanımlarının gerçekleşmesi olanaksız olacaktı. Burada, en belli başlı bir kaçını bile saymak yeterli: Filistin Direniş Hareketi, 1968'de Irak'taki değişiklikler; Sudan'da ve Libya'da gerici rejimlerin devrilmesi (1969); Güney - Yemen'de meydana gelen önemli değişiklikler; Irak, Suriye ve Yemen Demokratik Cumhuriyeti'nde, ilerici ulusal cephelerin oluşturulması; Mısır'da, İsrail saldırısına karşı güçlenen ulusal birlik; vd.

Dünya sosyalist sistemi sayesinde, Arap ülkelerinin petrolü bir silah olarak kullanabilmeleri gerçekleşmiş; Irak'ta 1972'de olduğu gibi, doğal kaynakların ve özellikle petrol üretiminin millileştirilmesi eylemleri başarıyla sonuçlanmıştır.

Diğer ilerici Asya, Afrika ve Latin - Amerika ülkeleri ile birlikte hareket eden Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin kesin desteğiyle, Filistin Kurtuluş Örgütü, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun genel desteğini sağlamıştır (Kasım 1974).

Sovyetler Birliği ve sosyalist topluluk üyeleri, Afrika halklarına ırkçılığa ve ırk ayrımı politikasına karşı, paha biçilmez bir destek sağlamıştır. Daha varlığının ilk günlerinden itibaren, ırkçı teori ve pratiğinin temellerine darbe üstüne darbe indiren Sovyetler Birliği, Güney - Afrika'da, Portekiz'in eski sömürgeleri olan Gine - Bissau, Mozambik ve Angola'da, sömürgeciliğe ve gerici ırkçı rejimlere karşı savaşan halkları sonuna dek desteklemiştir. Afrika kıtasının kahraman evlatları, Amilcar Cabral, Eduardo Mondlane, ve Agostinho Neto; Sovyetler Birliği'nin bu unutulmaz yardımlarını her zaman belirtmişlerdir. Sosyalist ülkelerle, Afrika'daki ulusal kurtuluşçu hareketlerin dayanışması, bu kıtadaki

iğrenç sömürge sisteminin çok büyük ölçüde yıkılmasını sağlamıştır.

Sosyalist ülkelerin, eski sömürgelerin siyasal bağımsızlıklarını elde etme ve güçlendirme döneminde, bu ülkelere yaptıkları moral, diplomatik, siyasal, askersel ve ekonomik yardımın önemi büyük olmuştur. Örneğin Endonezya, bağımsızlığını elde ettikten hemen sonraki güç yıllarda, Sovyetler Birliği'nin yardımları ile ayakta durabilmiştir. Sovyetler Birliği, bu kritik yıllarda, genç Endonezya devletini, uluslararası arenada savunmuş, İngiliz - Hollanda saldırısının sona ermesinde kesin bir rol oynamıştır.

Eğer Sovyetler Birliği'nin ve diğer ilerici güçlerin siyasal eylemleri olmasaydı, Bangladeş halkının ulusal özlemleri, ABD'nin 7. Filosu tarafından, doğarken boğulma tehlikesi ile karşı karşıya kalmıştı. Sosyalist topluluk, bu genç devletin, Birleşmiş Milletler Örgütü'ne girmesi savaşımını desteklemiş; ve emperyalist ve maoist saldırılara karşı korumuştur.

Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin, genç ulusal devletlere yaptığı yardımın ekonomik yönü de, bundan aşağı kalır nitelikte değildir.

Sovyetler Birliği ve SBKP'nin, ulusal kurtuluş hareketleri ve genç ulusal devletlere yaptığı yardımın yanısıra, sosyalist sistemin oluşmasına katkısı, Sovyetler Birliği ile diğer sosyalist ülkeler arasında varolan ilişkilerin niteliğinde somutlanmaktadır. Biz, bu konuda ayrıntıları ile durmayacak, fakat, bu ilişkileri somutta yaşayan genç bir sosyalist ülkenin, Küba'nın devrimci önderi Fidel Castro'nun bu konudaki düşüncelerini aktaracağız. Şöyle diyor, Fidel Castro :

«Bir tek devrimci bile, Sovyet komünistlerinin yüreklendirici desteğini hissetmemelik etmedi. Ekim Devrimi'nden beri, bütün yeni devrimci kuşakların, (Ekim Devrimi'nin, ç.) düşünceleri, ruhu ve ilkeleri ile eğitildiğini söyleyebiliriz. Başka hiçbir olay, (insanların, ç.) akıllarını, halkların geleceklerini ve dünyasal ilerlemeyi böylesine güçlü etkilemedi. Lenin'in düşüncelerine sıkı sıkıya uyan Sovyetler Birliği, bütün dünyanın en güvenilir barış kalesi oldu; ve aynı zamanda, küçük ve zayıf halkları, emperyalizmin saldırgan özlemlerinden korumaya hizmet eden, daha az güvenilir olmayan bir kalkan da olmaktan geri kalmadı.

«Eğer Sovyetler Birliği olmasaydı, kapitalist güçler, ham madde kaynaklarının yetmezliği ve enerji krizi karşısında, hiç duraksamaksızın dünyayı bir kez daha bölmeye girerlerdi. Sovyetler Birliği olmasaydı, bütün küçük devletlerin yararlandıkları bağımsızlık derecesini, halkların kendi doğal kaynaklarını yeniden denetimleri altına almak için (verdikleri, ç.) savaşımındaki başarılarını, şimdi uluslararası seslerini iyice duyurmaları olgusunu, düşlemek bile olanaksız olacaktı.

«Barışın bugünkü derecesinde korunması, felaketli bir dünya yarınmanın alevleri içine sürüklenmekten kaçınan insanlığın yeni kuşakla-

rının yararlandığı büyük ayrıcalık, bütün devletler arasında işbirliğinin güçleneceği bir gelecek (için, ç.) umut; dünya halkları, bütün bunları, herşeyden önce, Lenin'in düşüncelerinin ülkemizdeki etkisine, Sovyet dış - politikasındaki tutarlı uygulamasına borçludurlar.

«Avrupa'da olsun; Asya'da, Afrika'da yada Latin - Amerika'da olsun; tıpkı bizim halkımız gibi, savaşan her halkın, Sovyet komünistlerinin desteğini ve dayanışmasını hesaba katabileceğini biliyorum. Ve minnet duyan yüreklerin varolduğu, adalet ve sağduyu duygusunun hüküm sürdüğü her yerde, bu, unutulmayacaktır.

«Halkımız, büyük ülkenizle (S.S.C.B. ile) ilişkilerinden gurur duymaktadır. (Bu ilişkiler, ç.), enternasyonalizm pratiğinin bir örneği, karşılıklı anlayışın, saygının ve karşılıklı güvenin bir örneğidir. Halkımıza tayin edici bir yardım sağlayan Sovyetler Birliği, bizden hiçbir zaman herhangi bir istekte bulunmamıştır. Bize, hiçbir zaman koşullar koymamış, bizim ne yapmamız gerektiğini hiçbir zaman emretmemiştir.

«Binlerce yıldan beri bencillik ve zor yoluyla yönetilen tüm uluslararası ilişkiler tarihinde, güçlü bir ülkeyle küçük bir ülke arasında, böylesine kardeşçe ilişkiler, hiçbir zaman olmamıştır. Sadece sosyalizm, halklar arasında bu tür ilişkileri mümkün kılmaktadır.»

Görüldüğü gibi, Sovyetler Birliği ile sosyalist topluluk ülkeleri arasındaki ilişkileri, çok açık olarak belirleyen bu örnek; maoistlerin de büyük bir «şevkle» sahip çıktıkları, «Sovyetler Birliği ve uyduları» şeklindeki burjuva propagandasını, yeterince yanıtlamaktadır.

Sosyalist ülkeler arasındaki ilişkileri, sosyalist sistem çerçevesi içindeki devletler arasında, yeni - tip bir ilişkiler sistemi olarak ele almak gerekmektedir.

Bu ilişkiler sistemi, **birinci olarak**, bu ilişkiler, sosyalist ülkelerin parti ve hükümetlerinin irade ve bilinçlerinden bağımsız olarak varolan, sosyo - ekonomik rejimlerinin kendi aralarında objektif karşılıklı bağımlılığı ile koşullanmıştır.

İkinci olarak ise, bu ilişkiler, bu parti ve hükümetlerin, sosyalist enternasyonalizm, haklarda eşitlik, ulusal bağımsızlığa ve hükümlanlığa saygı temelleri üzerinde, **bilinçli** olarak kurdukları kardeşçe ekonomik, siyasal ve ideolojik ilişkiler ile koşullanmıştır.

Sosyalist ülkelerin ilişkileri sisteminin objektif temelleri, özetle şunlar olmaktadır :

Ekonomik alanda; bireyleri sadece ulusal devlet ölçeğinde birleştirmekle, ulusal ekonominin planlı ve orantılı bir gelişimi için koşullar yaratmakla kalmayıp, aynı zamanda, üretici güçlerin uluslararasılaşması sürecinin gerekliliklerine de uyan, üretim araçlarının sosyal mülkiyeti. Bu sosyal mülkiyet, bir ulusun bir başka ulusu sömürmesinin önüne geçen, objektif temeli oluşturmaktadır; ülkeler arasında antagonizmaların ortadan kaldırılma-

sını sağlamaktadır; ve bundan da öteye, sosyalist sistem ülke ve halklarının, ekonomik ve toplumsal yaşamlarının yakınlaşmasının objektif temeli olmaktadır.

Toplumsal planda; sosyalist devletler arasındaki yeni ilişkiler sistemi; yeni bir toplum kuran, sosyalizmin kazanımlarını emperyalizmin ve uşaklarının her türlü saldırısına karşı koruyan çalışanların (bütün sosyalist ülkelerin işçi sınıfı, köylülüğü ve aydınları) temel çıkarlarının ortaklığına dayanmaktadır. Sosyalist devletler arasındaki ilişkilerin dostça karakteri, aynı zamanda, bu ülkelerin, ortak siyasal örgütlenme biçimlerine, iktidarın işçi sınıfı tarafından yönetilen halka ait olduğu tek - tip rejime de bağlıdır.

Bütün bunlara, toplumsal gelişim yollarının ve ideallerinin ortaklığı, bunun sonucu olarak ta, sosyalist ve komünist kuruluşta amaçların ve uluslararası işçi sınıfına karşı görevlerin ortaklığı da eklenebilir.

Ancak sosyalist devletler arasındaki ilişkiler sisteminin dayandığı bu objektif temeller kendiliğinden oluşmamaktadır. Bunların gerçekleşmesi için, **subjektif etkene** gereksinim vardır.

Subjektif etken ise, bu ülkelerin marksist - leninist partilerinin, proleter enternasyonalizmi ilkelerine dayanarak, kardeş ülkelerin halklarının dostluğunu, moral ve siyasal bütünlüğünü oluşturmaya yönelik bilinçli etkinliklerinin doğrudan bir ürünü olmaktadır.

Kısacası, büyük Lenin'in ülkesinin yorulmak bilmez çabaları, öz - veri ile doğan sosyalist sistemin ülkelerini birbirine bağlayan ilişkiler sistemi; ne burjuva propagandalarının, nede maoist kliğin iddia ettiği gibi, «Sovyetler Birliği ve uyduları» ilişkisi değildir. Tam tersine, Guyana İlerici Halk Partisi Genel Sekreteri'nin dediği gibi; «Sovyet devletinin tüm tarihi, doğurusundan itibaren, özgürlük, adalet, barış ve toplumsal ilerleme için savaşan bütün dünya halklarına bilinçli ve daha önce hiç görülmemiş bir madde ve manevi destek sağlamak» olmuştur; ve bu nedenle, Sudan Komünist Partisi Merkez Komitesi Üyesi İbrahim Zaharic'in dediği gibi; «Sovyetler Birliği'ne karşı savaşmak, ilerleme ve özgürlüğe karşı savaşmak demektir».

SOVYETLER BİRLİĞİ VE SBKP'NİN ÖRNEKLİĞİNİN ÜSTÜNLÜĞÜ

Lenin, 1920'lerde, «Sosyalizmin örneklik gücü vardır» diyor-du. (Lenin, Age, c. 31, s. 474)

Bu, günümüzde bütün canlılığıyla görülen bir olaydır. Yeni bir toplum kuran, bir sömürü rejimi içinde çözümü olanaksız so-

runlara, pratik çözümler getiren Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler, böylece, bilimsel komünizmin kurucuları tarafından teorik olarak gösterilen, kapitalist rejimin çöküşünün kaçınılmazlığını, pratikte kanıtlamakta, sömürü rejimi içinde yaşayan ve çalışan en geniş kitlelerin kapitalizme karşı nefretini artırmaktadır.

Sosyalist ülkelerin sundukları örneğin gücü, büyüyen siyasal, ekonomik ve askersel güçleri, günümüz koşullarında dünya emperyalizmine karşı çevrilmiş, gerçek bir ölümcül silah niteliğini taşımaktadır.

Bu ölümcül silahın en etkili gücü, herşeyden önce ekonomik alanda kendini göstermektedir. Çünkü sosyalizm, ekonomik ilerleme ile eş - anlamlıdır. Bu, sadece marksisler için değil, fakat önyargısı olmayan herkes için de bir aksiyom değerindedir. Bunu en iyi kanıtlayan, hiç kuşkusuz ki, Sovyetler Birliği örneğidir. Son derece aşağı bir ekonomik gelişim düzeyinden hareket eden Sovyetler Birliği, çeyrek yüzyıl iç - savaş ve faşist saldırı savaşlarının yıkıntılarını onarmakla, tüm dünyadan yıllarca zorla tedit edilmekle birlikte; bugün yüksek düzeyde gelişmiş ve her çeşit üretim alanını kapsayan bir sanayiye, büyük bir makinalı tarıma, dünyanın en ileri bilim ve tekniklerine, her alanda kalifiye kadrolara sahip bulunmaktadır. Sovyetler Birliği'nin bugünkü ekonomik gelişimini belirleyen özellikler; devcesine bir genişlik, yüksek teknik düzey, ve bütünüyle ulusal ekonominin soluğu kesilmeyen bir dinamizmi olmaktadır.

Ancak Sovyetler Birliği'nin ekonomik gelişmesi derken; bunu, Batının, kapitalizmin ekonomik gelişmesinden anladığı biçimde ele almamak gerekir. Çünkü Sovyetler Birliği'nde —diğer sosyalist ülkelerde de— ekonomik gelişme, salt bir ekonomik gelişme değil; fakat toplumsal yaşamın, ekonomi de dahil her yönüyle ve planlı, uyumlu, kesintisiz bir gelişmesidir.

Bunu daha somutlaştırmak için, şu örnekleri görmemiz yerinde olacaktır.

— Sovyetler Birliği ekonomik krizler tanımayan bir ülkedir; üretimi, on yıllardan beri, hızlı ritimlerde gelişmektedir.

— Sovyetler Birliği, bütün ulusal Cumhuriyetlerin eşit haklara sahip olduğu ve yüksek bir ekonomik düzeye ulaştığı, yüzü aşkın milliyetten insanın yaşadığı ve içlerinden hiçbirinin ırksal yada ulusal bir baskıyla karşılaşmadığı bir ülkedir.

— Sovyetler Birliği, haftalık çalışma süresi ortalama 39.4 saat olan; iş - kazalarının, on yılda üçte bir azaldığı ve hemen erkekler için altmış, kadınlar için ellibeş yaş olduğu; ve sağlığı

tehdit eden işlerde çalışanların emeklilik yaşının çok daha önce olduğu; bir ülkedir.

— Sovyetler Birliği, fiyatların sabit kaldığı, buna karşılık gerçek ücretlerin her yıl yaklaşık % 5 arttığı bir ülkedir.

— Sovyetler Birliği, kiralarn, ücretlerin yaklaşık % 5'ini ve vergilerin yaklaşık % 8'ini oluşturduğu; sağlık hizmetlerinin ve her kademe eğitimin bütünüyle parasız olduğu; okulların ve yüksek eğitim kuruluşlarının, çalışanların çocuklarına ardına kadar açık olduğu; bir ülkedir.

— Sovyetler Birliği, tiyatrolara, sinemalara, konser salonlarına, kütüphanelere, müzelere en çok giren insanların bulunduğu bir ülkedir.

— Sovyetler Birliği, oy hakkının 18 yaşında tanındığı; seçimsel organların haklarının gitgide daha çok geliştiği; 25 milyon kadın ve erkeğin, toplumun işlerini yürütmeye katıldığı; insanın yarınına güven duyabildiği; bir ülkedir.

Bütün bu gerçeklerin gösterdiği gibi, Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin ekonomik gelişmesi, en geniş bir sosyo - ekonomik çerçeve içinde ele alınması gerekmektedir. Bir diğer deyişle, sosyalist ekonomi ile sosyalist yaşam tarzı, birbirinden ayrılamaz iki gerçek olmaktadır.

Bu gerçeği belirleyen bir diğer özellik te, sosyalizmin, çalışanlara, burjuva demokrasisiyle kıyaslanamayacak kadar çok ve geniş hak ve özgürlükleri pratikte vermesi ve güvence etmesidir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 25. Kongresi de, bunu şöyle belirtmektedir: «... gerçek bir demokrasi, sosyalizmsiz olanaksızdır; tıpkı sosyalizmin, demokrasinin sürekli bir gelişimi olmaksızın olamayacağı gibi».

Bu birlik, sadece teorik bir ilke değil, fakat Sovyetler Birliği'nin ve sosyalist ülkelerin toplumsal ve siyasal hayatının yadsınamaz bir gerçeğidir.

Sosyalist demokrasinin temel ölçütlerinden biri, Parti ve devletin politikasının içeriğinin, işçi sınıfının ve bütün çalışanların çıkarlarına uygun olmasıdır.

Sosyalist demokrasinin bir diğer temel ölçütü ise çalışanların, kararların alınmasına aktif bir biçimde katılımı, en geniş kitlelerin, toplumsal ve siyasal işlerin yönetimine katılması için gerekli koşulların yaratılmasıdır.

Bu konuda, somut bir örnek vermek gerekirse; Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist devletlerin kongre ve planlama çalışmalarına, toplumun en geniş tabakalarının katılımı olmaktadır.

Örneğin, Sovyetler Birliği'nin son 25. Kongresi'nin hazırlıkları sırasında, Parti'nin inisiyatifi ile en geniş kitlelerin inisiyatifinin organik birliği, olanca açıklığıyla görülmüştür.

Ve bütün bunların gösterdiği gibi, bir diğer önemli gerçek te yeni toplumu kuran insanın, yeni sosyalist insanın yüksek sorumluluk duygusu, yapıcı karakteri, dikkatinin gerçekçiliği, eleştirisel ve öz - eleştirisel zihniyeti olmaktadır.

Gerçek sosyalizm için, bireylerin maddi gereksinimlerinin tatmini, önemli olmakla birlikte, bu, bireyin uyumlu gelişiminin tek ölçütü değildir. Bireyin uyumlu gelişiminin asıl ve temel ölçütü, bireyin entellektüel ve moral yetkinleşmesi, yaratıcı eyleminin sürekli gelişmesidir. Diğer bir deyişle, sosyalizmin amacı, «yaratıcı insan» ın yaratılmasıdır.

Ve bu amaç için savaşım, iki antagonik toplum arasındaki yarışmada, sosyalizmin tartışılmaz üstünlüğünü kanıtlayan niteliktedir.

İnsan, kişiliğinin gelişmesinin en tam ifadesini, ancak sosyalist toplumda bulabilmektedir. Bunu somut bir örnekle vermek gerekirse, insanın kişiliğinin gelişmesinin en tam ifadesini bulduğu bir alanı, spor alanını, buna örnek olarak verebiliriz.

Konuyu şöyle açıklamamız mümkün :

Marksist - leninistler için spor, biyolojik ve toplumsal yaşam içine kök salmış ve zaman içinde evrimleşen, kendine özgü sistematik kuralları olan, tarihsel olarak belirlenmiş, bireyler için, **toplumsal bir gereksinim olduğu ölçüde kültürel bir olgudur.**

Bu durumda da, öncelikle üzerinde durmamız gereken, toplumsal gereksinim kavramı olmaktadır.

İnsan elbetteki biyolojik bir varlıktır. Fakat, marksist - leninistlere göre, biyolojik unsur, insanın özünü oluşturmaz. Doğa, insanın geleceğini sağlamakla, ona elbette ki belli bir biyolojik malzeme sağlamıştır. İnsan organizması durumuna dönüşmesi, toplumsal etkenlerin, herşeyden önce de emeğin (çalışmanın) sonucu olmuştur. Diğer bir deyişle, Engels'in söylediği gibi, insanı yaratan emektir. O halde, insan sadece organlardan, dokulardan, hücrelerden oluştuğu, nefes alıp - verdiği için insan değil; fakat çalışabildiği, düşünebildiği, konuşabildiği, kendini çevreleyen dış - dünyayı etkileyebildiği, diğer insanlarla toplumsal ilişkilere girebildiği için, insandır. Bu durumda da, Marx'ın «Feuerbach Üzerine Altıncı Tezinde» belirttiği gibi, insanın özü, tecrit olmuş (kendi başına), bireye özgü bir soyutlama değil; fakat insanın toplumsal ilişkilerinin bütünüdür.

Diğer bir deyişle, Marksist - leninist ideolojinin egemen ideoloji olduğu sosyalist toplumlarda, kapitalizmin tam tersine olarak, kafa ve kol birliğine, yani sporun, toplumsal ve kültürel iş-

levini ve amaçlılığını kazanmasına, birincil bir önem verilmesi son derece doğaldır. Bu, bu toplumların yaşam biçiminin yeni insanı yaratma koşullarının dirimsel bir zorunluğudur; olmazsa olmaz niteliğidir.

Olayı daha somutlamak için, bir örnek verebiliriz: örneğin, marksizm - leninizm, sporu, üretici çalışmayla ilişkisi içinde ele alır. Bu ne demektir? Bu, herşeyden önce, sportif eylemin, tıpkı kapitalist sistemde olduğu gibi, sosyalist sistemde de, işgücünün yeniden üretiminin bir unsuru olması anlamına gelir. Fakat benzerlik, bu noktada sona erer. Çünkü, sosyalizmde, işgücünün yeniden üretimi, sadece ve basitçe, işgücünün bir yenilenişi ve üretimde çalışanların sayısının bir artışı değil; fakat bundan çok daha önemli olarak, işgücünün niteliksel ilerlemesiyle, çalışanların kültürel ve teknik düzeylerinin yükselmesi ile yüksek meslek- sel değer kazanmalarıyla belirlenir. Bu da, bu toplumlarda, kapitalizme göre bütünüyle antagonik bir perspektifte yararlanan iş gücünün, yeniden üretimde, sportif eylemin, fiziksel eylem unsurunun önemini ortaya koyar: sportif eylem, burada, artık kültürle birarada, yanyana ve karşılıklı etkileşim içinde bulunmaktadır. **Kişiliğin genişletilmiş yeniden üretimi için, zorunlu bir işlevi yerine getirmektedir.**

İşte tüm bunların gösterdiği gibi, «insan kişiliğinin gelişme derecesinin» sadece tek bir alan olan sportif alan bile, sosyalizmin kapitalizme olan üstünlüğünü yeterince gösterebilmektedir.

Sosyalizmin kapitalizme olan üstünlüğünü, diğer birçok alanlardan hareketle göstermek mümkün.

Örneğin bu alanlardan bir tanesi de, bilimsel alan olmaktadır. Bu konuda, Leonid Brejnev şöyle demektedir: «İki sistem arasındaki tarihsel yarışmanın başlıca cephelerinden birisinin, günümüzde bu alana, bilimsel ve teknik ilerleme alanına geçtiğini söylersek, abartma yapmış olmayız.»

Gerçekten de bu alanda, Sovyetler Birliği örneğinden hareket ettiğimiz zaman, şu temel ilkeleri görebilmekteyiz :

Sovyetler Birliği'nin bilimsel çalışma ve araştırmalar, toplumun sosyalizm ve komünizm ilkelerine uygun olarak dönüştürülmesine kesin ve sıkı bir biçimde bağlıdır. Bu da, bilimin, Sovyet toplumunda yeni bir toplumun kuruluşu göreviyle organik kaynaşıklığını göstermektedir.

Ve işte bu kaynaşıklıktır ki, sosyalist rejimde, bilimsel çalışmaların, gitgide güçlü bir üretici - güç durumuna girmesini sağlamıştır.

Sovyetler Birliği'nde, bilimsel çalışmaların bir diğer önemli niteliği de; bilimin, amaç ve erekliliğinden, artık tüm çalışanların ve halkın amaçlarına hizmet eder olmasıdır. Lenin'in çok da-

ha önceleri belirttiği gibi; «Sadece sosyalizm bilimi, burjuva zincirlerinden, sermaye köleliğinden, kapitalist aşağılık açgözlülüğün çıkarlarına hizmetkarlıktan kurtaracaktır.» (Lenin, Age, c. 27, s. 437) gerçeği, bugün, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm sosyalist ülkelerde gerçekleşmiştir.

Sosyalist toplumun, bilimi bu şekilde kavraması ve geliştirilmesi, elbetteki bilim adamlarının oluşumu üzerine de yansımazlık edemezdi.

Gerçekten de bugün Sovyet bilim adamını ve sosyalist ülkeler bilim adamını belirleyen, şu temel özellikler olmaktadır: sosyalist ülkenin bilim adamı, yaşamında ve çalışmasında, halkının uğraşlarına yabancı değildir; çağımızın sınıf savaşlarının dışında değildir; tam tersine, halkının ayrılmaz bir parçasıdır; ideolojik savaşım alanında aktif bir savaşçısıdır. Tüm halkın komünizmin utkusu için savaşımına, dolaysız olarak katılır; ve en nihayetinde, sosyalizmin kazanımlarına derinliğine bağlıdır. Halkıyla birlikte bütün insanlığa ışıklı bir geleceğin yolunu açtığına inanmış; aynı zamanda hem bir yurtsever, ve hem de bir enternasyonalisttir.

Bu birkaç örnekten görebildiğimizden de öteye başta Sovyetler Birliği olmak üzere, tüm sosyalist ülkeler, sosyo - ekonomik yaşamın her alanında, alt - yapısal ve üst - yapısal her alanda, örnek bir kuruluşu, yeni toplumun kuruluşunu somutlaştırmaktadırlar. Uzun, zahmetli, çetin savaşımın sonucu bu noktaya ulaşan dünya sosyalizminin, bu utkusunda, en büyük pay hiç kuşkusuz ki, Sovyetler Birliği'ne aittir.

Bu, elbetteki diğer sosyalist topluluk ülkelerinin bu utkudaki paylarını küçümsemek anlamına gelmemektedir. Tam tersine, günümüzde sosyalist topluluğun gitgide artan örnekliğini ve kesinleşen utkusunu, sosyalist ülkeler topluluğu, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere, ortak ve tek bir temel üzerinde paylaşmaktadırlar: **Marksizm - leninizmin utkan savaş temelini.**

SONUÇ

İşlediğimiz konuda birçok eksik olduğu bir gerçek. Bütün bu eksikliklere karşın, yazının boyutları, yine de bir - dergi ölçüsüne göre oldukça büyük.

Bu neden böyle?

Bunun temel nedeni, hiç kuşkusuz ki, işlediğimiz konunun bizzat kendisinin devce boyutlarda olmasından.

Gerçekten de, öyle bir ülke, halk ve bunların yöneticisi olan bir Parti düşünün ki; bunlar, yeryüzünde proleter devriminin anayurdu, ana halkı ve ana Partisi olsun;

Öyle bir ülke, halk, ve Parti düşünün ki; bunlar, dünya barışının ana ülkesi, ana halkı ve ana Partisi olsun;

Öyle bir ülke, halk, ve Parti düşünün ki; bunlar, dünya devrimci hareketine yardımın ana ülkesi, ana halkı ve ana Partisi olsun;

Öyle bir ülke, halk, ve Parti düşünün ki; bunlar, sosyalizmin örnekliliğinin ana ülkesi, ana halkı ve ana Partisi olsun;

İşte böylesine devcesine bir ülke, bir halk ve bir Parti için yazılabilecekler, söylenebilecekler, en eksik şekliyle bile kaçınılmaz olarak bu boyutlara varmak zorunda.

Kısacası, Alman Komünist hareketinin önderi Ernst Thallmann'ın dediği gibi : «**Dünya proletaryasının sınıf savaşımının en sağlam desteği, barışın kalesi ve dünya sosyalizminin temeli**» olan bir ülke, bir halk ve bir Parti için; söylenebilecek en öz ve en açık şeyler, hiç kuşkusuz ki, Brezilya Komünist Partisi'nin önderi Luis Carlos Prestes'in şu sözleri olabilir :

«Biz, marksizm - leninizmin yenilmez doktrinini kendimize kılavuz edindik. Partimiz, üyelerini ve bütün çalışanları, Sovyetler Birliği'ne aşk zihniyeti içinde eğitmektedir. Büyük Lenin'in ülkesini kötülemez yada O'na karşı kara - çalmaya çalışanlara karşı, isimleri ne olursa olsun savaşıyoruz: emperyalistler, gericiler, faşistler, yada maoistler. Brezilya işçi sınıfı için, anti - sovyetizm, bir karşı - devrimdir; özgürlüğün ve ilerlemenin bir düşmanıdır.»

Biz de, L. C. Prestes'in şu sözlerinin, ülkemiz işçi sınıfı için de kullanabileceğimiz inancındayız: **Türkiye işçi sınıfı için, anti - sovyetizm bir karşı - devrimdir; özgürlüğün ve ilerlemenin bir düşmanıdır.**

YARARLANILAN KAYNAKLAR

- 1 — ZAGLADİNE V., «Enternasyonalizm, Komünistlerin Bayrağı», *Revue de la Presse Sovietique Sociaux et Politiques PROBLEMES, Bulletin de L'Agence de Presse Novosti*, 3 Mayıs 1976
- 2 — BOUTENKO A. Yönetiminde bir Kurul, *Dünya Sosyalist Sistemi ve Anti - komünizm*, Editions du Progres, Moskova, 1972
- 3 — JIVKOV Todor, «Bu Otuz Yılım Tepelerinden.....», *Bulletin D'information du Comite Central Parti Communist Bulgare*, Sofia, 1974
- 4 — CHABAD B., «Anti - komünizmin Manevraları», *La Vie Internationale*, 1 (181), Ocak, Moskova, 1976
- 5 — CASTRO F., «SBKP'nin 25. Kongresi'ndeki Konuşmasından Alıntı», *Socialisme Theorie et Pratique*, 4 Nisan 1976, Digest Mensuel Sovietique.
- 6 — DUAN Le, «SBKP'nin 25. Kongresi'ndeki Konuşmasında Alıntı», *Age*.
- 7 — GIEREK Edward, «SBKP'nin 25. Kongresi Materyalleri», *Bulletin D'information de L'Agence de Presse Novosti*, No: 13 (330), 14 (331), Mart 1976, Özel Baskı.

- 8 — ZAKARİA İbrahim, **Age**.
- 9 — PRESTES Luis Carlos, **Age**.
- 10 — MENİL Rene, **Age**.
- 11 — CUELLO Jose, **Age**.
- 12 — «İki Dünya Sistemi Arasındaki Yarışma» **La Nouvelle Revue Internationale**; Zikr. ÜRÜN, sayı: 18.
- 13 — TRAPEZNIKOV Serguei, «Revizyonizme Karşı Mücadele: Emperyalizme Karşı Mücadelede Ortak Cephenin Temel Sektörü», SSCB Bilimler Akademisinin 1/1972 tarihli **Sociences Sociales** dergisinden; zikr. ÜRÜN, sayı 19.
- 14 — ARİSMENDİ Rodney, «Barış İçinde Yanyana Yaşama ve Devrimci Dönüşümler», **La Nouvelle Revue Internationale**, Ocak 1976.
- 15 — TRAPEZNIKOV Serguei, «Bilim ve Komünizm», **Age**.
- 16 — «Dünya Sosyalist Sistemi ve Ulusal Kurtuluş Hareketi», Kollokyum, **La Nouvelle Revue Internationale**, Ekim 1974, Kasım 1974.
- 17 — ALVAREZ Jeronimo Arnedo, «Ekim Devrimi'nin Düşünceleri ve Devrimci Pratik», **Age**, Kasım 1974.
- 18 — MAES Pierre, «Eski Efsaneye Yeni Görünüş», **Age**, Mart 1974.
- 19 — DÖİĞ Mel, «Herkesin Hizmetindeki Devrimci Deneyim», **Age**, Mart 1974.
- 20 — ARBATOV Gueorgui, «Zor Kullanma Politikası Çıkmazda», **Age**.
- 21 — «Barış İçinde Yanyana Yaşama ve Sınıf Savaşımı» (Derginin özel bir komisyonu tarafından hazırlanmış yazı), **Age**.
- 22 — FANTIS Andreas, «Barış İçinde Yanyana Yaşama ve Sınıf Çıkarları», **Age**, Temmuz 1974.
- 23 — «Sosyalizmin Utkan Yürüyüşü», Dergi Redaksiyonunun Yazısı, **Age**, Mayıs 1974.
- 25 — MAES Pierre, «Anti - Sovyetik Oyunda Kaybedilen Parti», **Age**.
- 26 — MAES Pierre, «Uluslararası Detantın Diyalektiği», **Age**, Eylül 1974.
- 27 — HALL Gus, «Marksizm - leninizm, Yaratıcı Bilim», **Age**, Haziran 1974.
- 28 — WETTENGEL Rudolf ve STANİCHEV Dimitir, «SBKP'nin Planları ve Halkın İradesinin İfadesi», **Age**, Mart 1976.
- 29 — AUERSPERG Pavel, «Detantı Derinleştirmek İçin Savaşım Vermek», **Age**.
- 30 — HUSAK Gustave, «Dünya Tarihinin Büyük Bir Tarihi», **Age**, Mayıs 1975.
- 31 — ARİSMENDİ Rodney, «Utkunun Çeliğine Böyle Su Verildi», **Age**.
- 32 — İSKANDERİ İradj, «Halkların Bayramı», **Age**.
- 33 — KHALİD MUHYİ AL - DİN, «Kurtuluş Savaşımı İçin Güçlü Bir Uyarıcı», **Age**.
- 34 — «Rakkamlarla İkinci Dünya Savaşı», Dergi Redaksiyonunun Yazısı, **Age**.
- 35 — ADAMO Gans, «Anti - Komünizmde Eski ve Yeni» **Age**.
- 36 — PONOMAREV Boris, «SBKP'nin 25. Kongresi'nin Uluslararası Önemi», **Age**.
- 37 — MİES Herbert, «Ekim Devrimi ve Zamanımız», **Age**, Kasım 1975.
- 38 — MİTRA Sarada, SİNCLAİR Betty ve SOARES Jose, «SBKP'nin Tarihsel Deneyimi», **Age**, Şubat 1976.
- 39 — BATMOUNKH Jambyne, «Rönesansın Şafağı», **Age**, Ağustos 1976.
- 40 — MUHRİ Franz, «SBKP'nin 25. Kongresi Konusunda» **Age**, Temmuz 1976.

sınıf savaşının önemli bir alanı : belediyeler

Yılmaz ÖZGEN

Bilindiği gibi, Batıda belediyelerin gelişimi, kentlerin burjuvazisinin merkezi feodal otoriteye, monarşiye karşı bir tür kendi - kendini savunma (oto - defansif) savaşının çerçevesi içinde gerçekleşmiştir.

Ekonomik yönden güçlenen ve fakat siyasal haklardan yoksun olan yeni sınıf, burjuvazi, siyasal iktidar savaşında, belediyeler biçimindeki kent - yerel yönetimlerini, kendine dayanak noktaları yapmıştır. Ve bu oluşum öylesine bir noktaya kadar ulaşmıştır ki, birçok Batı - Avrupa ülkelerinde, feodalitenin geç dönemlerinde, merkezi feodal otoriteye rağmen, göreceli bağımsız ve kendi iç - işlerini kendileri yöneten, güçlü kent belediyeleri, giderek burjuvazinin yaygınlaşan iktidar adacıkları olmuştur.

Birçok burjuva devrimlerinde kentlerin yığınlarına dayanan burjuvazi, iktidarı eline geçirdikten sonra, gelişiminin bundan sonraki aşamalarında, her alanda olduğu gibi bu alanda da gericilemiş, tutuculaşmış; ve halk kitlelerini, kentlerin belediye yönetimlerinden uzak tutmak için, bütün gücünü harcamıştır.

Fakat bu kez, yeni bir başka devrimci sınıf, işçi sınıfı, kentlerin yaşamının vazgeçilmez bir unsuru olarak gelişmeye başlamıştır.

İlk çocukluk yıllarını geride bıraktıktan ve marksizm - leninizmi kendine bilimsel kılavuz olarak aldıktan sonra, işçi sınıfı, toplumsal yaşamının diğer bütün alanlarında olduğu gibi, bu alanında da ağırlığını duyurmaya başlamıştır.

Günümüzde ise, uluslararası işçi sınıfı hareketinin çeşitli ülkelerdeki müfrezeleri, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm için ülke çapında sürdürdükleri genel savaşında, belediyeler için savaşım alanına da özel bir önemle eğilmektedirler.

Bu olguyu, günümüz Türkiyesinde ise, daha değişik bir biçimde görebilmekteyiz.

Batı'dakinin tersine, belediye yönetiminin merkezi otoriteye sıkı sıkıya bağımlı geliştiği ülkemizde, örneğin İstanbul ve Ankara «şehreminleri» gibi, neredeyse valiler kadar merkezi otoritenin emrinde olduğu dönemler görölmüştür.

İşçi sınıfı ve burjuvazinin gelişmesine ve sınıflararası çelişkilerin keskinleşmesine paralel olarak, toplumsal yaşamın diğer bütün alanlarında olduğu gibi, bu alanında da, önemli değişiklikler olmuş; ve bu özellikle son belediye seçimlerinde görülmüştür.

Toplumsal gelişimin ulaştığı düzey, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm kent çalışan kitlelerinin, daha ileri bir kent yönetimi için oy kullanmalarını sağlamış; ve birçok büyük kentte, ilerici - demokrat belediye başkanları, seçimleri kazanmışlardır.

Bu elbette ki, basit bir şekilde, sadece CHP'nin başarısı olarak değerlendirilecek bir olgu değildir. Çünkü, daha önce sözünü ettiğimiz gibi, toplumsal gelişimin ulaştığı düzeyde, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm kent çalışan kitleleri, kendilerinden yana, olası - tek legal kent yönetimi almaşğını CHP'de bulmuştur. Gerçek işçi sınıfı örgütlenmesinin yasa - dışı bırakıldığı, ve «sol»un görüntüdeki eğilimlerinin likidasyon ve ihanetle uğraştığı bir ülke ortamında, halkın bu özlemlerinin, açık kalan tek yöne akmasından daha doğal hiçbir şey olamazdı.

Kısacası, halkın, ileri - demokratik yönetime duyduğu, fakat zorla güdükleştirilen özlemlerinin, en geniş bir biçimde ifadesini bulduğu bir alan da, belediye seçimleri olmuştur.

İşte bu oluşum sonucudur ki, birçoğu gerçekten değerli olan belediye başkanları, toplumumuz tarihinde ilk kez, büyük bir oy farkıyla seçilmişlerdir.

Ve yine bunların birçoğu, toplumumuzda daha önce hiç görülmemiş bazı yerel ve hatta ülke çapında başarılar elde etmişlerdir.

Bu başarıları ayrı ayrı saymaya gerek ve olanak yok. Fakat bu oluşumun yol açtığı, şu önemli olgu üzerinde durmak gerekli: ilk önce, halk ilk kez, birçok kentte, kendinden yana çalışan, büyük sermayenin karşısına çekinmeden çıkan bir belediye yönetimi bulabilmiştir. İkinci olarak, çok azında ve çok az ölçülerde olsa, bazı belediyelerde, halkın belediye yönetiminde söz sahibi omaya başladığı ve bu nedenle de yönetsel sorunlara ilgi uymaya başladığı görülmüştür. Üçüncü olarak, bu konu tüm kamuoyuna mal olmuş; başta DİSK olmak üzere, çeşitli demokratik örgütler, belediyeler konusunda özel çalışma grupları oluşturmuşlar; bazı günlük gazeteler de, belediye haberleri ve belediyeçilik konusu üzerindeki görüşlerin yer aldığı sayfalar düzenlemeye başlamıştır.

Tüm bunların önemini görmemeye olanak yoktur. Özellikle de sınıf savaşımını sadece dar bir alana sıkıştırmaktan çok uzak olan; ve tam tersine, sınıf savaşımını toplumsal yaşamın bütün yönlerini kapsayacak biçimde kavrayan marksist - leninistler

için, bu konunun daha da önemli olduğu kuşkusuzdur.

İşte bu nedenle, sınıf savaşımının çok önemli bir alanı olan bu konu üzerinde, uluslararası işçi sınıfı hareketinin deneyimlerinden hareket ederek, durmanın güncel ve zorunlu bir görev olduğu kanısındayız.

BELEDİYELERİN ÖNEMİ NEREDEN GELMEKTEDİR?

Belediyelerin öneminin temel çıkış noktası, hiç kuşkusuz ki, belediyeler ile kentleşme olgusunun, belediye ile kent ilişkisinin, birbirinden ayrılmazlığı ve kopmazlığı olmaktadır. Diğer bir deyişle, belediye sorunu, zorunlu olarak kentleşmeyi; kentleşme sorunu ise, belediye yönetimini içermektedir.

Bu durumda, şu soruyu sormak gerekmektedir : kentlerin önemi nereden geliyor? Büyük yada küçük olsun kentler, toplumsal yaşam içinde gitgide daha büyük bir yer tutan, toplumsal, ekonomik, siyasal bir gerçekliktir. Kentler, coğrafik, toplumsal ve yönetsel bir bütündür.

Kentler olgular, çoğu kez kaçınılmaz olarak, toplumun büyük olguları olmakta ve kent boyutundaki yerel siyasal olaylar, çoğu kez, ulusal bir boyut kazanmaktadır.

Aynı zamanda, özellikle büyük kentler, sınıf savaşımının en keskin biçimlere büründüğü ve en yüksek düzeye ulaştığı alanlardır. Diğer yandan, kentlerin büyük yerel sorunlarının ancak ulusal çözümlerle mümkün olabilmesi, bu sorunlar üzerinde düşünsel farklılıklardan doğan savaşımın, büyük siyasal sorunlar olarak billurlaşmaya yönelmesine yol açmaktadır.

Tek bir sözle, kentsel sorunlar, çoğu kez yerel olduğu kadar ulusal bir nitelik taşıdıkları içindir ki, toplumsal ilginin odak merkezi olmaktadırlar.

Toplumsal yaşamın böylesine canalıcı bir noktasında olan kentlerin, bir de, Vilayet kurumu gibi doğrudan doğruya merkezi otoriteye bağlı kurumların tersine, göreceli bir bağımsızlığa sahip olması, bunların önemlerini giderek daha da artırmakta; ve hatta ülkemizde ve diğer başka ülkelerde de bazı örneklerini gördüğümüz gibi, gerici hükümetlerin iktidarda olmasına karşın, olabildiği ölçüde demokratik ve ilerici belediye yönetimleri olabilmekte, vede bunların etkileri tüm ülkesel ortamı bile etkileyebilmektedirler.

Bütün bu gerçekleri gözönüne alan uluslararası işçi sınıfı hareketinin çeşitli devrimci müfrezeleri, bu alanda, son derece geniş kapsamlı ve başarılı çalışmalar yapmaktadırlar. Örneğin, Fransa, İtalya, İsrail, Japonya, Lüksemburg, Arjantin, vd.

Tüm bu partilerin belediyeler politikasındaki bazı temel görüşlerini ve çalışmalarını daha yakından görmeye çalışalım.

İŞÇİ SINIFININ İTTİFAKLAR POLİTİKASI AÇISINDAN BELEDİYELERİN ÖNEMİ

İşçi sınıfının ittifaklar politikasının, gerçek anlamıyla kalıcı ve yaşama yeteneğinin yüksek olmasının birinci ve başlıca koşulu, bu politikanın tabanda, bizzat kitle hareketinin içinde oluşmasına bağlıdır.

Oysa, belediye seçimleri olduğu kadar, seçimlerden sonraki belediye yönetimi de, işçi sınıfının, köylülük dışında tüm potansiyel müttefikleriyle tabanda biraraya gelebilecekleri en elverişli ortamlardan biridir.

Bu konuda somut bir örnek vermenin konuyu daha anlaşılır kılacağına inanıyoruz.

İsrail'de, güçlü ve etkili bir Komünist Partisi, en güç koşullarda, dünyanın en saygı değer çalışmalarından birisini sürdürmektedir: bir yandan İsrail'de yaşayan Yahudi ve Arap emekçilerinin yaşam koşullarını, demokratik hak ve özgürlüklerini, büyük bir savaşçılıkla korurken ve yükseltmeye çalışırken; aynı zamanda da, İsrail'in, emperyalist uşağı siyonist yönetici çevrelerinin, İsrail halkı için ulusal bir intihar ve Yakın - doğu halkları için bir gangsterlik politikası niteliğindeki politikasına karşı savaşmaktadır.

İsrail Komünist Partisi, bu savaşında, siyasal savaşımın bütün yöntemlerinden yararlanmaktadır. Knessett'deki seçimlerden, kentlerdeki belediye seçimlerine kadar.

İsrail Komünist Partisi'nin bu savaşımında, en son ve en önemli başarılarından biri ise, ülkenin en büyük Arap kenti olan Nazareth'in belediye seçimleri olmuştur.

Bu seçimlerde, İsrail Komünist Partisi'nin adayı, ünlü Arap ozanı Tefvik Zeyyad, oyların % 67.3'ünü almış; ve Komünistlerin insiyatifiyle oluşturulan, Nazareth Demokratik Cephesi'nin listesi, Belediye Meclisindeki 17 üyeliğin 11'ini kazanmıştır.

Burada Komünist Partisi'nin belediye seçimleri platformundan hareketle giriştiği demokratik cephe hareketi, birçok yönleyle öğreticidir.

Daha önce de belediye meclisinde bulunan ufak Komünist fraksiyon, belediye meclisi bünyesi içindeki çalışmasını, kent halk kitlelerinin eylemi ile birleştirmiş, kentteki tüm ilerici örgütlerin desteğini sağlamıştır. Parti'nin yerel örgütü, Emekçi

Aydınlar Birliği, Tüccarlar ve Zanaatkarlar Genel Komitesi, Nazareth Üniversitesi öğrencileri ve bazı ilerici siyaset adamlarıyla birlikte, bir demokratik cephe oluşturmuştur.

Cephe, oluşur oluşmaz, büyük ve yoğun bir eyleme girişmiş; kent sakinlerine demokratik cephenin belediye ve yurt sorunları hakkındaki görüşlerini açıklamak için, kentin her mahallesinde militan örgüt ve grupları oluşturulmuştur.

Kentin özel sorunları ile ülkenin genel sorunlarını birarada içeren bir program hazırlayan, Nazareth demokratik cephe Programı'nın, halka açıklanmasında büyük bir başarı gösteren, bu çalışmaların en önemlilerinden birisi, belediye seçimlerinden önce başarı ile sonuçlanan bir genel grev düzenlemeleri olmuştur.

Böylece de, İsrail Komünist Partisi'nin inisiyatifiyle, kentin temel sorunlarını ve ülkenin birçok dirimsel önemdeki sorununun çözümünde birleşen, aydınlar, öğrenciler, tüccar ve zanaatkarlar; işçi sınıfının çevresinde kümelenerek, tabanda oluşturulan bu geniş ittifaklar ağı aracılığıyla, kentin yönetimini ellerine alabilmişlerdir.

Bu utku da, Yakın - doğu krizinin doğurduğu sorunlarla, halk kitlelerinin günlük yaşamının sorunlarının çözümü için ve halk kitlelerinin temel talepleri için savaşımı, doğru bir şekilde birleştiren İsrail Komünist Partisi'nin, doğru bir yol izlediğini gösterdiği gibi; halk kitlelerinin çıkarları için savaşıma katılmaya hazır güçlerle, bütün ülkede olduğu gibi, her mahallede, her kentte bir demokratik birlik politikası uygulamanın ne denli gerekli olduğunu göstermektedir.

İŞÇİ SINIFININ İKTİDAR DENEYİMİ KAZANMASI AÇISINDAN BELEDİYELERİN ÖNEMİ

İşçi sınıfının, siyasal iktidarı bütünüyle ele almadan önce de, belli bir iktidar deneyimine sahip olması; ve kitlelerin yaşamını yönetmekteki yeteneğini geliştirmesi açısından, belediyeler gibi yerel yönetimlerin yönetimlerini ele geçirmesi, dirimsel bir önem taşımaktadır.

Bu alanda, son derece önemli bir deneyimi ise, günümüzde İtalyan Komünist Partisi ve Fransız Komünist Partisi yaşamaktadırlar. Bunlardan bir tanesinin, İtalyan Komünist Partisi'nin, bu alandaki deneyimini, çok canlı olarak gösteren bir örneğe kısaca yer verelim.

İtalya'da, komünistlerin ve müttefiklerinin yerel - yönetimin başında buldukları her kentte; halkın, emekçi kitlelerin çıkarlarının sıkı sıkıya gözetildiği, günümüzde artık yadsınamaz bir gerçektir.

«Kızıl Cunta»lar olarak adlandırılan bu tür komünist belediyelerin başında ise, Emilie - Romagne bölgesi ve Bologna kenti gelmektedir.

Buralarda komünistler, çok uzun bir zamandan beri yerel yönetimin başındadırlar; ve en keskin toplumsal çelişkilerin içinde bulunan bir İtalya'da, bugün bir «Emilie ve Bologna mucizesi»nin olabilmesinin temel nedeni de budur.

İtalyan kapitalist sisteminin belli başlı çelişki merkezlerinden biri olan Bologna'da, komünistler, yerel - yönetimin başına gelir gelmez, kentin toplumsal fizyonomisini değiştirmek için, şu belgiyle işe başlamışlardır : «Yeni bir toplum için eski bir kent!»

Bunu ise, büyük kapitalistleri ve tekelleri, kârlarından büyük bir kısmını, kent ve il bütçesine aktarmak zorunda bırakan her çeşit önlemler alınması takip etmiştir.

Kent ve il bütçesinin böylece zenginleşmesi, «kızıl cunta»nın, içinde toplumsal sorunların baş yeri tuttuğu bir kentin, «genel gelişmesi planı» uygulamaya başlayabilmesini sağlamıştır. Bugün Bologna'nın bütçesinin % 40'ını, toplumsal harcamalara ayırması, son derece dikkati çekicidir (Bu konuda, İtalya'nın geneli ise, ancak % 6 ile % 15 arasında değişmektedir.).

Bologna «kızıl cuntası», elbetteki, İtalya'nın genel çerçevesi içinde, kentin tüm toplumsal koşullarını değiştirme düşünüyü taşımamaktadır; fakat yeni bir politikayı yönetmekte ve gerçekleştirmektedirler.

Bu konuda, örneğin işsizlik sorununda — ki bütün İtalya'nın en canalıcı sorunlarından biridir — büyük adımlar atılmıştır. Bologna'da, işsizlerin yüzdesi minimum düzeye düşürülmüş; ve belediye idaresi, kentin ve çevresinin nüfusuna tam istihdam sağlamayı, başlıca hedeflerden biri olarak saptamıştır. Diğer bir önemli ilerleme de, konut sorununda gerçekleştirilmiştir. Emekçilerin olanaklarına uygun türde sosyal konutlar yapımı, belediyenin başlıca uğraşı konularından biri olmuş; ve kent toprakları üzerinden milyonlar kazanan, spekülâtorlerin ve «inşaat mafya» sınıfının eylemlerine kesinlikle son verilmiş, kiralar üzerinde, sıkı ve sürekli bir denetim sistemi kurulmuştur.

Bologna belediyesi, genç kuşağa da özel bir dikkatle eğilmektedir: okul öncesi yaştaki çocukların % 75'i, belediye kreşleri ve çocuk oyun bahçelerinden yararlanmakta olup; bu oran, Batı - Avrupa'nın en yüksek oranlarından biridir. İlk ve orta okullar ağı genişletilmiş, bir «yerel eğitim reformu» gerçekleştirilmiş, eski eğitim programları değiştirilmiş; öğretmenlerin durumu, ilerici bir anlayışla yeniden düzenlenmiştir. Özellikle toplumun emekçi katmanlarından gelenlerin çocuklarına, yüksek öğretim

olanaklarının açılması için, büyük çabalar sarfedilmiş olup; 500.000 öğrencisi olan Bologna üniversitesi, ülkenin en önemli yüksek öğretim merkezlerinden biri durumuna getirilmiştir. Bologna'da, genel halk eğitimi yönünden son derece ilginç, yeni bir girişim daha dikkati çekmektedir. Komünist Partisi'nin ve belediye yönetiminin inisiyatifiyle, kentin kitlesel gereksinimine cevap veren, bir yerel belediye televizyon sistemi oluşturulmuştur. Kentin en büyük meydanlarına, ondört dev televizyon ekranı yerleştirilmiştir. Bu televizyon sistemi, güncel sorunları işleyecek programları kitlelere ulaştıracak olup; sendikal temsilciler, öğrenciler ve kültür alanında önemli isimler, bu programların hazırlanmasında görev alacaklardır.

Bu belediye televizyonunun özelliklerinden biri, seyircilerin televizyon yayınlarına doğrudan katılabilmeleri olmaktadır: sokaklara ve meydanlara mikrofonlar ve kameralar yerleştirilmiş olup, her isteyen, sorular sorabilmekte, olayları yorumlayabilmekte, tartışmalara katılabilmektedir. Komünist belediye başkanı Renato Zangheri'nin belirttiği gibi, İtalya'da ilk kez, televizyon, gerçekten toplumsal bir karakter kazanmaktadır.

Yerel televizyon sistemi için, klüplere, kahvelere, vd. televizyon alıcıları yerleştirilmesi öngörülmüştür.

Belediyenin çabaları sayesinde, Bologna, bugün İtalya'da suç işleme oranının en düşük düzeyde bulunduğu kenttir. Emekçilerin büyük desteğine dayanan yerel yönetim: «modern insanın gereksinimlerine cevap veren, kaosa ve bozulmaya karşı çıkan, bir kent yaratmaya» çalışmaktadır.

Emekçilerin kitle örgütleri, komünistlerle birlikte, kentin karşılaştığı sorunların çözümüne dolaysız olarak katılmaktadırlar.

Komünistlerin inisiyatifi ile yaratılan Mahalle Konseyleri, belediye tarafından önerilen çeşitli önlemlerin tartışılmasında, planlanmasında, ve gerçekleştirilmesinde, yerel özerklik karakteri taşıyan çok önemli kuruluşlar olmuşlardır. Bologna işçi sınıfı ile, ilin köylü örgütleri arasındaki sağlam birlik te, sol - demokratik güçlerin başarısının önemli bir nedeni olmaktadır.

Bologna «kıızıl cunta»sının tüm bu çalışmalarını, dikensiz bir gül bahçesinde yürütmediği tam tersine, karşısına, tekelci gruplardan merkezi yönetime kadar, her türlü anti - komünist - neo - faşistine, maoist ve goşistine kadar, tüm gerici güçlerin dikildiği de unutulmamalıdır.

Ancak Bologna ölgusunun, özellikle son belediye seçimlerinden sonra, hemen bütün İtalya için geçerli bir olgu durumuna gelmesi; ve Napoli gibi, İtalya'nın üçüncü büyük kenti ve bir zamanlar Güney'in — Mezzogiorno'nun — gericiliğinin kalesi

olan bir kentte bile, komünistlerin belediye yönetimini ellerine geçirmeleri; Torino gibi, İtalyan ağır sanayisinin merkezi — Fiat'ın merkezi — olan bir kentin, yerel - yönetiminin komünistlerin ellerinde olması; vd. gibi örnekler, işçi sınıfının, siyasal iktidarın tümüyle eline geçmesinden önce, ülke yönetiminde belirli deneyim kazanması sürecini hızlandırmıştır.

Bunun zorunlu bir gereklilik olduğunu kavrayan İtalyan Komünist Partisi, Emilie bölgesindeki Albinea kentinde, bir yerel - iktidar organları için kadrolar yetiştirme okulu açmıştır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, İtalyan işçi sınıfı, ekonomik ve toplumsal dönüşümlerin genel savaşım çerçevesi içinde, yerel sorunların çözümünden de hareket ederek; siyasal iktidar olmadan önce de, geniş emekçi kitlelerinin yaşamını yönetmek ve böylece kitlelerin güvenini kazanmak yolunda, önemli adımlar atmışlardır. Bu adımların atılmasında, birincil rol oynayan alanlardan biri ise, belediyeler gibi yerel yönetimler olmuştur.

HALKIN SİYASAL EĞİTİMİ AÇISINDAN BELEDİYELERİN ÖNEMİ

Marksist - leninistler için, belediyeler gibi yerel - yönetimlerden hareketle, halkın siyasal eğitiminde ileri adımlar atılması, çok önemli bir olgu olmaktadır.

Bunu, Fransız Komünist Partisi'nin «Komünal Sözleşme» adı altındaki, belediyeler programından yola çıkarak görmeye çalışalım.

Fransız Komünist Partisi'nin, «Komünal Sözleşme» sinde, şu sorular sorulmaktadır : yerel yönetimleri, **kimin için ve kiminle birlikte yönetmek zorundayız?**

Bu soruların cevabını, ezilen ve sömürülenler, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, bir avuç sömürücü azınlık dışında kalanlar için ve onlarla birlikte diyerek veren «Komünal Sözleşme»; bunun nasıl olabileceğini sormakta ve buna da şu cevabı vermektedir: bunun tek çözümü, kitlelerin, yerel - yönetime her kademedeki katılmalarını sağlayarak mümkündür; ve bundan da, şu üçlü çözüm çıkmaktadır : kitleleri, sorunlar hakkında **bilgi sahibi kılma**, kitlelere **danışma**, ve kitleseleylem.

Bu üç noktadan hareketle, yerel - yönetime kitlesele katılımın, kitlelerin siyasal eğitimi açısından taşıdığı önem son derece büyük olmaktadır.

Kitleleri sorunlar konusunda haberli kılma yöntemlerinden bir somut örneği, önceki bölümde, Bologna örneğinden hareketle vermiştik: özerk mahalle konseyleri ve yerel televizyon sistemi gibi.

Kitlelere danışma ise; yerel yönetim sorunları ile ilgili herşeyi, kitlelerle, açık forumlar biçiminde tartışmak olmaktadır ki, bunun en güzel örneklerinden birini, İtalya'da Napoli komünist belediye yönetimi vermektedir. Napoli komünist belediyesi, kent bütçesini, onbinlerce Napolili'yle birlikte, açık forumlarda oluşturmuştur.

Kitlelerin eyleme sokulması ise; marksist - leninistleri diğer tüm akımlardan ayıran bir yöntem olmaktadır. Bu konuda verilebilecek en güzel örneklerden biri, yine kuşkusuz ki Napoli komünist belediyesi olmaktadır.

Napoli'de kolera salgını baş gösterince, komünist belediye yönetimi, fabrika işçilerini, komünist militanları, ve üniversite öğrencilerini, kent nüfusunu aşılama için seferber etmiş; ve bu seferberlik sırasında ve sonrasında giriştiği geniş açıklama kampanyası ile, halka, somut olarak göstermiştir ki; koleranın gerçek nedeni sinekler değil, fakat belli bir toplum ve iktidar tipidir. Ve bu kitlesel eylem ve açıklama, denilebilir ki, Napoli'nin toplumsal tarihinde, temel köşetaşlarından birini oluşturmuştur.

Tekrar Fransız Komünist Partisi'nin «Komünal Sözleşme»-sine dönersek, kitlelerle birlikte ve kitleler için yürütülen bu yerel yönetim politikasının, kitlelerin siyasal eğitimi açısından, şu doğrudan sonuçları taşıdığı görülmektedir :

Birincisi, bu, kitlelerin kendi deneyimlerinden hareketle, kimin kendilerinin dostu, kimin düşman olduğunu anlamalarını sağlamaktadır.

Çünkü unutmamak gerekir ki: «kitle siyasal bilincinin doğrudan kaynakları, şu yada bu karakteristikler yada objektif sınıf düşünceleri değil, fakat bireylein toplumsal gerçeklikle ilişkin süreçleri; başka türlü söylersek, toplumsal deneyimleridir.»

Ve yine unutmamak gerekir ki, «toplumsal deneyim, örgütlü toplumsal ve siyasal güçlerin, bilinçli yönelimli etkinliğinden mutlak olarak bağımsız, kendiliğinden birşey değildir; ve deneyimin içeriği, bu güçler tarafından 'yeniden yapılandırılabilir,' yeterki, bu yeniden düzenleme, kitle bilincinin gerçek düzeyini ve kitle bilincini oluşturan toplumsal ve psikolojik süreçleri aydınlık bir şekilde kavrasın». (Guermane Diliguenski, Kapitalizmde Kitle Siyasal Bilinci, SSCB Bilimler Akademisi'nin **Sciences Sociales** dergisinden; zikr. ÜRÜN, sayı : 22)

İkincisi; kitlelerin, kendi deneyimlerinden hareketle, yerel yaşamlarını düzeltme savaşını verirlerken, içinde buldukları genel toplumsal yapı nedeniyle, bu savaşımın **mutlaka** sınırlı kaldığını görmeleri; yerel - yönetimin haklarını ve eylem alanını kı-

sıtlamaya çalışıp, yerel - yönetimleri, tekelci sermayenin «sağım ineği» yapmaya yönelik, siyasal iktidarın yapısını görmeleri; o güne değin, karşılarında burjuva demokrasininin «saygı değer» kurumları olarak gördükleri, burjuva kurumlarının, göze batarcasına açık toplumsal eşitsizlikleri maskeleydiğini kavramaları; kitlelerin siyasal eğitimi açısından son derece büyük bir önem taşımaktadır.

Üçüncü olarak ise; kitlelerin, demokratik savaşımın, bugünden yarına kazanılabilecek basit bir savaşım olmadığını, her günle birlikte yaşayarak görmeleri; bu savaşımdan elde ettikleri ve edecekleri kazanımlara dört elle sarılmalarını, kısacası, demokrasi savaşımını, yaşayarak öğrenmelerini sağlaması açısından, önemli bir siyasal ders niteliğinde olmaktadır.

Fakat olayı, tek yönüyle de görmemek gerekir.

Çünkü bizzat işçi sınıfı savaşçıları, komünistler, kitlelerle birlikte ve kitleler için yürüttükleri bu savaşımında, toplumsal yaşamın tüm karmaşıklığını ve giriftliğini, kitlelerin sorunlarından ve bu sorunların çözümlerinden hareketle yaşamakta ve öğrenmektedirler; tıpkı büyük Lenin'in dediği gibi : «Marksizm, bu açıdan denilebilir ki, kitlelerin pratiği okulunda, **eğitilmektedir**; (marksizm, ç.), çalışma odalarında, 'sistemler imalatçıları' tarafından, hayali savaşım biçimleri önererek, kitlelere **ders vermekten uzaktır.**» (Lenin, **Oevres**, c. 11, s. 216)

SORUNUN CAN ALICI NOKTASI : BELEDİYELER GİBİ YEREL YÖNETİMLER İÇİN SAVAŞIM ASIL SAVAŞIMIN SADECE BİR BÖLÜMÜDÜR

Fransa'da son belediye seçimleri öncesinde, komünistlerle sosyalistler arasında şöyle bir anlaşmazlık patlak vermişti: Sosyalistler, belediye için ayrı bir ortak program yapılmasını savunuyorlar; komünistler ise, buna karşı çıkıyorlardı.

Fransız komünistlerinin buna karşı çıkışlarının nedeni, çok öğreticiydi. Şöyle diyordu Fransız Komünistler : böyle bir düşünce, görünüşte hoşça gitmekle birlikte, çok tehlikelidir. Çünkü, bir dizi küçük - ortak program hazırlamak, toplumsal yapının genel analizini dikkate alamaz ve toplumsal değişiklik için verilen genel savaşımın dışında kalır.

Genel toplumsal gerçekliğin dışında, ayrı ayrı, birbirinden tecrit olmuş biçimde oluşturulan belediye programları, zorunlu olarak, genel savaşımı sınırlandıracaktır. Zira, bu genel ve tutarlı bir savaşımın dışında, bir toplumsal birim çerçevesi içine kapanmış, aldatıcı bir çözüm yolu olacaktır.

Doğru olan ise, Fransız solunun genel savaşım doğrultusunu belirleyen Ortak Program'dan hareket ederek, her kentte ve her belediyede, ortak bir belediye programının temellerini hazırlamaktır. Bunun dışında her türlü girişim, elimizdeki olanaklarla ve iktidarla, sanki belediye sorunlarına çözüm bulunabilirmiş gibi bir düş yaratacaktır. Ve bu da, her belediye yönetimini, bu sömürü düzeninin krizine karşı, yeni bir toplumsal düzen için savaşım değil, fakat bu düzenin krizini her belediye çerçevesi içinde onarmak gibi yanlış bir yola sevkedecektir. Oysa sorun, belediyelerden ve diğer alanlardan hareketle, sömürü düzeninin krizine çözüm bulmak ve bu sömürü düzenini onararak devam ettirmek değil; fakat belediyelerden ve diğer bütün alanlardan hareketle, bu toplumsal düzeni değiştirmek için savaşım vermektir.

Diğer bir deyişle, belediyeler için savaşımın şu ikili yönü, hiçbir zaman unutulmamak zorundadır: birincisi, toplumun çıkarlarına uygun belediyelerin sayısını artırmak için savaşmak; fakat ikinci olarak, savaşı bu noktada durdurmayarak, bu alanı da genel devrimci sürecin gelişimine sıkı sıkıya bağlamak.

Gerçekten de, belediyeler için savaşım, sadece «belediyeler için savaşım» olarak kavranıldıkça; bunun, genel savaşım perspektifini daraltacağı, son derece açıktır.

Diğer bütün savaşım alanlarında olduğu gibi, bu alanda da, özel ve genelin diyalektik birliği, dirimsel bir önem taşımaktadır.

Özelin mutlaklaştırıldığı, özelin genelle ilişkisi unutulduğu anda, son derece tehlikeli bir sapmaya yönelmek kaçınılmazdır.

Çünkü sorun, savaşımın, «herkesin kendi kapısının önünü süpürmekle» başarı kazanacağı gibi tehlikeli bir ütopyayla uğraşarak değil; fakat, savaşımın gerçek özü dikkate alınarak, savaşımı işçi sınıfının sosyalist bir toplum için genel sınıf savaşımına ve genel devrimci sürece kopmaz bir biçimde bağlayarak çözümlenebilir.

SONUÇ

Belediyeler gibi yerel - yönetimler için savaşım, işçi sınıfının genel savaşım doğrultusundan soyutlanmadıkça;

- işçi sınıfının ittifaklar politikası açısından,
 - işçi sınıfının iktidar deneyimi kazanması açısından,
 - halkın siyasal eğitimi açısından,
- son derece önemli sınıf savaşımı alanıdır.

İşçi sınıfımızın barış, özgürlük, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm için savaşımında, bu alana daha ayrıntılı olarak eğilmek; ve bu alanda, önümüzdeki günler için hazırlanmak, önemli bir görev olarak kendini dayatmaktadır.

YARARLANILAN KAYNAKLAR

- 1 — WASSERMAN Gilbert, «Yakından Bakılan Skorlar», **France Nouvelle**, 29 Mart 1976.
- 2 — WASSERMAN Gilbert, «Bir Anlaşma İçin Öneri», **Age**, 12 Nisan 1976.
- 3 — WASSERMAN Gilbert - GREMETZ Maximé, «Belediyeler: Komünistler Ne Öneriyorlar?», **Age**, 10 Mayıs 1976.
- 4 — RONY Jean, «Napoli Aşısı», **Age**, 15 Mart 1976.
- 5 — YENİ KOMÜNAL SÖZLEŞME, Marcel Rosett'in FKP MK'ne Raporu, **L'Humanité**, 8.6.1976 ve 17.6.1976.
- 6 — WURMSER Andre, «Napoli'yi Tanıyormusunuz?», **L'Humanité**, 1.6.1976.
- 7 — «Kapitalist Ülkelerde Sınıf Savaşımı», Kollokyum, **La Nouvelle Revue Internationale**, Mart 1974.
- 8 — KARKAB Zahi, «Nazareth Kentinin Belediye Başkanı: Bir komünist», **Age**, Mart 1976.
- 10 — DİLİGUENSKİ Guermane, «Kapitalizmde Kitle Siyasal Bilinci», SSCB Bilimler Akademisi'nin **Sciences Sociales** dergisinden aktaran: **ÜRÜN**, sayı: 22.
- 11 — ERCİN Ünal, «Marksist - Leninist İttifaklar Politikasının Bazı Yönleri», **ÜRÜN**, sayı: 25.
- 12 — YAROLOV E. «Bologna Kızıl Cuntası», **Age**, Mayıs 1976.

— 0 —

KADINLARIN SESİ

KADINLARIN yüzyıllardır kaybettikleri Eşitlik ve Özgürlüklerine kavuşmaları, Bağımsızlık, Barış, Demokrasi ve Toplumsal İlerleme yolunda.

KADINLARIN SESİ

İlerici Kadımlar Derneği Yayın Organı

Aylık : 1,5 TL.

Emniyet mah. Taşkent sok. 12/2

Çeliktepe 4. Levent
İSTANBUL

dünya devrimci hareketinin yeni bir utkusu : LAOS

Laos yurtsever güçlerinin 30 yılı aşkın bir süredir, emperyalizme, yerli gericiliğe ve monarşiye karşı, ülkenin özgürlüğü, bağımsızlığı ve birliği için verdikleri savaşım en sonunda utkuyla sonuçlandı; ve Laos Demokratik Halk Cumhuriyeti, dünya devrimci hareketinin yeni bir halkası olarak vücut buldu.

Laos'un devrimci hareketinin tarihi, uluslararası devrimci harekete birçok katkıda bulunan görkemli bir harekettir.

Bu nedenle de Laos devrimci hareketini daha yakından görmeye çalışmanın bir gereklilik olduğu kanısındayız.

Laos devrimci hareketinin en önemli yönlerinden biri, hiç kuşkusuz ki, Laos yurtseverlerinin devrimci stratejisi olmaktadır. Savaşlarla, baştan aşağı yıkılan, ABD emperyalizminin ve yeni - sömürgeci yayılmacılığın azgınca doğrudan saldırısına uğrayan, iki karşıt toplumsal sistemli bölgeye bölünen, ve nüfusun üçte biri emperyalist saldırı ve insanlık dışı bombardımanlarla topraklarını terkederek mültecilerden oluşan bir ülke olan Laos'ta; devrimci güçlerin, bağımsız, tarafsız, demokratik ve tek bir Laos belgeleri, görülmemiş bir kitlese halk desteğini almıştır. Çünkü bu belge, Laos halkının demokratik ve eşit - haklı bir barış için duydukları en temel ve en içten özlemlerini dile getirmekteydi.

Emperyalizme ve emperyalizmin sadık hizmetkarları olan iç - gericiliğe karşı savaşlarında, Laos yurtsever güçleri, gerçek anlamıyla üstün bir devrimci yetenek göstermişler ve halkın çıkarlarına, yurdun mutlu geleceğine en uygun düşen devrimci savaşım biçimlerinden ustaca yararlanmışlardır. Laos yurtsever güçleri, her gerçek halkçı hareket gibi, barış ve toplumsal ilerlemeye olan bağlılığını yadsınamaz bir biçimde kanıtlamış ve barışçıl, birleşmiş ve özgür bir Laos yaratmak yönünde siyasal çözüm girişimlerinin her zaman başını çekmiştir. Bu nedenle de, ülkede barışın tekrardan kurulması ve ulusal anlaşmanın gerçekleştirilmesi için imzalanan, 1973'teki Vientian Anlaşması'nın asıl gerçek mimarı, Laos Yurtsever Cephesi olmaktadır.

Bu Anlaşma'nın uygulanması sırasında, ülkenin barışçıl ve demokratik gelişimini, kimin, gerçekten ve içtenlikle istediği, ki-

min istemediği açıkça belli olmuştur. Yurtsever güçler, Anlaşma'ya tamı tamına uydukları halde; Vientian'ın sağcı ve aşırı sağcı grupları, ülkenin güvenliğini tehlikeye atmak ve iç - savaş çıkartmak için her türlü girişimleri denemişlerdir.

Bu girişimler karşısında Laos yurtsever güçlerinin kazandığı utku, emperyalistler ve onların hizmetindeki yerli - gericilerine karşı baş - kaldıran güçlü ve sağlam bir halk hareketinin ürünü olmuştur. Gerçekten de, Laos yurtsever güçleri, en geniş halk kitlelerini örgütleyerek, bunların devrimci ve yaratıcı enerjilerini başarıyla yönlendirebilmişlerdir. Laos devrimi güçleri, anti - emperyalizm ve toplumsal ilerleme bayrağı altında, sadece proleter tabakalarını değil, fakat aynı zamanda köylüler, orta - tabakalar, vd. gibi proleter olmayan tabakaları da ulusal - yurtsever bir cephe içinde birleştirmişler ve savaşın en kanlı günlerinde, kurtulmuş bölgede, sömürü tanımayan ve toplumsal ilerleme yoluna giren bir Laos yaratmışlardır. 1973 Anlaşması'ndan sonra, barışı izleyen günlerde, eskiden Vientian'ın yönetimi altındaki bölgede bulunan halk kitlelerinin siyasal bilinci yükselmiş; ve ilk kez, ulusal cephenin temsilcileriyle doğrudan ilişkiler kurabilmiştir. Ve halk bu yeni koşullarda, gerçek yurtseverleri, demokrasi, barış ve bağımsızlıktan yana olan güçleri tanımış, uzun süredir baskısı ve denetimi altında kaldığı bürokratik ve çürümüş, kokuşmuş kastın gerçek kimliğini iyice görmüştür. Bu bölgelerin halkı, 1975 yazında, eski Vientian bölgesinde görülmemiş bir atılımla gerçekleştirilen demokratikleşme sürecinin belli başlı motor gücü olmuş; ve Laos Devrimci Halk Partisi'nin önderliğindeki Laos Yurtsever Cephesi'nin, gerici yönetimi silip süpürmesinde ve yeni bir toplumsal düzen kurmasında, büyük bir güç kaynağı olmuştur.

Laos devrimci güçlerinin utkusu, aynı zamanda Marksist - Leninist parti teorisini de doğrulamaktadır. Gerçekten de Laos deneyimi göstermiştir ki, ancak oluşmakta olan işçi sınıfına sıkı sıkıya bağlı olan Devrimci Halk Partisi, halka, gerçek bir ulusal kurtuluş programı verebilmiş; halkın utkusunu, barışçıl, bağımsız, demokratik, birleşik ve gelişen bir Laos belgisi altında sağlamıştır. Bütün bunlar, işçi sınıfına dayanan, köylü kitlelerini ve orta - tabakaları devrimci bir platformda biraraya getiren, toplumsal dönüşümün Marksist - Leninist teorisini özümlemiş bir Parti'nin yönetici rolü olmaksızın; emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin gerçek anlamda yenilgiye uğratılmasının, ve emekçi kitlelerin yararına yeni bir toplumsal düzen kurmanın olanaksız olduğunu kanıtlamaktadır.

İşte böylesine bir parti olan Laos Devrimci Halk Partisi, La-

os halkının utkusunun örgütleyicisi ve maddi yaşam içinde gerçekleştircisi olmuştur.

Çok doğal olarak, Laos Devrimci Halk Partisi'nin utkusunu, genel dünyasal çerçeveden soyutlamak olanaksızdır.

Gerçekten de, ABD emperyalizminin Hind - Çini yarınıada-sında bozguna uğratılışı, dünya sosyalizminin büyüyen gücü barış ve toplumsal ilerleme güçlerinin dünya arenasında gitgide artan etkisi, ve barış içinde yanyana yaşama ilkelerinin etki alanının giderek dünyasal boyutlar kazanması, bu utkuyu kolaylaştıran belli başlı etkenler olmuştur.

Kısacası, ülkesel ve dünyasal somut tarihsel koşulları dikkate alan, Marksizm - Leninizm ilkelerini ülke gerçekliğine yararı bir tarzda uygulayan Laos Devrimci Halk Partisi, çetin fakat sağlam bir utku kazanmıştır.

Laos Devrimci Halk Partisi'nin bu büyük devrimci kazanımlarında en büyük yardımcısı, başta Vietnam olmak üzere, kardeş Hind - Çini halkları; başta SSCB olmak üzere, tüm sosyalist ülkeler ve bütün dünyanın ilerici güçleri olmuştur. Ayrıca, Sovyetler Birliği, Laos halkına, sadece savaş içinde değil, fakat günümüzde de, ulusal ekonomisinin yeniden kalkındırılmasında ve ülkenin ekonomik ve kültürel hayatının çeşitli dallarında ulusal kadroların yetiştirilmesi için de yardım da bulunmaktadır.

Sonuç olarak şunu diyebiliriz:

1975 yılına kadar ulusal kurtuluş görevlerinin ağır bastığı, Laos'taki devrimci sürecin, 1975'teki utkusu, Laos ulusal demokratik devriminin utkusu olmuştur.

Laos halkının Marksist - Leninist savaşçı öncü - gücü ve Laos Yurtsever Halk Cephesi'nin yöneticisi olan Laos Devrimci Halk Partisi'nin mimarı olduğu ulusal demokratik devrim, başarıya ulaşır ulaşmaz, Laos Demokratik Halk Cumhuriyeti ilan edilmiştir.

Bu; Laos halkının yaşamında yeni bir dönemin, yeni - sömürgeci bir rejimden, demokratik ve halkçı bir rejime geçişin, kapitalist aşamayı atlayarak sosyalizmin kuruluşu dönemine geçişin, başlangıcı olmaktadır. Devrimci yönetimin 1975 Aralığında kabul ettiği Program, bu dönemin görevlerini şöyle belirtmektedir : sömürgeciliğin, komprador - burjuvazisininin, bürokratik kliğin, militarist güçlerin, gerici feodallerin bıraktığı kalıntıları tümüyle ve kökünden temizlemek; bir yandan geri ve özel mülkiyet temeline dayalı tarımın çelişkilerini çözmek, ve sanayinin

sosyalist bir temel üzerinde kuruluşunu gerçekleştirmek, diğer yandan ise, halkın devrimci yönetimini güçlendirmek.

Böylece de, Güney - Doğu Asya'da, emperyalizme bağımlı ülkeler halkası, bir zayıf yerinden daha kopmakta; ve dünya devrimci hareketinin giderek güçlenen birliği, yeni bir üye daha kazanmaktadır: **LAOS DEMOKRATİK HALK CUMHURİYETİ.**

YARARLANILAN KAYNAKLAR :

- 1 — MITRA Sarada, «Devrimci Örneğin Gücü», *La Nouvelle Revue Internationnale*, Nisan 1976.
- 2 — «Devrimci Stratejinin Utkusu», *Age*, Şubat 1976.
- 3 — «Sovyet - Laos Ortak Bildirisi», *APN*.
- 4 — «Yoldaş A. Kosigin'in, Laos Demokratik Halk Cumhuriyeti Delegasyonu Onuruna Verdiği Yemekteki Söylevi», *APN*.

**DİMİTİR
BLAGOEV**

SEÇMELER

22.5 Lira

**temel
yayınlar**

P.K: 102 Kızılay - Ank.

Çeviriler

maoizmin ideoloji ve pratiği : anti - sovyetizm ve anti - komünizm *

K. ANDREYEV

Bugünkü dünyada, barışçı ve ilerici güçler atılım yapmakta, detant daha güçlü bir eğilim haline gelmekte, ve emperyalist soğuk - savaş destekleyicileri, kendilerini giderek daha yalnız bulmaktadırlar. SBKP'nin 25. Kongresi'nin karar ve belgelerinde belirtilen kalıcı fikirler, dünya olaylarının yönlenmesini artan bir oranda etkilemektedir.

Uluslararası gelişim, yine de, kolay oluşan bir süreç değildir: yeni ve ilerici olan, eskiye ve dünya politikasındaki karşı - devrimci eğilimlere rağmen kaçınılmaz bir amaca yönelik savaşımında ilerliyor. SBKP ve sosyalist topluluğun diğer kardeş partileri, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler, dünyadaki politik durumu dondurmaya çalışan ilerleme düşmanlarının, bazen sert olabilen, direncini yenmek zorundadırlar.

Bugün, dünyadaki bu savaşım, uluslararası güçlerin kutuplaşmasını artırmakta, toplumsal veya politik bir gücün, parti veya devletin, gerçek yüzünü ortaya çıkarmakta ve günün ana sorunları hakkında gerçek tavırlarını göstermektedir. Bu koşullarda, dünyadaki olayların temel nedenine karşın, Pekin liderliğinin dış - politika eylemleri kendisini barışçı ulusların ve tüm ilerici-lerin gözünde küçültmektedir.

Hatırlanacağı gibi, 1960'larda, Maocuların tasarlayıp gerçekleştirdikleri bir politik seferberlik olan «kültür devrimi», Mao Çe - tung'un militarist - bürokratik diktatörlük rejiminin kurulmasına yol açmıştır. Bu ise, iç - politikada derin dönüşümler yaratmış ve Çin'in dış - politikasına tamamen yeni değişiklikler getirmiştir. Yine bu, en karşı - devrimci emperyalist odaklarla yakın bağlar kurmalarına neden olmuştur. Maoçu grubun proleterya enternasyonalizmi ilkelerini tamamen terkettiği ve politika-

* Bu yazı; *International Affairs*, 1976/7'den çevrilmiştir.

sında Büyük - Güç şovenizmi ile hegemonyacılık çizgisini bağılıkla izlediği, artık bir gerçekliktir.

Yıllar geçtikçe, «anti - sovyetizmin evrimi», Maoocuları, uluslararası alanda en karşı - devrimci güçlerle yakın ittifak yapmaya sürükledi. Maoizm, bir politika ve ideoloji olarak, sadece Çin'in bir iç - sorunu olmaktan çıkmış; giderek, dünya sosyalist sisteminin ve dünya komünist hareketinin sorunu olmuştur. Bütün barışçı insanların ve ülkelerin ilgilendiği bir sorun haline gelmiştir; çünkü, hepsi için tehlike arz etmektedir. Bugün Maoizm, anti - komünizmle dirsek dirseğedir, detanta karşıdır ve bir başka dünya savaşı çığırtaçlığı yapmaktadır.

Maoocu liderliğin tüm uluslararası sorunlarda aldıkları kesin tavır, Sovyetler Birliği'nin politikasına ve bir bütün olarak sosyalist topluluğun çıkarlarına düşmandır. Bugün Maoocu liderlik, SSCB ve diğer sosyalist ülkelerle politik ve ideolojik alanda tartışmaktan öteye geçmiş, ve tüm çizgilerde zıtlasmaya başlamıştır.

MAOUCU ŞOVENİZMİN VE HEGEMONYACILIĞIN NEDENLERİ

Çin'in tarihi gelişiminin unsurları, günümüz Maoocu ideolojinin evrimini belirlediğine göre, onu anlamamız için, ipucu olarak kabul edilebilirler. Bu unsurlar, öncelikle, kendiliğinden gelişen küçük - köylü ekonomisinin üstünlüğü ve nüfusun proleter olmayan diğer katmanlarının politik durgunluğudur. Burada, Lenin'in söylediği, «Ülke ne kadar geri olursa küçük çaplı tarım üretimi, patriarkalizm ve soyutlama o kadar güçlenmekte, bunlarsa, kaçınılmaz olarak, küçük - burjuva ön - yargularının en önemlilerine yani ulusal bencillik ve ulusal dar - görüşlülüğe, özellikle güç ve eğilim kazandırmaktadır.» * sözünü hatırlamak uygun olacaktır.

Çin'in tarihindeki yeni dönemde, burjuva milliyetçiliği ve Büyük - Han şovenizmi, güçlü bir unsur olarak kalmıştır. Bunun açıklaması ise, Çin'in karşı - devrimci çevrelerinin, Çin halkının kurtuluş hareketini, Büyük - Han ideolojisine yabancılaşma korkusunu, ve şovenizmi güçlendirmek yolunda, kullanmasında aranmalıdır. Bu tip bir toplumsal - tarihi drammatizmin, Çin Komünist Partisi'nin gelişimi üzerinde de derin bir etki yapmaması olanaksızdı. Parti içinde, tarihi boyunca, komünist enternasyonalciler ile Mao Çe - tung'un liderliğini yaptığı küçük - burjuva

* V. I. Lenin, **Toplu Eserler**, c. 31, s. 150.

milliyetçi grup arasında, sürekli savaşım vardı. İç - savaş sırasında, Çin Komünist Partisi, Komintern'le etkili bağlar kurmayınca; Mao Çe - tung'un milliyetçi kanadının etkisi, Çin Komünist Partisi içinde ağırlık kazandı. İyi bilinen «Mao Çe - tung düşüncesi», Çin Komünist Partisi'nin 7 nci Kongresi'nde, 1945'lerde, Çin Komünist Partisi'nin «teorik» temeli olarak empoze edildi. Daha sonraki dönemde Mao ve grubu, hegemonyacı planlarını, özellikle dış - politikada, gerçekleştirmeye yönelinciye kadar, bekletiler.

Sovyet devletinin izlediği Leninist dış - politikanın önemli bir özelliği, diğer ülkelerin konumlarını çözümlenmede ve kendi politikasını çizmede, sınıfsal yaklaşımdır. **Sınıfsal yaklaşımın anlamı, sosyalist bir ülkenin politikasının, sosyalist enternasyonalizmi ilkeleriyle uyumlu olmasıdır.** Ekim Devrimi'ni izleyen uluslararası ilişkileri analiz eden Lenin, Komintern'in 2'nci Kongresi'ndeki konuşmasında: «Halklar ve bir bütün olarak dünya politik sistemi arasındaki karşılıklı ilişkileri, küçük bir emperyalist ülkeler grubu ile Sovyet Rusya'nın liderliğini yaptığı Sovyet hareketi ve Sovyet devletleri arasındaki savaşım belirlemektedir. Komünist partiler, ancak, bu postülayı hareket noktası olarak alırlarsa, politik sorunları doğru olarak saptar ve çözebilirler» demiştir.

Sovyet - Çin ilişkilerinin tarihçesinden bilinmektedir ki, Pekin, 1950'lerin sonunda ve özellikle 1960'larda, sosyalist enternasyonalizmi ilkelerine saygısız davranmaya başlamış; ve Pekin yöneticileri, barış içinde yanyana yaşama ilkelerinden sapmışlardır.

Maoist grup, kendilerine hedef olarak, sosyalist topluluğu ve uluslararası komünist hareketi kendi hegemonyacı planlarını gerçekleştirmek için bir araç haline getirmeyi, aldılar. Üzerinde durulması gereken bir konu da, Pekin'in, sözde - özel çizgisinin başlangıç amından beri; **sorun, sadece Çin liderliğinin bir kısmı ile diğer ülkelerin komünist partileri arasında Marksizm - Leninizmin genel ilkelerinin veya bazı diğer görüşlerinin saptanması veya pratikte uygulanması üzerindeki ayrılıklar değildi.** Sorun, Maocuların «özel çizgisi» nin, Marksizm - Leninizm'den kopmaya yönelik bir politika, ve uzun vadede, anti - komünizme bir dönüşüm olmasıdır.

Pekin politikasının pratiği, Marksist - Leninist doktrin temel ilkelerinin, Maocular tarafından çarpıtılmasıdır. Anti - sosyalizm ve anti - sovyetizm, Çin liderliğinin bütün dış - politikasının köşe - taşı olmaya devam etmektedir. Uluslararası alanda Pekin'in attığı her adım, dünya sosyalizmini herhangi bir şekilde zayıflatmaya yöneliktir.

1974'ün başlarında, Maocu liderlik, «Sosyal - emperyalizmin ortaya çıkmasıyla sosyalist blokun varlığının sona erdiğini» ilan

etti. Maocular bu formülü, Maocular ve sosyalizmle Marksizm - Leninizmin düşmanları arasında politik birleşmeyi sağlamak için bir «fikir», bir çeşit «teorik» temel olarak kullanıyorlar. Böylece Maocu grup, kendini ve destekleyicilerini sosyalist dünyaya karşı sorumluluklarından kurtarmak için bahane bulmakta vede Sovyetler Birliği ile sosyalist topluluğun diğer ülkelerine karşı savaşım yöntemlerini haklı çıkarmaktadırlar.

SOVYET DEVLETİNİN İLKELİ TUTUMU

Dış politikasında Leninist ilkeleri izleyen SBKP Merkez Komitesi ve Sovyet hükümeti, sabırla ve kararlı bir tutumla, Çin'e rağmen, Marksizm - Leninizm ilkelerinin kanıtlanmasını, sosyalist topluluğun birliğinin ve uluslararası komünist hareketin her bakımdan güçlenmesini, ve SSCB'nin çıkarlarının dirençle savunulmasını, iki ülke arasındaki ilişkileri normalleştirmek ve Çin halkı ile iyi komşuluk ve dostluk ilişkilerine girmek yönünde devamlı bir araştırma ile birleştirme çabasındadır.

Parti Merkez Komitesi'nin SBKP'nin 25 inci Kongresine Raporu'nda şöyle denmektedir: «Partimiz, Çin ile olan ilişkilerinde, 24 ncü Kongre'nin saptadığı çizgiyi sebatla izlemektedir. Bu çizginin doğruluğu, gerçeklerle kanıtlandı. Maoculuğa karşı savaşımı, ilkeli savaşımı, ödünsüz savaşımı sürdüreceğiz.

«Aynı zamanda bir daha yinelemek isteriz ki, Çin ile olan ilişkilerimizde, diğer ülkelerle olduğu gibi, eşitlik, bağımsızlığa ve toprak bütünlüğüne saygı, birbirinin iç - işlerine karışmama ve güç kullanmama ilkelerine dayanmaktayız. Kısaca, Çin ile ilişkilerimizi barış içinde birarada yaşama ilkeleri üzerinde normalleştirmeye hazırız.»

Geçmiş yıllarda SBKP Merkez Komitesi ve Sovyet hükümeti, Çin ile iki ülke arasındaki ilişkileri normalleştirmek için büyük çaba harcadı. Diğer taraftan, Maoizmin teori ve pratiğinin anti - marksist özünü ortaya çıkarmak için, bir dizi politik ve propaganda önlemi alınmıştır.

Çin'e karşı ilkeli bir çizgiyi izleyen Sovyetler Birliği, Çin Halk Cumhuriyeti ile ilişkileri düzeltmek isteğini belirtmekle kalmamış; aynı zamanda, iki ülke arasındaki ilişkileri önemli ölçüde düzeltecek ve Çin üzerindeki Sovyet niyetleri hakkındaki spekülasyonların tüm dayanak noktalarını ortadan kaldıracak yapıcı önerilerde bulunmuştur.

Sovyetler'in Çin politikası, Sovyet devletinin tüm tarihi boyunca ilkede sebatlı kalmıştır. Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin hemen ardından, Lenin'in önderliğindeki Sovyet hükümeti, Çin emekçi halkı ile kardeşçe bütünlüğünü ilan etti. Çin ile ilgili

program, dünyanın ilk sosyalist devleti tarafından 1917 Aralık ayında ilan edilmiş; ve Sovyet hükümeti, Çin hükümetinden, Sovyet - Çin ilişkilerini Lenin'in formüle ettiği Sovyet Rusya'nın dış politika ilkelerinin ışığı altında gözden geçirmesini istemiştir. Bu Leninist ilkeler bugün de geçerlidir.

Yine de, tarihi gerçeklik göstermektedir ki, Sovyet - Çin ilişkilerinin evrimi, karmaşık bir süreç olmuştur ve iki çizgi arasındaki çatışmayı yansıtmaktaydı: bir tarafta SBKP Merkez Komitesi ve Sovyet hükümeti'nce takip edilen, ülkelerimiz ve halklarımız arasındaki dostluğu ve çok - yönlü işbirliğini güçlendirme çizgisi; ve diğer tarafta, Çin Komünist Partisi içindeki üst - tabakayı almış milliyetçi ve anti - sosyalist güçlerin takip ettiği oldukça sert çizgi.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin 1949'da kurulması ve sosyalist gelişme yoluna girmesi, SSCB ve Çin halkları arasındaki dostluk ve çok yönlü işbirliği için geniş olanaklar vaat ediyordu. Sovyetler Birliği, Çin halkının yeni bir yaşam kurmasına, Çin Halk Cumhuriyeti'nin uluslararası mevzilerini güçlendirmesine, ve sosyalist kazanımlarını savunmasına yardım etmeyi enternasyonalist görevi bilmiştir. Çin'de bulunmayan büyük sanayiler, Sovyet yardımıyla Çin'de kurulmuştur. Bunlar arasında, uçak, otomobil ve ulaşım sanayileri, enerji mühendisliği, ağır ve hassas makina yapımı, cihaz yapımı ve radyo ile kimya sanayileri vardır.

Faşist Almanya ve militarist Japonya ile savaşın yol açtığı büyük ekonomik ve finansman güçlüklerine rağmen, Sovyetler Birliği, Çin Halk Cumhuriyeti'ne uzun vadeli kredileri uygun koşullarda vermiş ve bu miktar 1.816 milyar rubleyi bulmuştur.

Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan sonraki ilk on yıl içinde, Çin liderleri, enternasyonalist bir politika izlediler. Fakat bunu takip eden yıllarda, değişik bir çizgiye girdiler. 1960'ta, Pekin, SSCB'nin, ekonomik, bilimsel ve teknolojik işbirliği konusunda önceden imzalanmış olan anlaşma ve protokolleri gözden geçirmesini istedi; ve Sovyet - Çin ticaretini asgariye indirdi. Sovyetler Birliği, bu olumsuz gidişi durdurmaya gayret etti; ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne somut önerilerde bulundu. Bu öneriler de reddedildi.

O dönemde Çinli liderler, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle ekonomik bağlarını sonuçlandırmalarını, bir yolunu bulup, bir dizi «objektif» etkenlerle açıklamaya çalışıyorlardı. Böylece, Çin Halk Cumhuriyeti hükümet delegasyonunun başı, Ku Cho - hsin, 10 Şubat 1961'deki Sovyet - Çin görüşmelerinde şunu bildirmişti :

«İlk olarak, Sovyetler Birliği'nin yardımı sayesinde Çin'de

modern sanayi ve teknolojinin öncül birimleri kurulmuştur ve bu nedenle bir çok projeler kendi kaynaklarımızla gerçekleştirilecek ve böylece SSCB'nin Çin'e yardım gayretleri kolaylaştırılacaktır. Fakat gelecekte de projelerin düzenlenmesinde, kuruluşunda ve gereçlerin sağlanmasında Sovyet yardımından faydalanılacaktır, zira bunları kendimiz yapamıyabiliriz.

«İkinci olarak, Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi ve Çin hükümeti, büyük projelerin yapılması için kaynakları yoğunlaştırmanın, ana yapım alanında ve acil olarak gereksinim bulunmayan projelerde toplam sayıyı azaltmanın gereğine inanmıştır. Bu, Çin Halk Cumhuriyeti'nde sosyalizmin kuruluşu ilkesinin daha iyi, daha fazla, daha süratle, daha ekonomik tamamlanmasının aracı olacaktır. Ülkedeki kuruluşun geniş çapı ve yüksek oranı devam ettirilecektir.

«Üçüncü olarak, geçmiş iki yılda, doğal afetler, tarımımıza zarar vermiş ve ödemeler dengesinde belli zorluklar meydana gelmiştir. Bu ise, Sovyetler Birliği'nin yardımı ile yapılan projelerin sayısını azaltmıştır. Ülkelerimiz arasında daha iyi işbirliği için ortamı oluşturmayı ümit ediyoruz.»

Şimdi, Çinli liderler, bir yolunu bulup, geçmişte örnek verdikleri nedenleri hiç belirtmiyorlar. Dahası, Çin'e Sovyetler Birliği'nin hiç bir zaman yardım etmediğini kanıtlamaya çalışıyorlar.

ANTI - SOVYETİK CEPHE POLİTİKASI

1960'ların ortasında, Maocu liderliğin anti - sovyetizmi ve anti - sosyalizmi, global bir karakter kazanmaya başladı. Daima SSCB ve sosyalist topluluğun diğer ülkelerine karşı çıkmak; Mao-cu grubun her uluslararası soruna yaklaşımını belirleyen ilke bu idi. Maocular artık, SBKP ve diğer Marksist - Leninist partilere karşı, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere karşı politik savaşıma açıkça katılmışlardı.

1964'te Maocu grup, komünist partiler arası ilişkilerde örneği bulunmayan bir şekilde, SBKP'nin Kongreleri'nden, uyumlu olarak izlediği politikayı değiştirmesini talep etti. Bunu programına aldı; ve «Mao Çe - tung düşüncesi» ne uygun mevzilere yerleştirdi.

SBKP'nin, uluslararası komünist hareketle ortak olarak saptadığı çizgiden, yani 1957 ve 1960 Komünist ve İşçi Partileri Konferansları'nın belgelerinde yer almış olan çizgiden, vazgeçmesini talep etti.

Pekin liderleri, SBKP'nin, anti - leninist ve maceracı «Mao Çe - tung düşüncesi» nin dümen suyuna girmesini ve Sovyet hal-

kının yaşam standardı ve kültür düzeyini her yönünden yükseltmek için tüm gayretlerinden vazgeçmesini istediler. Komünizmin kuruluşunun barışçı koşullarını güvence altına alma ve barış içinde yanyana yaşama politikasının da terkedilmesini istediler. Doğal olarak, SBKP, uluslararası komünist hareketin koyduğu genel çizgiyi izleyerek, Maocuların bu tacizlerine kararlı bir direnç gösterdi.

1960'ların ilk yarısında, Maocuların iç ve dış - politikalarında yükselen anti - sovyetizm ve anti - sosyalizm dalgası, Çin Komünist Partisi liderliği içindeki Maocular ve enternasyonalistler arasındaki savaşımdan kaynaklanıyordu. Anti - sovyetizm politikasını kullanan Maocular, «Kültür Devrimi» nin yolunu açıyorlar, Çin Komünist Partisi içindeki somut güçleri harcamaya ve Çin'deki sosyalist üst - yapıyı tahrip etmeye hazırlanıyorlardı. Uluslararası alanda hegemonyacılıklarını gerçekleştirmenin koşullarını yaratma planları için, anti - sovyetizm üzerine oynadılar.

1965 - 1969'daki «Kültür Devrimi» sırasında Maocular, Sovyetler Birliği'ne karşı mücadeleyi tüm çizgilerde genişlettiler. 1966 Ağustosunda, Çin Komünist Partisi'nin Onbirinci Genel Kurulu'nda, Merkez Komitesi, SBKP ve diğer Marksist - Leninist partilere karşı savaşımı, sonuna kadar yürütmeye karar verdi. Genel Kurul, Çin'deki Sovyet acentalarına karşı yeni provokasyonların başlangıcına işaret oldu; ve sınır olaylarına daha sık rastlanmaya başlandı.

Sovyet - Çin sınırının Çinlilerce (sadece 1967'de 2.000'den fazla) ihlali, büyük çatışmaları başlatma isteğini belirtiyordu. 1967 Aralığı ve 1968 Şubatında, Çin otoriteleri, Kirkinski adası ve Ussuri nehri üzerinde provokasyon eylemleri sahnelediler. 1969 Martında, Damanski adasının Çin toprağı olduğunu iddia ederek, ada üzerine silahlı bir saldırıda bulundular. 1969 Ağustosunda, Çin birlikleri, Sovyet - Çin sınırını, Kazakistan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nin Semiapatinsk bölgesinde ihlal ettiler.

Çin Komünist Partisi'nin 9 ncü Kongresi, 1969 Nisanında, anti - sovyet belgiler altında gelişti. Anti - sovyetizm, Kongre tarafından, Çin Komünist Partisi ve Çin liderliğinin resmi çizgisi olarak saptandı; ve uluslararası bir anti - sovyet cephe kurulması, görev bilindi.

Bütün yıllar boyunca, SBKP Merkez Komitesi ve Sovyet hükümeti, Çin tarafına, Sovyet - Çin ilişkilerini görüşme masasına oturup tartışmak için ısrarla öneride bulundu; fakat Çin tarafı, görüşmeden kaçındı.

Maocuların 1969'da Çin - Sovyet sınırındaki provokasyonlarına karşı gösterilen tepki, ve Çin'deki devamlı iktidar savaşımının

yarattığı politik durumun güçleşmesi olgusu, Mao grubunu, Sovyet - Çin ilişkilerinde manevra yapmaya zorladı. 1969 Eylülünde, Sovyet inisiyatifiyle, SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti devlet başkanları buluştular; ve bunun sonucu olarak, sınır sorunlarını tartışmak üzere, Pekin görüşmeleri devam etti. İki ülke, büyük - elçiler atadılar (Elçilikler, uzun zamandan beri ataşelerce yönetiliyordu) ve ticaret anlaşmaları imzalandı.

Sovyet - Çin ilişkileri konusundaki Sovyet tavrı, 1969 Haziranında, Moskova'da toplanan Komünist ve İşçi Partileri Konferansı'nda bir daha belirtildi; özellikle «ayrılıkları, belirdikleri zaman, sakın bir ortamda görüşmeler yoluyla çözmeye» üzerinde duruldu. Çin'le ilişkileri normalleştirme çizgisi, SBKP'nin 24 ncü Kongresi'nde de tekrar onandı. SBKP Merkez Komitesi'nin, Partinin 24 ncü Kongresi'ne sunulan Raporu'nda, Leonid Brejnev şöyle demektedir :

«Hiçbir zaman Sovyet devletinin ulusal çıkarlarını terketmeyeceğiz. SBKP, sosyalist ülkelerin ve dünya komünist hareketinin Marksist - Leninist bir temelde birleşmesi için yorulmadan çalışacaktır. Aynı zamanda, Partimiz ve Sovyet hükümeti, Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki ilişkilerin düzelmesinin, iki ülkenin de uzun - erimli temel çıkarlarının, sosyalizmin çıkarlarının, halkların özgürlüğü ve daha güçlü bir barışın yararına olacağına emindir.»

SSCB 1970'lerde, bir defadan fazla olmak üzere, Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki ilişkilerde önemli sorunların tartışılması gerektiğini belirtmiştir. İki tarafın da, iki ülke arasındaki gerilimin genel olarak azaltılması için görüşmesinin gerekli olduğu ve ideolojik farklılıkları bir yana bırakarak özellikle ticaret, ekonomi, bilim, teknik ve kültürel işbirliğini ilgilendiren sorunların tartışılmasının yararlı olacağı belirtildi.

1971 ve 1973'te, Sovyet hükümeti, Çin liderliğine, iki ülke arasındaki ilişkileri düzenleyen önemli anlaşmaları sonuçlandırmasını önerdi. 15 Ocak 1971'de, kuvvet kullanılmamasına ilişkin bir anlaşma imzalanması önerildi. Haziran 1973'te, Çin tarafına verilen anlaşma taslağında, iki tarafın da «aralarındaki karşılıklı ilişkilerde anlaşmazlıklar çözümleneceği zaman kuvvet kullanımından veya kuvvet kullanılacağı tehdidinden sakınmalarının bir zorunluluk olduğunu kabul etmeleri» koşulu vardı.

Sovyetler Birliği, Sovyet ve Çin temsilcileri arasında her düzeyde, zirve toplantıları dahil, mevcut sorunları çözümlemek için toplantılar düzenlenmesini de önerdi. Bu öneriler 1969, 1970 ve 1973'te yapıldı.

SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki ilişkileri normal-

leştirme yolunda başka adımlar da atılmıştır. 1972'de, Sovyetler Birliği, Çin ile bağlarını, barış içinde yanyana yaşama ilkesi temeli üzerinde kurmaya hazır olduğunu; bunu, Çin Halk Cumhuriyeti liderliğinin, sosyalist bir ülke olan SSCB ile daha yakın bir ilişki kurmayı olanaksız görmesi halinde yapacağını ilan etmiştir. Bunu kanıtlamak için, Sovyet tarafı, uzun - erimli anlaşmalara dayanacak karşılıklı ticareti —sınır - boyu ticareti de dahil— genişletmek, sanayi için komple tesisleri sağlamaya devam etmek, Bilim Akademileri arasında işbirliği kurmak, sağlık hizmeti ilişkilerini devam ettirmek, dostluk dernekleri arasında bağlar kurmak, gazete muhabirlerinin karşılıklı gönderilmesi, v.d. konularında önerilerini tekrarladi. Bu sovyet önerileri, ya görmezlikten gelindi yada türlü bahanelerle Pekin tarafından reddedildi.

Çin liderlerinin izlediği politikanın analizi, Pekin'in Sovyet - Çin ilişkilerini düzeltmeye veya herhangi bir biçimde işbirliğini geliştirmeye hiç niyetli olmadığını ve Maocuların dış politikasının anti - sovyetik cephe olduğunu göstermektedir.

ANTİ - SOVYETİZMİN DAHA DA HINÇLANMASI

1973 Ağustosundaki Çin Komünist Partisinin 10 neu Kongresi'nde, Maocular, dış - politikalarını, iki cephe ile (iki süper güce karşı) savaşımdan, tüm sosyalist toplulukla çatışmaya geçirdiler. 1960'larda, Çin liderliği, Sovyetler Birliği'ne karşı çıkarken, «ABD emperyalizmi» ve «onun uşağına karşı savaş» (SSCB ikincisi idi) belgisini kullanıyordu. Bugün ise, Sovyetler Birliği, açıkça «Bir Numaralı Düşman» olarak ilan edilmektedir.

Mao Çe - tung ve grubunun pratikteki hareketleri, SSCB'ne tam ters yönde, Sovyet - Çin ilişkilerini maksatlı olarak güçleştirdiğini göstermektedir. Bir zamanlar Maocular, Çin Komünist Partisi ile SBKP arasındaki anlaşmazlığın «dokuz parmağın birleşmesi, ancak bir parmağın bölünmesi yönünde» şeklinde olduğu spekülasyonunu yapıyorlardı. Her nasılsa, daha 1960'ların ortalarında Pekin, iki partiyi «birleştiren hiçbir şeyin olmadığını, ancak ayıran şeylerin» olduğunu ilan etti.

Çin Komünist Partisi'nin 10 neu Kongresi'nden sonra, anti - sovyetizm politikası ve pratiği ile Maoçu grup, SBKP'ne karşı savaşımını kinle sürdürürken, anti - sovyetizmi, devletlerarası ilişkiler doğrultusunda ilerletmiştir. Dahası, Sovyetler Birliği, bugün Çin'de emekçi halkın sosyal düşmanı ve Çin halkının ulusal düşmanı olarak kabul edilmektedir. Toplum, Sovyet halkına karşı bir nefret ruhu ile geniş çapta koşullandırılmakta ve kendilerine esas düşman olarak gösterilen Sovyetler Birliği'ne karşı yürütü-

len kampanya sonucu savaş isteği körüklenmekte, insanlar yönlendirilmektedir. «Solcu» Maoocular tarafından kontrol edilen basın, anti - sovyetizmi durmadan beslemektedir. Jenmin Jihpao ve Kwangming Jihpao gazetelerinde ve Hung Chi dergisinde, sadece geçen yıl, 2.200'den fazla anti - sovyetik makale ve haber yayımlanmıştır.

Yakın yıllarda (yani Çin Komünist Partisi'nin 10 ncu Kongresi'ni ve Maoocu rejimin anayasal bakımdan legalize olduğu Ulusal Halk Kongresi'nin Ocak 1975 oturumunu izleyen dönemde) Mao Çe - tung ve grubu, anti - sovyetizm ve anti - sosyalizmi, Çin'in resmi parti ve hükümet çizgisi olarak, Çin Komünist Partisine, ülke ve halk üzerine empoze etmekle meşgul idiler. Maoocular, emperyalizmin en karşı - devrimci çevreleri ile el sıkışmakta faal hale geçmişlerdir. Pekin liderleri, dünyaya, Çin'le beraber, detanta ve Sovyet devletine karşı ortak bir eylem önercek kadar ileri gidebiliyorlar.

Yakın dönemin çarpıcı ve olağanüstü niteliği, Pekin'in, sadece dünya komünist hareketiyle değil, fakat aynı zamanda diğer ilerici hareketlerle de —onları sahte devrimci belgilerle kullanmak emeli boş bir ümit çıkınca— koptuğu gerçeğidir. Üçüncü Dünya'ya yaklaşımında, önemli ölçüde «Sağ» a kayan Pekin, hâlâ bu hareketle «bütün» olduğu spekülasyonunu yapabiliyor. Aynı zamanda, Pekin, Sovyetler Birliği'ne karşı olan savaşımında, karşı - devrimci çevrelerle işbirliğinin yeni yollarını da aramaktadır.

Çinli liderler, sadece detanta değil, dünyadaki tüm olumlu süreçlere karşı hücumlarını da keskinleştirmişlerdir. Detanta karşı hücumları, herşeyin üstünde olarak Avrupa Konferansı'nın tamamlanmasını engellemek ve bu boşa çıkınca da, anlamını küçümsemek şeklinde somutlaştı.

«Bölgesel sorun» Maoocuların anti - sovyetik eylemlerinde önemli bir rol oynamaktadır. Pekin, 1969'da başlayan sınır anlaşmazlığı görüşmelerini, maksatlı olarak geciktirmekte; onları bir kör kuyuya itmektedir. Sovyet toprağı üzerinde haksız taleplerde bulunan Pekin, görüşmelere başlangıç koşulu olarak, bu bölgelerin «tartışmalı bölgeler» olduğunun Sovyetler Birliği'nce kabulünü, ve onlar üzerindeki kontrolünü kaldırmasını istediler. Doğal olarak, bu, SSCB için kabul edilemeyecek bir durumdur.

Bu konuda Sovyet tutumu açıktır: SSCB, Çin ile sınır anlaşmazlıkları sorununda yapıcı ve gerçekçi görüşmelere hazırdır; ancak hiçbir ön - koşula razı değildir. 1974 Kasımında, Ulan Bator'daki konuşmasında, Leonid Brejnev tarafından belirtildiği gibi, «yabancı bölgeler üzerinde hiç bir talebimiz yoktur ve bu yüzden

de bizim bakımımızdan 'tartışmalı bölgeler' de yoktur». Sovyetler Birliği, kamuoyuna da bir kaç defa açıkladığı gibi, hiç bir zaman Çin üzerinde ekonomik veya bölgesel taleplerde bulunmamıştır. Sovyet - Çin sınırını bazı kısımlarda düzenlemek bir gereksinim ise, SSCB, bunu eşit - haklı ve kabul edilebilir koşullarda yapmaya hazırdır. Bu şekilde, sınır sorunu hakkında Pekin otoriteleri tarafından yapay olarak yaratılmış tüm sorunlar çözümlenecek ve bu da hem SSCB ve hem de Çin Halk Cumhuriyeti'nin yararına olacaktır.

Çinli liderler ise, sınır sorunlarında karşılıklı kabul edilebilecek bir anlaşma yerine, Sovyet toprakları üzerinde örneği görülmemiş taleplerde bulunmaya devam ediyorlar. Sonuç olarak, bir çok Çin yayını, Sovyet toprağının 1.500.000 kilometrekareden fazla bölümü üzerindeki taleplerini haklı çıkarmak için, bunların, «Rusya» tarafından Çin'den gaspedildiğini ileri sürüyorlar.

Bu konuda Maoculara, Lenin'in sözleri hatırlatılmalıdır: «Bırakın, burjuvalar pis ve küçük ağız kavgalarına başlasınlar ve sınırların ticaretini yapsınlar, bütün ülkelerin ve ulusların işçileri buna aldanmıyacaklardır.»

Toprak sorunları üzerindeki Maocu tutum, Çin imparatorlarının topraksal büyüme özelemlerinden ve Büyük - Han şovenistlerinin iddialarından çok az farklıdır. Büyük - Han şovenistleri, Çin'in komşularına ücretli asker gözüyle baktığı —bu yaklaşıma sebep olmasına rağmen— «Altın Çağ» in geri döneceği düşüncindedirler.

Pekin'in tehlikeli mantığı takip edilirse, tüm Asya'nın ve sadece Asya'nın değil, tüm dünyanın haritaları yeniden çizilmek zorunda kalacaktır. Bir şey kesindir: Maocular, toprak taleplerinde, uluslar arasındaki düşmanlığı körüklemenin ve Büyük - Han hegemonyasına ilerlemenin bileşkeni olan, çok yönlü jeopolitik hedefleri kovalamaktadırlar. Bu, Maocuların ideolojisinin ve politikasının barış ve ulusların güvenliği için ciddi bir tehdit oluşturduğunun bir diğer ispatıdır.

Daha önce söylenenler, sınır sorunu hakkında Sovyet - Çin görüşmelerinde Sovyet delegesinin masaya yapıcı öneriler getirdiğini göstermiştir. İki tarafın da çıkarlarını koruyacak bu öneriler, düşünülür ve tamamlanırsa, görüşmelerin çıkmazdan hemen kurtulması kolaylaşacaktır. Şimdi olayların yönü, Çin tarafının alacağı tavıra bağlıdır. Mao Çe - tung'un Sovyet toprakları ile ilgili yayılma planları ise mahvolmaya mahkumdur.

Maceracı ve hegemonyacı hedeflerine ulaşma yolunda, en büyük engelin Sovyetler Birliği olduğunu gören Mao grubu, SSCB'ne karşı zehirli bir kara - çalma kampanyası başlatmıştır.

Bu konuda bir örnek, SBKP 25 nci Kongresi'ne ilişkin olarak, Pekin liderliğince başlatılan propaganda kampanyasıdır. Maocu yöneticilerin öncüleri, SBKP 25 nci Kongresi'ne karşı, kontrolsüz bir kötü niyetle tepki gösterdiler. Kongre'nin dünya çapında yüceltilmesini saptırmak amacındaki Maocular, Kongre açılmadan çok önce, saldırgan bir anti - sovyetik kampanya açmışlardı. SBKP'nin eylemini, iç ve dış - politikasını lekelemek için düzenlenmiş her çeşit anti - sovyetik yalana sığındılar. Maocular, Sovyetler Birliği'nin iç ve dış - politikasını kabaca çarpıtmakta, Sovyet halkı ve devletini lekelemektedirler. Maocu basın, SSCB tarafından ulusal kurtuluş hareketlerine yapılan enternasyonalist yardıma hücum etmektedir. Bunun en çarpıcı örneği, Angola halkına yapılan yardımdır.

Maocuları özellikle çıldırtan, SSCB'nin evrensel barış ve detant için çalışmaya devam etmesidir. Sovyetler Birliği'ne karşı açılan Maocu kara - çalma kampanyası, uluslararası gerilimin azalması sürecini durdurmak, hatta bu gerilimi artırmak ve aynı zamanda Çin halkını SBKP'si 25 nci Kongresi ile komünizm yolunda ilerleyen Sovyet halkının başarıları hakkındaki gerçekleri gizleyerek aldatmak amaçlarına yöneliktir. SBKP Merkez Komitesi'nin 25 nci Parti Kongresi'ne Sovyet - Çin ilişkileri konusunda verdiği Raporu, Pekin propagandasının sessizce geçiştirmesi bir rastlantı değildi; çünkü, Çin - Sovyet ilişkilerinin bozulması konusunda SSCB'nin rolü hakkındaki Maoist sahtekarlıklar ortaya çıkarılmıştı.

Bugünün Çin'inde, politikayı yönlendirenler, Sovyetler Birliği'ne karşı nefreti körüklemek ve ülkede yaşamı her bakımdan — «Kuzeyden gelen tehlike» adlı sahte bahane ile — savaş hazırlıklarına uyumlamakla kalmıyorlar; aynı zamanda, Sovyetler Birliği'ne karşı yürütülecek bir sefere (haçlı seferine, ç.) katılacak tüm güçlerle birleşeceklerini ilan ediyorlar. Çin resmi çevreleri, diğer ülkeleri, SSCB ile çatışmaya — askeri çatışma dahil — özendirmekte, bunu ise, bir diğer dünya savaşının «önlenemezliği» ve «faydalılığı» hakkındaki provokatif iddialarla açıklamaktadırlar.

SBKP 25 Kongresi'nden sonra, Maocu basın, kuralsız kaidesiz anti - sovyetik propagandasına devam etmektedir. SBKP Merkez Komitesi'nin 25 nci Kongre'ye Raporu'nun maddeleri ve SSCB'nin 1976 - 1980 döneminde Ulusal Ekonomisinin Ana Çizgileri kabaca saptırıldı. İlginçtir ki, Pekin ve Batılı karşı - devrimci propaganda örgütleri, çok yakın zamanlarda eyleme geçmektedirler. Çin'in büyük basını, her gün Sovyetler Birliği'nin iç ve dış - politikası hakkında Batı'nın karşı - devrimci politikacılarının ve burjuva basınının kara - çalmalarını tekrar tekrar yayınlamaktadır. Batı'nın karşı - devrimci basını da, kendine düşe-

ni yapmakta ve Pekin propagandasının SBKP 25 nci Kongresi'ne ilişkin olarak sağladığı anti - sovyetik makaleleri kullanmaktadır.

Çin Komünist Partisi liderliğinde, bugün değişik gruplar arasında yeni bir mücadele dalgası Çin'i baştanbaşa katetmiştir. Bunun nedeni ise, Maoculuğun boşluğu olup; Mao'nun ve destekleyicilerinin ülkeyi ekonomik bakımdan çıkmaz yola sokması ve uluslararası alanda Çin'in yalnızlığına yol açmasıdır. Bugün Çin'in müteffikleri arasında, Şili cuntası gibi faşist rejimler ve Strauss gibi zaman aşımına uğramış karşı - devrimci düşüncelerin sahibi politikacılar vardır. İç - politikalarında ise, Maocular, sosyal demagojinin batağına saplanmaya devam ediyorlar; ayrıca ülkenin gelişiminin acil sorunlarını çözmekten de acizdirler.

Maoizmin son krizi de, SBKP'nin Maoçu rejimin karşı - devrimci genel içeriğini değerlendirmesindeki ilkeli tavrının doğruluğunu ispatlamaktadır. Aynı zamanda, bu bize Çin halkının gelecekte Çin - Sovyet ilişkilerini düzeltme yolundaki her engeli yenebileceği ümidini de vermektedir.

Dış politikasında Leninist ilkelerin kılavuzluğundaki Sovyetler Birliği, Çin'in iç - sorunlarına hiç bir zaman karışmamıştır. Sovyet halkı ve hükümeti, Çin halkı ile yalnızca dostluk ve işbirliği için savaşım vermektedir. Bu, yakın zamanda, SSCB Bakanlar Kurulu Başkanı Aleksı Kossigin'in, Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanlığına atanan Hua Kuo-feng'e gönderdiği kutlama mesajında kanıtlanmıştır. Mesaj, «SSCB hükümeti, Çin ile ilişkilerini barış içinde yanyana yaşama ilkeleri üzerinde normalleştirmeye ve Sovyet - Çin ilişkilerinin iyi komşuluk çizgisine dönmesine yardım etmeye hazırdır» demektedir.

Maoizmin ideoloji ve pratiğinin analizinden çıkarılacak sonuçlar, Maoizmin dünya sosyalizmi ile karşı karşıya geldiği, bu anda neler olmalıdır? Pekin'in, «Mao Çe-tung düşüncesi» nin Marksizm - Leninizmin gelişiminin bu çağdaki zirvesi olduğu iddiası temelsizdir; bu kanıtlandı. Sosyalist ülkeler topluluğunda kardeş partiler, Maoçu ideoloji ve pratiğe karşı tavrı aldılar; bunu sosyalizm ve komünizmin kurulmasına ilişkin sorunların beraberce çözülmesi, her yönde işbirliğinin artırılması ve uluslararası alanda uyumlu hareket edilmesi sonucunda gerçekleştirdiler.

Maocu eylemlerin de, dünya politikasında, bir kaç sözedilebilecek sonuçları vardır; bu doğrudur. Fakat bu konuda, özellikle belirtilmesi gereken, Pekin'in günümüz enternasyonal eyleminin, barış, sosyalizm ve insanlığın ilerlemesinin karşısında olduğudur.

Sosyalist ülkelerin uyumlu politikalarının, uluslararası komünist ve ulusal kurtuluş hareketlerinin eylem birliğinin bütünleşmesinin, karşı - devrimci emperyalist çevreler ve Maoçu suç or-

taklarının komplolarına dayanılmasını mümkün kıldığına şüphe yoktur. Emperyalizm, Pekin'in ihanetini dünya güçler dengesini kendi lehine çevirme girişiminde kullanmayı başaramıyacaktır.

Aynı zamanda, Pekin'in, barış ve detant düşmanları ile askeri - sanayi kompleksleri, faşistler ve ırkçı sömürgeciler arasındaki uluslararası ittifakta, en küçük rolü oynamamakta olduğu gerçeği de unutulmamalıdır. Uluslararası sınıf savaşımında, Maoculuk, sosyalizme ve günümüz devrimci güçlerine karşı bir çeşit «ikinci cephe» açmıştır. Anti - komünizm, Maocu liderliğin dış - politikasının orta direği haline gelmiştir. Ve buna ilişkin olarak, Maoculuğa karşı savaşım, birincil olarak, daha güçlü bir sosyalist topluluk, sosyalist enternasyonalizminin ilkeleri, barışın utkusu ve tüm ulusların güvenliği için savaşımıdır.

Sovyetler Birliği Haberler Ajansı "TASS"

ayın haber özetleri *

KOLHOZ İLE SOVHOZ

(Bunların arasında ne gibi fark vardır?)

«Sovhoz» kelimesi, ki iki sözden ibarettir, «Sovyet Çiftliği» demektir. Daha doğrusu, Sovyet Devleti'ne ait çiftliktir; kısaca, devlet çiftliğidir. «Sovhoz», Sovyet tarımında devlet işletmesidir.

«Kolhoz», kolektif çiftlik demektir. Kolhoz, tarım işlerini birlikte görmek üzere, gönüllü olarak birleşen köylülerin kooperatifidir. «Kolhoz» da, mal, mülk ve para, köylülerin genel toplantısında seçilen idare heyetinin emrindedir. Burada makina, hayvan ve ürün, Sovhoz'da olduğu gibi, devlet mülkiyeti değil, toplumsal mülkiyettir.

Pekiye toprak nasıldır?

SSCB'de tüm topraklar devlete aittir. Ülkemizde topraklar ne satılır ne satın alınır; ne de kirayla verilir. Sovyet Anayasası gereğince, toprak, kolektif çiftliklerin kullanımına her zaman için parasız olarak verilir.

Toprak kişiye ait olabilir mi?

Sovyet yasaları gereğince, kolektif çiftliklerin üyelerine, bahçe ve bostanlar ayrılır. Örneğın bunlara, 0,5 hektar kadar; sulanan arazilerde ise 0,2 hektar kadar bir toprak kesimi verilir. Bundan başka, devlet çiftliklerinde çalışanlara, kentlerin dolayla-

rında yaşayan ve kentlerde çalışan yurttaşlara da toprak kesimleri ayrılır.

Kollektif çiftlik traktör yada biçer - döver satın alabilir mi?

1958 yılına kadar tüm teknik araçlar devlete, yani ya devlet çiftliklerine yada kolektif çiftliklere, teknik araçları sağlayan makina - traktör istasyonlarına aitti. Şimdi kolektif çiftlikler, tarım işleri için gereken tüm makinaları satın alabilirler.

Kollektif çiftliğin bu makinaları satın almak için parası olmazsa bu durumda ne yapılır?

Devlet bankası buna kredi açar. Çiftlik, belli bir sürede devlete hububat, et, süt ve pamuk satarak borcunu öder.

SSCB'de, neden hem devlet mülkiyeti ve hem de toplumsal mülkiyet vardır?

1917 Ekim Devriminden önce toprakların büyük kısmı pomeşçiklere, burjuvalara, kiliseye, manastırlara, kulaklara; küçük bir kısmı ise, az topraklı 20 milyon köylüye aitti. Devrimin ertesinde, 8 Kasım'da kabul edilen Toprak Yasası gereğince, pomeşçiklerin toprakları, mal ve mülkleri alınıp, yerel Yönetim Meclisleri'ne verilmişti. Damızlık hayvanlar, tarımsal amaçlara kullanılabilcek olan çok yıllık bitkiler, köylüler arasında bölünmemiştii; tüm halkın malı olmuştu. Devlet çiftlikleri işte böyle ku-

* «Ayn Haber Özetleri», Sovyetler Birliği Haberler Ajansı —TASS'ın; APN Ajansı'nın; ve Sovyetler Birliği Türkiye Büyükelçiliği «Basın Bülteni» nin; Türkiye'de yayımlanan, TÜRKÇE Bültenleri'nden derlenmektedir.

rumuştu. Sonraki yıllarda, boş topraklarda yeni devlet çiftlikleri kurulmaya başlanmıştı. Şimdi ülkede, toplam olarak 17 bin 700 devlet çiftliği vardır. Bunlar özel birliklerde birleşmişlerdir.

Kolhozlar ise bambaşka yolla kurulmuştu. 1920 yıllarının sonlarında 1930 yıllarının başlarında, köylüler, kitle halinde tarım çiftliklerine girmeye başlamış; tarım üretiminde birlikte çalışmak için çabalarını birleştirmişlerdi. Ancak bu yolla, tarımda, çalışma makinalaştırılabilir ve işverimi artırılabilirdi. Bugün SSCB'de 30 bin kadar kolektif çiftlik vardır.

Devlet çiftliği mi yoksa kolektif çiftlik mi daha büyüktür?

Her devlet çiftliğinin kullanımında, ortalama 6 bin 200 hektar ekin, 2 bin kadar büyük baş hayvan, 123 traktör (15 beygir gücündeki traktör hesabıyla) vardır. Kolhoz, sovhozdan ortalama iki misli daha küçüktür. Fakat bu ortalama göstergedir. Çiftliğin büyüklüğü, bulunduğu bölgeye bağlıdır.

Kolhoz ve sovhozlar ürününü nasıl satarlar?

Sovhoz devlet çiftliği olduğu için, devlet, sovhozun ürettiği ürünün tümüyle sahibidir. Bu, sovhozlarda üretimi planlama biçimini ve ürün satma biçimini belirler. Sovhoz, ürünü devlete satmaz, teslim eder. Sovhozların çoğu rantabiliteyi işletmelerdir.

Kolhoza, devletin kendisinden ne kadar ürün satın alacağını öngören plan, önceden verilir. Kolhoz, buna göre üretim planını hazırlar; sonra, köylülerin genel toplantısında, plan tartışılarak onaylanır. Mübaya fiyatları politikası, plan dışında devlete mal sürülmesini özendiren. Kolhoz, piyasalık ürünün bir kısmını, tüketim kooperatifleri ve kolhoz piyasası yoluyla da satabilir.

Kolhoz ve sovhozlarda ücretler nasıl ödenir?

Bir kaç yıl öncesine kadar, sovhozlarla kolhozlarda, bu işte büyük fark vardı. Sovhoz işçisi, her devlet işletmesinin işçisi gibi çalışması karşılığında iş - ücreti alır; kolhozlar ise üyelerine, çalışmalarını karşılığında ürün verir ve yalnız tarım yılının sonunda, yani yıllık faaliyet bilançosunu yaptıktan sonra, parasal gelirlerinin bir kısmını, köylüler arasında, yaptıkları katkıya göre dağıtırlardı.

Kolhozlarda ekonomi sağlanmadıkça, en ileri ve güçlü çiftlikler, üyelerine, her ay iş ücreti sağlamaya başlamışlardı. Buna göre, kolhoz, üyelerine avans vermekte ve yılın sonunda bunlarla nihai hesaplaşmasını yapmaktaydı. 1966 yılında, tüm kolhozlarda çalışanlara garanti edilmiş aylık iş - ücreti sağlanmaya başlanmıştır. Eğer kolhozun şu veya bu zamanda parası olmazsa, iş - ücreti için, Devlet Bankasının şubelerinden kısa süreli kredi de alabilir.

1969 yılında, Üçüncü SSCB Kolhozcular Kongresi'nde kabul edilen tüzük, kolhozlarda çalışanlara, aylık iş - ücreti sağlanmasını yasalaştırmıştır.

Ayrıca şunu da eklemek gerekirdi ki, yürürlükteki yasalara göre kolhoz üyelerine, geçici bir zaman çalışmadıkları hallerde, ihtiyarlıkta, malul oldukları zaman, aileyi geçindiren üyeleri öldüğü zaman, kadınlar hamile oldukları zaman ve çocuk doğurduktan sonra, kolhozcuların Sosyal Güvenlik Fonu'ndan yardım parası da sağlanır. (APN)

★ KOLLEKTİF ÇİFTLİK VE DEVLET

(Soru ve cevaplar)

Sovyet halk ekonomisi tek plana göre geliştirilir; kolhozlar ise yani kolektif çiftlikler, işlerini kendileri plan-

lar ve görürler. Bunlar, bilindiği gibi ülkede üretilen piyasalık ürünün yarısını sağlarlar. Kollektif çiftliklerin planları ile tüm ülkenin tek ekonomik planı nasıl birleştiriliyor?

Sovyet Devleti'nin, kolektif çiftlikleri yönettiği söylenebilir mi?

Tabii söylenebilir. Fakat Sovyet Devleti'nin ve kolektif çiftliklerin amaçları özdeşdir: bunlar, üretimi artırmak, ürünün maliyet fiyatını indirmek, köylülerin çalışma koşullarını kolaylaştırmak, yaşam düzeylerini yükseltmek isterler.

27 Kasım 1969 yılındaki Üçüncü Kolhozcular Kongresi'nde kabul edilen ve Sovyet kolhozcularının yaşamının başlıca yasası olan Tüzük'te, kolektif çiftliklerin başlıca görevleri konusunda şunlar denilmektedir:

- toplumsal ekonomi sağlamlaştırılıp geliştirilmeli,
- üretimi yoğunlaştırma ve tarımda yeni teknik araçları sağlama yoluyla, üretim artırılmalı ve devlete daha fazla miktarda ürün satılmalı.

Devlet, kolektif çiftliklerde üretime nasıl etki yapar?

Devlet, öncelikle, bunlara piyasalık ürünlerinin plana göre sürülmesini garanti eder. Devlet organları, her kolektif çiftliğe, kendisinden satın alacağı çeşitli ürünlerin planını önceden verir.

Bu plan, toplumun kolektif çiftliğe verdiği bir tür görevdir.

İkincisi, devlet, kolektif çiftliklerde, üretimi özendirme biçimlerini genişçe kullanır. Söz konusu olan, en başta tarıma büyük sermaye yatırılması, kolektif çiftlikler için elverişli fiyat politikası, maddi - teknik araçların sağlanmasıdır.

Kollektif çiftliklerle devlet arasındaki karşılıklı ilişkiler değişmiş midir ve değişmişse hangi yönde değişmiştir?

Kollektif çiftlikle devlet arasında kurulan ilişkiler değişmez ilişkiler değildir. Bunlar, Sovyet ekonomisinin gelişme düzeyine ve kolektif çiftliklerdeki üretime bağlıdır. O halde, karşılıklı yarar ve kolektif çiftlikle devletin birlikte (tek) çıkarları bu ilişkilerin temelini oluşturur.

1930 yıllarının başlarında, her kolektif çiftliğe, örneğin ne kadar ve ne gibi bitkiler ekmesi, ne kadar ürün toplaması, ne kadar ve ne gibi hayvanlar yetiştirmesi gerektiği, Devlet tarafından söylenirdi.

Bu, devletin kolektif çiftliklere ve üyelerine güvenmemesi demek değil miydi?

Hayır; iş, güvenmemekte değildi. Kollektif çiftlikler kurulduğu zaman, ekonomiyi plana göre geliştirme alanında zengin deneyimimiz daha yoktu. İlk kolektif çiftlikler büyük değildi; pek az teknik araçları ve uzmanları vardı. Daha doğrusu, uzmanlar hemen hiç yoktu. Çiftliğin yöneticisi kimdi? Çoğu halde, çiftliğin etkin ve sözü geçer bir üyesi, yada çiftliğe yardım etmek için kentten gelen işçisiydi. Bunlar, özel tarım eğitimi görmemiş, kolektif çiftliği yönetmede deneyimleri olmayan kişilerdi.

Savaş öncesinde, 1941 yılında, yeni tarımda kolektifleştirme başladığı günlerden on yıl sonra; ülkede, 11 milyon 700 bin köylü hanesini birleştiren 235 bin 500 kolektif çiftlik vardı. Fakat bu çiftliklerde, yalnızca 19 bin tarım mühendisi, zooteknik uzmanı ve veteriner çalışıyordu; yani 12 - 13 kolhoza bir tek uzman düşüyordu. Bugünle kıyaslamak için, 1974 yılına bakalım. 1974 yılında kolektif çiftlikler büyütülmüş, sayısı 30 bine indirilmişti. Fakat kolhozlarda çalışan uzmanların sayısı 482 bine çıkmıştı. Bir kolhoz başına ortalama on tarım mühendisi, zooteknik uzmanı ve veteriner düşmekteydi. Bunların arasında, kol-

hozlarda çalışan iktisatçı, diğer dallardaki mühendisler, kimyagerler ve toprak ıslahı uzmanları girmemektedir.

Savaşın önceki yıllarda kullanılan planlama yöntemi, o zamanın istemlerine uyuyordu. Fakat 1950 yıllarının ortalarında, ülkenin sosyo - ekonomik durumu değişmişti. Kollektif çiftlikler büyütülmüş ve makinalaştırılmış; gerçek birer tarım işletmesi haline almışlardır. Kolhozlarda çalışan ihtisas sahibi uzman ve yöneticilerin sayısı artmış ve uzmanlık düzeyleri bir hayli yükselmiştir. Eski planlama sistemi, bunların girişimini ve üretimin geliştirilmesini frenlemeye başlamıştı. Bunun için, planlama yönteminin değiştirilmesi kararlaştırılmıştı. Kollektif çiftliklere «yukarıdan» yalnızca devlete ne kadar ürün satmaları gerektiği söyleniyordu. Kolhoz kendi gereksinimleri için ne kadar ürün yetiştirmek, hangi tarlalara ne gibi bitkiler ekmek ve ne gibi hayvanlar yetiştirmek gerektiğini kendisi çözümlüyordu.

1965 yılında, Sovyet Devleti bir karar almıştı. Karar gereğince, her kollektif çiftliğe, bir kaç yıl içinde ne kadar ürün satması gerektiğini öngören değişmez bir plan veriliyordu. Böyle bir planı olan kolhoz, topraktan daha elverişli şekilde yararlanabilmekte, doğru almaşık ekim yöntemini uygulayabilmekte, hayvanlarını ve bunların ürün verimini hesaplayabilmektedir. Bu, kolhozlara, uzmanlaşmada daha olumlu olanaklar sağlamıştır. Böylece Devlete ne kadar ürün ve ne gibi ürün satılmasını öngören görev, kolhozun üretim faaliyetini planlamak olanağını veren bir temeldir.

Fakat ülkenin gereksinimleri yıldan yıla artıyor, plan ise değişmez kalıyor. Bu doğru mudur?

Bu plan, toplumun kolhoza verdiği asgari görevdir. Ülkenin artan gereksinimlerini bu plan karşılayamaz. Bunun için, kolhozlarla sovhozların,

planlarını uyguladıktan başka, Devlete plan dışında piyasalık ürünün büyük bir kısmını satmaları gerekmektedir. Bu çiftlikler, ürünlerini seve seve satarlar; çünkü bu, kendileri için maddi yönden yararlıdır.

Devlet, plan dışında ürün satışını özendirmek için, fiyat politikasını değiştirmiştir.

1965 yılında, hububatın mübaya fiyatları yükseltilmişti. Plan dışında satılan buğday, arpa ve bazı daha başka çeşit bitkiler, zamli fiyatla satın alınmaya başlanmıştır (eski fiyatın bir buçuk misli). 1970 yılında, hayvancılık ürünlerinin fiyatları yükseltilmiş; üstelik plan dışında satılan ürün, zamli fiyatla satın alınmaya başlanmıştır.

Mübaya fiyatlarının yükseltilmesi, perakende fiyatların artmasına neden olmamıştır. Yani halkın mağazalardan satın aldığı ekmek, süt, yağ, et ve daha başka yiyecek maddelerinin fiyatları değişmemiştir.

SSCB'de kolhozlarla devlet arasındaki ilişkilerin sadece bir yönüne değindik. Bu ilişkileri daha iyi anlayabilmeniz için, şunu da belirtmek gerekli ki; Devlet, tarımın, bu arada kolhozların geliştirilmesine yıl geçtikçe daha büyük bir katkıda bulunmaktadır. Şimdiki Onuncu Sovyet Beş Yıllık Planı, bu yönden bir rekor sayılabilir. Bu plan döneminde, tarıma 172 milyar ruble kadar sermaye yatırılmaktadır.

Büyük sermaye gerektiren birçok çeşitli işler, örneğin tarım üretimini yoğunlaştırmak olanağını veren sulama ve toprak ıslahı işleri, Devlet parasıyla yapılır; tarıma açılan topraklar, kolhoza parasız olarak verilir.

Devlet tarım makinası, donatım, kimyasal gübre üretimini artırmakta ve teknik araçlarla gübreyi, kolhozlara ortalama fiyatla satmaktadır. Devlet, kolhozlar için kendi parasıyla uzmanlar da yetiştirmektedir. Bundan başka, kolhozlara, bankadan çok elverişli koşullarla krediler açılmaktadır. Örneğin, kolhozlar, uzun süreli

kredi için, yılda yalnızca % 0.75 oranında faiz öderler.

Ekonominin sağlanması, her kolhozun modern teknik araçlarla donatılması, köylülerin yaşam düzeylerinin yükseltilmesi, kent ve köy arasında çalışma ve yaşam koşullarındaki farklılığın giderilmesi, Sovyet Devleti'nin başlıca amaçlarından biridir. Sovyet Devleti'nin iktidar partisi olan Komünist Partisi'nin 25 nci Kongresi'nde konuşanlar ve rapor okuyanlar bu konuya özel olarak işaret etmişlerdir. (APN)

★

BİR İSTATİSTİKÇİNİN GÖZÜYLE YER KÜREYE BAKILIRSA...

SSCB Merkez İstatistikler Müdürlüğü'nün, «SSCB, 1975 yılının rakamları» adlı yeni bülteninde yayınlanan verilere göre, dünyada üretilen sanayi mallarının % 40'dan fazlasını sosyalist ülkeler sağlıyorlar.

İstatistikçi, ressam olmasa da çiziyor. «tablolarında» gerçekliği yansıtıyor. İstatistikçi, rakkam gibi denemiş ve çok «hassas» olan aletten yararlanarak kentin, ülkenin, hatta yer yüzünün çehresini tasvir edebiliyor. Dünyanın sosyo - ekonomik haritasının nasıl değiştiğini gösteren böyle bir «rakkamlar portresi», yukarıda adı geçen bültende verilmektedir.

Birleşmiş Milletler'in son istatistiklerine göre, geçen yılın ortalarına doğru, dünya nüfusu 3 milyar 967 milyon kişiyi bulmuştu. Nüfusun büyük bir kısmı Asya'da — 2 milyar 323 milyon kişi — yaşamaktadır. Avrupa'da 663 milyon kişi, Amerika'da 560 milyon, Afrika'da 400 milyon, Avustralya ve Okyanusya'da 21 milyon kişi yaşamaktadır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan önce sosyalist ülkelerin toprakları, yerkürenin % 17'sini kaphıyordu. Bu ül-

kelerde, tüm dünya nüfusunun % 9'u yaşıyordu. Şimdi, bu ülkelerin toprakları, dünya topraklarının, dörtte birinden fazlasını kaphıyor; ve bu ülkelerde 1 milyar 274 milyon kişi, yani tüm dünya nüfusunun üçte biri kadarı yaşıyor. Ekonomik Yardımlaşma Konseyi ülkelerinde 374 milyon kişi, yani tüm dünya nüfusunun % 9.4'ü yaşamaktadır.

Bir zamanlar, Amerikan Kongresi Birleşmiş Ekonomik Komisyonu'nun toplantısında konuşan eksperlerden Dj. Berliner, Amerika ile SSCB arasındaki ekonomik yarışmanın göstergelerini kıyaslarlarken şunları söylemişti: «İki kuşağın ömrünü kapsayan dönemden önce, insanlar sosyalist sistemin yaşayabilip yaşayamayacağı sorununu ileri sürüyorlardı. Tarih, bu sorunu gündemden çıkarmıştır. Son kuşak, bu sorunu başka şekilde ileri sürmüştü: sosyalist ekonomi etkili olarak hareket edebilir mi? Bu soruya da cevap verilmiştir». Eksperin belirttiğine göre, artan bir üretim gücü olan SSCB, gelişmiş ve yönetilebilen ekonomisiyle, bir çok alanlarda, ekonomi, teknik, bilim, ve yaşam düzeyini yükseltme alanlarında hızla ilerleyebilmektedir.

İki sistemin üretimi geliştirme alanındaki sonuçlarına bakılırsa, şimdiki kuşak, SSCB ile sosyalist ülkelerdeki ekonominin, tarihte çok kısa bir dönemde büyük bir hızla geliştiği olgusunu bilmemezlikten gelemez. Ekim Sosyalist Devrimi yapıldığı yıl (1917) Rusya'da üretilen sanayi mallarının oranı, dünyada üretilen sanayi mallarının üçte birini bile bulmuyordu.. 20 yıl sonra sosyalist ülkeler (SSCB ve Moğolistan Halk Cumhuriyeti), dünyada üretilen sanayi mallarının % 10 kadarını sağlamaya başlamışlardı. 13 yıl sonra, (bu döneme İkinci Dünya Savaşı yılları ve savaşın sonraki kalkındırma dönemi de girmektedir) bu oran % 20 kadarı bulmuştur.

Geçen yıl, tüm sosyalist ülkeler, dünyada üretilen sanayi mallarının beşte ikisinden fazlasını, bu arada E-

ekonomik Yardımlaşma Konseyi ülkeleri, üçte bir kadarını, SSCB beşte birini sağlamışlardır.

Merkez İstatistikler Müdürlüğü'nün yeni bülteninde verilen rakamlar, bunalımların ne demek olduğunu bilmeyen planlı üretimin, hızla ve istikrarlı bir şekilde arttığını göstermektedir. Geçen 25 yıl içinde (1951 - 1975) sanayi mallarının yıllık ortalama artış hızı, sosyalist ülkelerde % 10, gelişmiş kapitalist ülkelerde % 4.6'yı bulmuştur.

Son beş yıllık dönemde (1971 - 1975) bu fark daha da artmıştır. Beş yıl içinde sosyalist ülkelerde sanayi üretiminin ortalama yıllık artış hızı % 8.3'ü, gelişmiş kapitalist ülkelerde % 1.9'u bulmuştur. Bunalımların ne demek olduğunu bilmeyen Ekonomik Yardımlaşma Konseyi ülkelerinde, sanayi üretimi, gelişmiş kapitalist ülkelerdekinden dört misli daha hızla artıyordu. Bir de geçen yıl, sosyalist ülkeler topluluğuna giren hemen hemen tüm devletlerde, hava koşullarının uygun olmadığı unutulmamalıdır. Planlı ekonomi sistemi, tarımdaki zorlukların yaptığı olumsuz etkiyi azaltmak olanağını vermiştir.

Sonraki yıllarda da sosyalist ülkelerde hızlı artış tempolarının korunabileceği güvenle söylenebilir. Sosyalizm ülkelerinin ekonomisine özgü dinamizme dayanan, Ekonomik Yardımlaşma Konseyi ülkelerininin 1976 - 1980 yılları için çizdikleri yeni beş yıllık planlar da, üretimin hızla artırılmasını ön - görmektedir.

Batı'da üretimin perspektifleri nasıldır? Bunalımın, işsizliğin, enflasyonun nedenlerini analiz eden Lyon Uygulamalı Sosyal Bilimler Enstitüsü Müdürü Gilbert Blandon, bu hususta şunları söylemektedir: «Batı'da ekonomi, bunalımların olmadığı zamanlardaki gibi tempolarla gelişemez. Üretimin o zamanki tempolarla artırılması için, sanayi sistemini değiştirmek, halka iş sağlamak, sosyal adaleti, insanlara daha iyi yaşam koşullarını sağlamak gerekir...»

Merkez İstatistik Müdürlüğü'nün yeni bülteninde, SSCB ile ABD'nin ekonomik yarışması üstüne pek çok istatistikler verilmektedir. İki ülkede, ekonominin başlıca kollarının gelişmesini gösteren başlıca göstergeler, artış tempoları kıyaslanıyor.

Geçen yıl Sovyet sanayinde üretilen mal hacmi, ABD'ninkinin % 80'inden fazlasını bulmuştu. 20 yıl önce ise, bu oran üçte birden azdı. Ulusal gelirin, sanayide, tarımda üretimin, tüm ulaşırmada yük nakli hacminin, sermaye yatırımı ve toplumsal iş veriminin artık tempoları bakımından, SSCB, geçen 25 yıl içinde ABD'yi ortalama 2 - 3 misli aşmıştır.

Bülten'de, SSCB'nin, başlıca malların üretiminde, dünyada ne gibi bir yer aldığı gösterilmektedir. SSCB, 16 çeşit başlıca mal üretiminde (bunların arasında elektrik enerjisi, kömür, petrol, dökme - demir, çelik, lokomotif, elektrikli lokomotif, traktör, deri ayakkabı, yünlü dokuma, tereyağı, v.d. vardır) dünyada birinci; sanayi üretiminin genel hacmi ve 22 çeşit sanayi malının üretimi bakımından da, Avrupa'da birinci yeri almaktadır. (M. Maksimov - APN Yorumcusu)

SSCB VE ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİ

Sovyet devleti, hemen hemen 60 yılı bulan tüm tarihi boyunca Asya, Afrika ve Latin - Amerika halklarının ulusal kurtuluş davasını savunup geliştirmiştir.

Lenin, daha 1920 yılında, utku kazanan sosyalist devrimin, ulusal kurtuluş hareketlerinin çıkarlarını savunması gerektiği düşüncesini ileri sürmüştü. Lenin şöyle diyordu : «...Şimdi biz, Rusya'da, uluslararası emperyalistlerden zayıf olduğumuzdan dolayı, uzlaşmak, beklemek zorunda kalıyorsak ta, 1 milyar 25 milyon kişilik (sömürgelerde ve bağımlı - ülkelerde yaşayan halkların) çıkarlarını

savunduğumuz bir kitle olduğunu biliyoruz.»

Emperyalizm tarafından ezilen ve emperyalizme bağımlı olan halkların çıkarlarının korunmasına ilişkin Leninist tez, öteden beri, SSCB'nin dış politikasının yönetici ilkesidir. SSCB'nin ve diğer sosyalist ülkelerin ekonomik, siyasal ve askersel gücü, uluslararası arenada bu ülkelerin artan nüfuzu, yeni - sömürgecilerin genişleme politikasını frenlemekte, bağımsız bir yaşama kavuşmak için ayaklanan Doğu ülkelerini emperyalistlerin suikastlerinden korumaktadır. Halklar, savaşan Vietnam'a ve Hind - Çin'i ülkelerine, emperyalizme karşı utku kazanmalarında, ve devrimci Küba'yı savunma işine yardımcı olan 1956, 1967 ve 1973 yıllarında yardım elini uzatan; Nijerya, Cezayir, Bangladeş'te ve bir çok daha başka ülkelerde ulusal - yurtsever güçlerin adil savaşını destekleyen kim olduğunu hatırlıyor; Angola'da gerici ayrılıkçıların arkasında kimin durduğunu ve bu ülkenin ulusal hükümetinin kimin yardımına dayandığını görüyorlar. SSCB'nin etraflı yardımında bulunmadığı tek bir kitlesel halk kurtuluş hareketi yoktur.

Sovyetler Devleti'nin gelişmekte olan ülkelerle ekonomi alanında yaptığı işbirliğini gösteren olaylara bakılırsa, bu sözlerin doğruluğuna bir kez daha kanaat getirmek mümkündür. Halen adı geçen ülkelerde, SSCB'nin yardımıyla, 954 ekonomi kuruluşu kurulmaktadır; bunların 567'si artık işletmeye geçirilmiş bulunmaktadır. Tüm bu kuruluşlar, yeni kurulan ulusal devletlerin malıdır.

Bu kuruluşların kuruluşu için açılan kredilerin nasıl ödendiğine bir bakılırsa, SSCB'nin adı geçen devletlerin ulusal ekonomilerini geliştirmede, bunlara içtenlikli ve etkili yardımda bulunduğu kanaat getirmek mümkün olur. SSCB, hiçbir siyasal ve ekonomik koşul koşmadan, bu ülkelere kredi açmakta; krediler için kapitalist devletlerden farklı olarak pek az faiz almaktadır. Örneğin, Sovyet kre-

dilerinin yıllık faizi % 2.5'i aşmaz. ABD hükümeti ise, gelişmekte olan ülkelere, ortalama % 3.6; Fransa % 3.7; İtalya % 4.0; İngiltere % 4.1; Federal Almanya % 4.3; Japonya % 5.8 faizle kredi açarlar. Uluslararası Kalkınma ve Gelişme Bankası, bu devletlere daha yüksek faizle kredi açar. Tekelci banka korporasyonları, yılda % 8.12 faizle kredi açarlar.

İkincisi, Batı ülkeleri ve bu devletlerin mali örgütleri, bu kredileri konvertibl dövizle hesaplamak isterler; SSCB, kredilerine karşılık, klasik ihracat malları yada ulusal sanayi mallarını alır.

Nihayet Sovyet kredileri açıldığı zamandan itibaren değil, kredi ile ilgili tüm taahhütler yerine getirildikten ve kuruluşlar hizmete açıldıktan sonra ödenmeye başlar.

SSCB'nin gelişmekte olan devletlere gösterdiği tüm ekonomik ve teknik yardımın % 90 kadarı, bugün üretimle ilgili kollarını geliştirilmesine; ve bu arada 3/4'ten fazlası, sanayi ve enerjinin geliştirilmesine yönlendirilmiş bulunmaktadır.

«Ortak Pazar» devletlerinin, 18 Afrika devletine ayırdıkları paranın ise, yalnızca % 1.5'i, sanayi ve enerji amaçlarına yöneltilmiştir. Gelişmekte olan ülkeleri, emperyalizm sisteminin tarım - ham madde kaynağı olarak koruma çabaları, Batı devletlerinin ticaretinde de kendini göstermektedir. Örneğin, sanayice gelişmiş Batı ülkelerinin çoğunda, ithal edilen demir cevheri için tarife alınmamakta, çelik ve dökme demir ithalatı için alınan tarife ise, % 30 ilâ % 100'ü bulmaktadır. Son yıllarda bu işte, pek çok çeşit başka engeller çıkarılmaya başlanmıştır. Örneğin, gelişmekte olan ülkelere ithal edilen malların miktarı sınırlandırılmakta, gümrük - konsolosluk formaliteleri sertleştirilmekte, ek vergiler kesilmekte ve başka çeşit teknik ve idari tahditlere başvurulmaktadır.

SSCB ise, gelişmekte olan ülkelerin mallarından alınan ithalat gümrü-

ğünü, daha 1965 yılında, tek taraflı olarak kaldırmıştı. SSCB ile kurtuluşlarına kavuşan devletler arasındaki ticari ilişkiler, uzun süreli anlaşmalara dayanmakta; bu, adı geçen ülkelere, emperyalist tekellerin baskısına karşı direnç göstermek olanağını sağlamaktadır.

SSCB'nin yardımıyla kurulan ekonomik kuruluşlar, büyük etkiyle çalışmakta ve bu ülkelerin şu veya bu mallara olan gereksinimlerini hemen hemen tamamiyle karşılamaktadır. Örneğin, Hindistan'ın Bhilay kentinde, SSCB'nin yardımıyla kurulan demir - çelik kombinası, kapitalist devletlerin firmalarının iştirakiyle kurulan aynı tip fabrikalara göre, teknik ve ekonomik bakımdan daha büyük bir etkiyle çalışmaktadır. ABD'de yayınlanan «New York Times Magazin» dergisi, bu konuda şunları yazmıştır: «Rurkeld'de Almanların yardımıyla ve Dargapur'da İngilizlerin yardımıyla kurulan fabrikalardan daha iyi olan Bhilay demir - çelik fabrikasının inşaatı gibi işte, Rusların daha ileri gittiklerini kabul etmemek imkansızdır.»

Başka bir örneğe işaret edelim. SSCB'nin yardımıyla kurulan Assuvan hidro - enerji kompleksi, 4 milyar 500 milyon kw/saat, yani ülkede üretilen tüm enerjinin yarısından fazlasını sağlamaktadır. Kompleksin inşaatına harcanan tüm masraflar artık morti edilmiştir. Kompleksin işletilmesinden elde edilen gelirler, inşaat bedelini üç kat aşmış; şimdi Mısır Arap Cumhuriyeti, bu eserden, yılda 200 milyon Mısır lirasını bulan bir tutarda kâr elde etmektedir.

Suriye'de, SSCB'nin yardımıyla kurulan Fırat hidro - enerji kuruluşu için de aynı şey söylenebilir. Bu kuruluş, enerji üretimini iki kat arttırmak ve ek olarak 600 bin hektar çoprağı sulamak olanağını verecektir. SSCB, Suriye'ye petrol sanayini kurmada da yardım etmiştir. Son yıllarda petrol sanayiini geliştiren bu ülke, şimdi petrol ithal etmiyor; tam aksine ihraç ediyor.

Irak'ta, Kuzey Rumeyla Petrol İşletmesi'nin kurulması, bu ülkenin tarihinde çok önemli bir olay olmuştur. «Bagdad Observer» gazetesi, bu konuda şunları yazmıştır: «Irak'ta, SSCB'nin yardımıyla, ulusal petrol sanayiinin meydana getirilmesi, ülkeye, Batı petrol tekellerine başarıyla karşı koymak ve «Irak Petroleum Company» şirketini mal ve mülklerini millileştirmek olanağını vermiştir.»

Gelişmekte olan ülkelerde SSCB'nin yardımıyla kurulan sanayi kuruluşlarının inşaat alanları, yerli uzman işçi kadrolarının yetiştirildiği bir merkez olmuştur. Çeşitli yapı ve kuruluşların inşaatında çalışan Sovyet yurttaşları, adı geçen ülkelerde, 300 binden fazla uzman yetiştirmişlerdir.

Gelişmekte olan ülkelerde, SSCB'nin yardımıyla, 120'den fazla eğitim merkezi kurulmuş yada kurulmaktadır. Bunların 80'i —örneğin Bombay'daki Teknoloji Enstitüsü (Hindistan), Rangoon Teknoloji Enstitüsü (Birmanya), Gine Politeknik Enstitüsü, Cezayir'deki Petrol - Doğal Gaz Enstitüsü ve Petrol Teknikumu, Bahr - Dare Teknik Enstitüsü (Etiyopya), Mısır Arap Cumhuriyeti, Irak, Mali ve başka ülkelerdeki eğitim merkezleri — hizmete açılmış bulunmaktadır.

SSCB'nin Asya, Afrika ve Latin - Amerika devletleri ile yaptığı işbirliği sağlamlaşıp yetkinleşmektedir. Şimdi bu işbirliği, çok - uluslu Batı korporasyonların ekonomik zorbalığına karşı savaşın gidişine olumlu bir etki yapan bir etken olmuştur. (Rostislav Ulyanovski, Ekonomi Bilimleri Doktoru - APN)

SOVYETLER BİRLİĞİ SENDİKALARI MERKEZİ ŞURASI'NIN ŞİLİ'DEKİ DURUMA İLİŞKİN AÇIKLAMASI

Sonucunda Cumhurbaşkanı Salvador Allende'nin başkanlığındaki U-

ulusal Birlik Hükümeti'nin devrildiği ve ülkede askeri faşist cuntanın işbaşına geldiği Şili'deki kanlı hükümet darbesinden bu yana üç yıl geçti.

Cuntanın üç yıllık «yönetimi» Şili halkının tüm sosyo - ekonomik başarılarını, demokratik sendikal özgürlüklerini ortadan kaldırdı; insan haklarını çiğnedi. Pinochet cellatlarının elleri, binlerce Şili'li yurtsever ve demokratın, emekçilerin, kursuna dizilenlerin, hapisane hücrelerinde ve toplama kamplarında işkence edilenlerin ve bunların savunucusu olan kişilerin kanlarına bulandı. Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri Luis Corvalan'ın da dahil olduğu binlerce kişi, Pinochet'in zindanlarında inliyorlar. Cunta politikacıları ve sendika yöneticileri ile sendikaların faal üyelerini tutuklamaya devam ediyor; sonra da, bunların «hiç iz bırakmadan kaybolduklarını» açıklıyor.

Faşist Pinochet cuntasının tutuklamaları, Şili halkına çektiği acılar sayısız. Ama ne baskı, ne işkence ve nede öldürme, Ulusal Birlik Cephesi tarafından yönetilen ve gittikçe artarak güçlenen anti - faşist hareketi durduramaz. Faşist diktatoryanın devrilmesi ve ülkede özgürlük ve demokrasinin yeniden sağlanması için savaşım veren Şili Emekçileri Sendika Merkezi, bu harekete etkin bir şekilde katılıyor. Hareket, tüm dünya emekçilerinin ve sendikalarının, uluslararası sosyal örgütlerin ve hükümetlerin, tüm ilerici insanlığın maddi ve manevi desteğini gittikçe kazanıyor.

Sovyetler Birliği Sendikaları Merkez Şurası, milyonlarca Sovyet emekçisinin üzüntüsünü dile getirirken; Şili'deki zorbalığı insan haklarının ve demokratik sendika özgürlüğünün çiğnenmesini bir kez daha hiddetle kınar. Sovyetler Birliği Sendikaları Merkez Şurası Şili'deki baskı ve teröre son verilmesini, barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme için, Şili emekçi halkının mutluluğu için, yorulmak bilmeden mücadele eden

Luis Corvalan'ın, Ulusal Birlik Cephesi'nin, sendika yöneticilerinin ve faal üyelerinin, tüm siyasal tutukluların derhal serbest bırakılmasını talep eder.

Sovyetler Birliği Sendikaları Merkez Şurası, Sovyet emekçilerinin, askeri faşist cuntaya karşı mücadeleyi sürdüren Şili emekçileri ve sendikaları ile kardeş dayanışması içinde olduğunu açıklar; özgürlük ve demokrasi için yapılan bu mücadelede, utkuyu Şili halkının kazanacağına dair inancını belirtir. (Sovyetler Birliği Sendikaları Merkez Şurası)

★

LUIS CORVALAN'A VERİLEN LENİN NİŞANI

Leonid Brejnev'in, Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri'nin 60 ncı doğum günü ve Lenin Nişanı verilmesi dolayısı ile gönderdiği kutlama mesajında şöyle deniliyor: «Ülkemizde, şanlı Şili Komünist Partisi'nin yöneticisi olarak bildiğiniz kadar; yaşamını işçi sınıfının, tüm Şili emekçilerinin köklü çıkarlarını savunmaya adanmış ateşli bir yurtsever ve enternasyonalist, Sovyet ve Şili halkları arasındaki dostluğun savunucusu, Marksist - Leninist ilkelere dayanan dünya komünist hareketinin bütünlüğü için savaşan mantıklı bir savaşçı olarak çok iyi bilinirsiniz.»

Mesajda: «Lenin Nişanı ile ödüllendirilmeniz, sadece emperyalizm, faşizm ve gericiğe karşı, demokrasi ve toplumsal ilerleme, komünizmin yüce idealleri için yapılan mücadeledeki üstün katkılarınızın tanınması değil; fakat, SBKP'nin ve tüm Sovyet halkının Şili'li komünistler, demokratlar ve yurtseverlerle olan kardeş dayanışması duygularının ve hapisanede bulunan sizin gibi bir devrimcinin metanetine duyulan hayranlığın ifadesidir.

«Tüm kalbimle, sağlık ve en kısa

zamanda özgürlüğünüze kavuşmanızı dilerim» deniliyor. (L. Brejnev'in mesajı; «Pravda» ve «Sovyetksaya Kultura»da yayınlanmıştır - APN.)

PRETORIA BOĞULUYOR, WASHINGTON CAN SİMİDİ ATIYOR

«İzvestiya» gazetesinin politik gözlemcisi Bovin, ABD ve Güney Afrika Cumhuriyeti arasındaki ilişkinin hararetle canlanmasını bu şekilde değerlendiriyor.

ABD'nin Güney Afrika konusundaki kaygısının özel nedenleri vardır. **Ekonomik nedenler:** Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki ABD sermaye yatırımları, 1.5 milyar doları aşiyor. Burada, 350'den fazla ABD şirketi faaliyet gösteriyor. **Politik - stratejik nedenler:** Güney Afrika Cumhuriyeti, dünya ulaşım yolları üzerinde önemli yerlerden birini işgal ediyor; Güney Afrika Cumhuriyeti üzerinde kontrol sağlamak, Atlantik ve Hind Okyanuslarının güney bölümleri üzerinde de kontrol sağlamak demektir.

ABD, Güney Afrika Cumhuriyeti'ndeki mevcut rejimin korunması için, Vorster'i bir dizi reformlar yapma ve en açık apartheid (ırk ayırımı) uygulamasından vazgeçme konusunda ikna etme arzusunda. Eğer Amerikalılar, Güney Afrika'nın politik evrimini, ezilenlerle ezenleri «barıştıracak olan» reformlar yoluna yöneltmeyi başarabilirse, ABD bundan epeyce kazanç elde edebilecektir.

«Ancak, Güney Afrika'nın geleceği, Washington ve Pretoria'da hazırlanan senaryoya göre biçimlenmeyecektir» diyor gözlemci.

«Güney Afrika'nın geleceği, milyonlarca Afrikalı'nın bağımsızlık ve toplumsal ilerleme mücadelesiyle belirlenecektir.» (APN)

FEDERAL ALMANYA CUMHURİYETİ: SİLAH FABRİKATÖRLERİ VE POLİTİKA

Federal Almanya'da askeri üretimin zorunlu geliştirilmesi, bu ülkede askeri - sanayi kompleksinin meydana getirilmesiyle ilgilidir, diyor yazar «Krasnaya Zvezda» (Kızıl Yıldız) gazetesinde.

Daha bir kaç yıl önce, Batı - Almanya'da gerçekten böyle bir kompleksin mevcut olup olmadığı sorusu, o ülkenin çeşitli siyasal kuruluşlarının politikacıları arasında hayli çetin tartışmalara yol açıyordu. Bugün ise, hiç kimse, Federal Almanya'da, burjuva devlet mekanizması ile militarizmin zirve elemanlarının sınıksız bağlı olduğu, güçlü tekelci bir grubun mevcut olduğunu inkar etmiyor. Bu grup, ülke - içi gereksinimleri karşılamak için askeri üretimi sağlamakla yetinmiyor; fakat ürünlerini uluslararası pazarlara da arz ediyor.

Bugün Federal Almanya'da askeri malların hazırlanması ve üretilmesi ile meşgul olan, 20 kadar en büyük tekelci holding mevcuttur. Havaçılık - uzay sanayiinde örneğin Messerschmidt - Belkov - BGOM (MBB), Vereinigte Flugtechnische Werke Foker, Dornier, bu holdingler arasında yer almaktadır. Makina sanayiinde bunlar Daimler - Benz, Rheinmetall, Bayerische Motorenwerke, Rheinthal; gemi yapımında Howaldswerke Deutsche Werft; radyo - elektronik konusunda AEG, Telefunken, Siemens, Standart Elektrik Lorenz ve başkaları.

Bu tekellerin çoğunun seçerisi, daha Hitler'in faşizmine askeri mekanizmanın kurulmasına yardım ettikleri zamanlara dayanıyor. Bugün bu tekeller, Savunma Bakanlığına, gereken hemen bütün silah ve askeri teknik tiplerine iyice hakim olmuşlardır; ve bu bakanlığın gereksinimlerini % 80 oranında karşılamaktadırlar.

Son zamanlarda Federal Almanya'nın askeri holdingleri, gittikçe fazla sayıda, yurt - dışı kardeş şirketleri kurmakta veya dış ülkelerde eskikiden beri mevcut olan askeri şirketlere katılmakta ve ortak olmaktadır. Böylece MBB holdingi İspanya'da uçak yapmakta, Krupp holdingi Türkiye'de «Leopard» (Pars) tipi tanklarını monte etmekte, Batı - Alman şirketinin bir şubesi Malasiya'da torpido hücumbotlarını yapmakta, Tayland'da Pinochet rejimi için tüfek hazırlamaktadır. Federal Almanya'nın kardeş tekelleri, Brezilya ve Güney Afrika Cumhuriyeti orduları ve polisi için silah tesislerinin önemli kısmını yapmaktadır.

Federal Almanya'nın, haylidir en büyük silah ihracatçısı durumuna geldiğine işaret ettikten sonra, Krasnaya Zvezda gazetesi, şunları eklemektedir: «Federal Almanya tekelleri, silah ve askeri tekniği ihraç ederken, yalnız ekonomik hedeflere değil, fakat aynı zamanda politik hedeflere de hizmet etmektedir: gerici rejimlerin korunması, karşı - devrimci unsurlara yardım, dünya emperyalist sisteminin sağlanmasıdır. Batı - Alman malı olan silah ve tekniği İspanya'da, Güney Afrika'da ve Brezilya'da, Güney Doğu Asya'da, Yakın Doğu'da ve Afrika'da rastlamak mümkündür; ve bu, bir rastlantı değildir. Vaktiyle, Federal Almanya'dan, büyük silah partilerini NATO askeri yardım çerçevesi dahilinde, hem eski faşist Portekiz, hem Yunan «Kara albaylar» hükümeti, hem İsrail saldırıganları almakta idiler»

Batı - Alman ilerici basını, Federal Almanya'da askeri - sanayi kompleksinin gittikçe artan, çok tehlikeli tutumuna haklı olarak işaret etmektedir. Herşeyden önce, bu kompleks, bundan sonraki ekonomini askerileştirilmesinde hareket kolu olacak ve dolayısıyla uluslararası gerginliğin yumuşaması yohunda da engel haline getirilecektir.

Askeri «bussiness» yardakçıları, yeni Avrupa gerçeklerini dikkate al-

mak istemiyorlar. Eskisi gibi silah üretimine vargücü ile devam ederek, yumuşama sürecini baltalamaya; ve uydurdıkları «sovyet tehdidi» gümbürtüsünden yararlanarak, sinsice silahlanma yarışını kamçılamağa çalışıyorlar. (A. Markov, Krasnaya Zvezda - TASS)

YAKIN - DOĞU'DAKİ İKİ POLİTİKA

Yakın - Doğu'da, İsrail'in Arap devletlerine yaptığı saldırı yüzünden meydana gelen bunalımlı durum, o-nuncu yıldır değişmiyor. Lübnan'daki kanlı olaylar bir kez daha şu gerçeği doğrulamıştır: adı geçen bölgede durumu siyasal yolla çözmek için kesin çabalar harcanmazsa, durum daha da kötüleşebilir.

Geçen yıllarda, çeşitli devletlerin Yakın - Doğu sorununda aldıkları tutum çok iyi belirlenmiştir. SSCB ve diğer sosyalist devletler, bundan başka ilerici Asya, Afrika ve Latin - Amerika devletleri, tüm barış - sever insanlık, Arap halklarını, saldırıya karşı yaptıkları savaşta kesinlikle desteklemişlerdir. İsrail'i, sadece emperyalist güçler, Güney Afrika ırkçıları, Şili faşistleri ve tüm soylardan gerici devletler desteklemişlerdir. Pekin yöneticileri de, gerçekte saldırganlardan ve hamilerinden yanadırlar. Gerçi bunlar, Arapları desteklediklerini iddia edip durmaktadırlar. Sorunun özüne bir bakalım ve bu konuda SSCB ile Çin Halk Cumhuriyeti'nin güttükleri politikayı kıyashyalım.

SSCB, Yakın - Doğu olaylarıyla ilgili sorunda, ilkel ve yapıcı tutum almaktadır. Bu tutum, bu yılın Şubat - Mart aylarında yapılan SSCB Komünist Partisi 25 nci Kongresi'nin belgelerinde ve Sovyet hükümetinin Yakın - Doğu ile ilgili olarak yayınladığı bir dizi bildirilerde doğrulanmıştır.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin ve Sovyet hükümetinin düşünceleri

sine göre, İsrail orduları ele geçirdikleri topraklarda kaldıkça, topraklarından kovulan ve çok çetin koşullarda yaşayan Filistin Arap halkı ulusal devletini kurma olanağından yoksun oldukça, Yakın - Doğu'da patlama tehlikesi devam edecektir.

SSCB'nin düşüncesine göre, Yakın - Doğu'da sağlam bir barışı elde etmek için, bu bölgedeki tüm devletlerin güvenliği, bağımsız olarak yaşama ve gelişme hakkı garanti edilmelidir. Bundan başka, SSCB'ye göre, bencil amaçlarla Yakın - Doğu sorununun çözülmesi işini siyasi pazarlık konusu yapanlar, sorunu çözme yollarını bulma zamanını uzatmak ve genellikle bu işi güvensizlik temeli üzerine oturtmak için ayrı ayrı kısmi anlaşmalardan yararlananlar, çok ciddi sorumluluk yüklenmektedirler. Sovyet hükümetinin, bu yılın 29 Nisan tarihli bildirisinde belirtildiğine göre, Yakın - Doğu'da son zamanlarda durumun gelişme seyri, bazı kimselerin Yakın - Doğu için sorunları askıya alma şeklinde ayrı ayrı uyuşmalara gitmelerinin, durumu sadece daha da çetinleştirdiğini göstermiştir. Lübnan olayları, bunu ikna edici şekilde doğrulamaktadır.

Cenevre Konferansı'nın ortak başkanı olan SSCB, bunalımı gerçekten çözme amacıyla alınan tüm önlemlere katılmaya hazırdır; SSCB, Birleşmiş Milletler çerçevesinde yada başka bir temel üzerinde, tüm Yakın - Doğu ülkelerinin güvenliğini ve sınırlarının sarsılmazlığını garanti eden tüm uluslararası önlemlere katılmaya hazırdır. SSCB, Yakın - Doğu'daki ülkelerden hiçbirine karşı, önceden peşin fikirle davranmadan, bunlarla ilişkileri geliştirmek için gerekli koşulların yaratılmasından yanadır. Üstelik Sovyetler ülkesi, adı geçen bölgede silahlanma yarışının durdurulması gibi bir soruna çözüm yollarını bulma işine de katılmaya hazırdır; fakat doğal olarak, bu iş Yakın - Doğu durumunun tüm düzenlenmesi işiyle sıkı sıkıya bağlı olursa.

SSCB'nin bu sorunda aldığı tutum;

25 nci Parti Kongresi'nde doğrulanmış bulunan ilkeli tutumu işte böyledir. Bu tutum, tüm Arap halkları, dünyada tüm ilerici güçler ve Yakın - Doğu sorununun gerçekleşen çözümlenmesine ilgi duyanlar tarafından onaylanıp desteklenmektedir.

Pekin ise, bambaşka bir politika gütmektedir.

Dünyanın bu bölgesinde Çin'in hareket tarzı, maocuların uluslararası arenadaki global hegemonya amaçlarıyla, son 15 yıl içinde Çin Halk Cumhuriyeti'nin dış politikasında gerçekleştirilen dönemeçle belirlenmektedir. Bilindiği gibi Çin Halk Cumhuriyeti, önceleri, sosyalist ülkelerle işbirliği yapıyordu. Sonra ise, açıktan açığa bunlara karşı çıkmaya başlamıştı. Eskiden Çin Halk Cumhuriyeti emperyalizme karşıydı, oysa şimdi emperyalist güçlerle ve en aşırı gericilerle uyuşma içine girip ittifak kurmaya başlamıştır. Pekin stratejisinin bu özellikleri, Çin'in Yakın - Doğu'da attığı tüm adımlarda kendini apaçık göstermektedir.

Yakın - Doğu durumunun siyasi yolla çözümlenmesine her zaman karşı çıkan Pekin, Birleşmiş Milletler'in bu yönde hiçbir girişimini desteklememiştir. Örneğin, son zamanlarda bunu doğrulayabilen birkaç örneğe işaret edelim. Geçen yılın Aralık ayının başlarında, Çin, Güvenlik Konseyi'nde, Yakın - Doğu'daki gerginlikten endişe beliren kararın oylanmasına katılmamıştı. Yine o zaman, Genel Kurul'da, büyük bir grup bloksuz ve sosyalist devletler tarafından ileri sürülen karar görüşülürken, Pekin, yenden oylamaya katılmak istememişti. Bu kararda ise, İsrail'in Arap topraklarını işgal etmesinden ve Filistin Arap halkının ulusal haklarını tanınamak istemesinden ciddi endişe belirtiyordu.

Bu yılın 27 Ocağında, Güvenlik Konseyi'nde, bloksuz ülkelerin kararı görüşüldüğü zaman da, Pekin temsilcisi oylamaya katılmamıştı. Bu kararda, İsrail'in hareketleri yüzünden kö-

tüleşen Yakın - Doğu durumunun ciddi kuşku doğurduğu ve Filistin sorununun Yakın - Doğu bunalımını doğuran başlıca neden olduğu belirtilmişti. Dikkate değer bir husus ta, şu olmaktadır: Çin oylamaya katılmak istemediği her zaman, ABD de, önerilen karara veto koymuştur. Önceleri de defalarca böyle olmuştur.

Mısır Cumhurbaşkanı yardımcısı Mubarek'in, bu yılın Nisan ayında Çin'de yaptığı konuşmalardan anlaşıldığına göre, Çin yöneticileri, dünyanın bu bölgesindeki durumun siyasi yolla çözümlenmesine karşı olduklarını bir kez daha doğrulamışlardır.

Çin, Yakın - Doğu ile ilgili Cenevre Konferansı'na da kesinlikle karşı çıkmaktadır. Çin'in, durumu siyasi yolla çözümlenmeyi öneren tasarılar karşısında aldığı tutum, orada gerginlik ocağını korumak istediğini, üstelik bu ocağı dünyasal çatışma çapında genişletmek istediğini göstermektedir. Pekin, yalnız, Yakın - Doğu durumunu daha da çetinleştirebilen hareketlerden yanadır. Bunun içindir ki, Pekin, geçen yılın sonbaharında Mısır ile İsrail arasında Sina yarımadası konusunda yapılan anlaşmayı olumlu bir adım olarak nitelmiştir. Bunalımın muhafaza edilmesini isteyen Pekin liderleri, bu anlaşmanın, planlarına uygun geldiğini görmüşlerdir.

Pekin'in hareket tarzını belirleyen bir başka önemli husus ta, Sovyet düşmanlığıdır; Araplarla sosyalist ülkeler arasındaki işbirliğini baltalama yeltenişidir. Pekindekiler, bunun bunalımı uzatmaya yardım edeceğini, bunun Arapların, saldırgan ve hamilerinin karşısında gücünü zayıflatabileceğini çok iyi anlamaktadırlar.

1967 yılının Haziran ayında, İsrail saldırısı başladığı ilk günlerden itibaren, Çin yöneticileri ve Çin propagandası, SSCB'nin Arap devletlerine karşı yapılan saldırıdan suçlu olduğunu iddia ederek, orada meydana gelen olayları ters gösteriyorlardı. Pekin, SSCB'nin Araplara ne kadar büyük yardım-

larda bulunduğunu ve bulunmakta olduğunu bildiğinden, Arapları, SSCB ve diğer sosyalist ülkelerle ilişkilerini kesmeye itiyordu. Pekin, Arap halklarının, bu arada Filistin halkının, SSCB'ne, yardımı için içten minnettar olduklarını bildiğinden; bu hislerini baltalamak için, bu şekilde hareket ediyordu. Bu işte Pekin'in harcadığı çabalar, emperyalizmin ve siyonizmin planlarına ve hareketlerine de tümüyle uygun geliyordu ve gelmektedir.

Bunun içindir ki, Çin yönetici çevreleri, Mısır yönetiminin politikasında gerçekleştirilen değişiklikleri, özellikle Mısır yönetiminin Sovyet - Mısır dostluk ve işbirliği anlaşmasını tek taraflı olarak bozmasını, açıkça onanmışlardır. Bu çevreler, hatta Mısır heyetini davet etmiş, Mısır'a bazı yardımlara bile bulunmuşlardır.

Fakat Pekin'in tüm gösteri jestlerinin ne Mısır için, ne de diğer Arap devletleri için gerçek bir önemi vardır. Bunu Mısırlıların kendileri de, Batılı gözlemciler de kabul ediyorlar. Kahire'de yayınlanan «Ruz-el Yusef» dergisi, bu yılın Mayıs ayının başlarında bu konuda şunları yazmıştı : «Çin, Mısır'a sadece birkaç uçak motoru vermekle, dünyayı, gelişmekte olan ülkelere gerçek yardımda bulunduğu inandırmak istemişti; gerçekte ise, bu ülke, göz boyamaktan ve devrimci belgilerle maskelenerek çene çalmaktan başka hiç bir şey yapmamaktadır.»

Amerikan «Times» dergisi, 3 Mayıs 1976 tarihli sayısında, bu konuda şunları açıklamıştı: «Çin, coşkun bildiriye rağmen, Mısır'a, Amerikan tarafından donatılan İsrail silahlı güçlerine karşı direnç göstermek için gerekli modern savaş teknik araçlarını vermek iktidarında değildir... Gözlemcilerden birinin itiraflarına göre, Çinliler belki bazı çeşit somun ve civata verebilirler, fakat Mısır'da silah sorununu çözümlemek için, gereken önemli hiç bir şey veremezler.»

Pekin'in Yakın - Doğu'daki hareket tarzı, Çin dış politikasının emperyalist taraftarı gerici bir nitelik taşıdığını göstermektedir. Bunun içindir ki, Çin yönetimi, Araplara gerçek yardım yapamamakta, daha doğrusu bunu yapmak istememektedir. Arapların geleceği, Pekin'i hiç ilgilendirmemektedir. Savaşlarda ne kadar Arap ölürse ölsün hangi devlet yeryüzünden silinirse silinsin; bu, Pekin'i hiç ilgilendirmemektedir. Onun için önemli olan şey başkadır: bu, Yakın - Doğu durumunun her zaman istikrarsız olması, patlama tehlikesi doğurmasıdır; yani, dış çıkarlarına ve stratejik konsepsiyonlarına uygun gelmesidir. Pekin'in bu tutumunun devrimci bir tutum olduğu hiç bir şekilde söylenemez; tam tersine, bu, acımasızca bir tutumdur; bu, savaştan Arap halklarının çıkarlarına ihanet eden şovenist bir tutumdur. (B. Soborov — A P N)

SOVYET GÖRÜŞLERİ

Mao politikasının fiyaskoları

Büyük Çin ulusunun sonsuzluğa dek Mao Çe - tung'un tehlikeli ve yıkılmaya mahkum yolundan yürüyeceğini sanmak, yanılmak demektir. Bir gün gelecek ve Çin ulusu kamburlaşmış sırtını doğrultacaktır. Bunları, «Literaturnaya Gazeta» da, ünlü Sovyet tarih profesörü Ernest Genri söylüyor.

Mao Çe - tung'un anti - sosyalistik dış politikasının yıkıma mahkum olduğundan şüphe edilemez. Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan beri, Pekin, hiç bir zaman, bu son zamanlardaki kadar hezimete uğramış değildir.

Bu politikanın iç - yolu da pek yakında patlamalara gebe. Mao ve yakınlarının ülkede yaptıkları, adım adım, onlar ile halkın arasındaki uçurumu büyütüyor; bir kopukluk yaratıyor, kendi yakınları arasında gittikçe artan kavgalara yol açıyor. (A P N)

★

Temel yayınlar

YENİ KİTAP

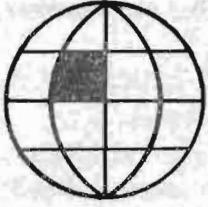
LEONİD BREJNEV

Amacımız : Barış ve Sosyalizm

★
Adil, Demokratik Bir Barış İçin,
Ulusların Güvenliği ve Uluslararası İşbirliği İçin

★
Sosyalizmin Elli - yıllık Büyük Başarıları

17.50 TL.

dünya işçi sınıfı partileri üzerine bilgiler

bir kitle partisinin sınıfsal niteliği (*)

Atos FAVA

Arjantin Komünist Partisi

Sekreteri ve Yürütme Kurulu üyesi

«World Marxist Review» dergisinin Parti Çalışması Deneyiminin Değiş tokuşu Komisyonu, Marksist - Leninist bir kitle partisinin inşasının teorik ve pratik sorunlarını içeren yeni bir seriye başlıyor. Komisyon üyeleri, bu sorunları; birçok komünist partisinin saflarını genişletmek ve güçlendirmek için yaptığı çalışmalarla ilgili sorunlar olarak görmekteyler. Seri; Marksist - Leninist kitle partisinin sınıfsal özü, onun örgütlenme ilkeleri, nitel özellikleri, üye kayıt yöntemi, yeni çekirdeklerin oluşturulması ve yeni üyelerin eğitilmesi konularına değinecektir. **WMR**; çok sayıda komünist ve işçi partilerinin liderlerinden, kendi partilerinin deneyimlerine dayanan konularda yazılar istemiştir.

*

**

Marksist - Leninist bir kitle partisi inşası sorunu, Sekizinci Parti Kongresinde de (1975) belirtildiği gibi, iç savaş tehlikesiyle karşı karşıya bulunan Arjantin'i fazlasıyla ilgilendirir. Ülke, şiddetli bir krizin içine yuvarlanıyor. Devlet aygıtı, yönetimsiz kalmış yalpalıyor, Hakim sınıflar da karışıklık sözkonusu. Yaşama standartlarındaki büyük düşüş nedeniyle derin hoşnutsuzluklar var. Peronist Partinin krizi, geleneksel politika çizgilerinde de olduğu gibi derinleşiyor. Ülke, CIA'nın yönettiği bir darbenin eşiğinde. Çok tehlikeli ve fakat deneyimlerin de zengin olduğu bu durumda, devrimci bir ortamın unsurları olgunlaşıyor ve subjek-

(*) Bu yazı; **World Marxist Review**'un 4/1976 sayısından çevrilmiştir.

tif unsurların rolü, özellikle Komünist Partisi'nin militan hareketinde gelişiyor.

Sürüp giden bu karışıklığın ortasında, Partimiz çelikleşmiş 58 yıllık savaşımında, deneyden geçmiş ve sınanmış öncülüğü; tehlike içinde olan demokrasinin korunmasının gerekliliğini belirtir ve geniş bir demokratik koalisyona dayanan askeri - sivil hükümetin yapabileceği bir asgari programda, ulusal demokratik anlaşma çağrısında bulunur. Aynı zamanda, Partimizin öncülüğü, anti - emperyalist tarımsal ve demokratik devrimin, Arjantin'in sosyalizme giden yolunda bir köprü olacağını vurgular. Bu görevlerin büyüklüğü; A.K.P'ni, halkımızı özgürleştirmek için, geniş kapsamlı ittifakların çerçevesinde savaşımara girebilecek bir kitle partisi haline getirmeyi zorunlu kılar. Bu nedenle, Parti; özellikle, savaşım sırasında üyelerini artırmak ve onları Parti'den yalıtılmamak için çaba gösterir. Üye kaydı, bütün sorunlara, özellikle halkımızın karşısına çıkan acil sorunlarla bağlıdır. Ülkenin karmaşık durumu ve ondan çıkan acil sorunlar, zamana karşı gerçek yarışında Partiyi pekiştirme gücünü yaratıyor.

Saptadığımız bu amacın önemi; genel teori, uluslararası deneyim, ve (özellikle Peronizm gibi belirgin bir olgusu olan) ülkemizin sosyal ve ekonomik gerçeklerine Marksist - leninist öğretilerin özel yönlerinin uygulanmasıdır. Partimizin özellikleri, onun (Partimizin) sosyal ve ulusal bileşimi ve çalışma yöntemleri açısından, bir kitle partisini kurma sorunlarının derin analizlerini gerektirir. Açıklamalarımız bu çizgileri izleyecektir.

Bizim yığın partisi görüşümüz, Lenin'in komünist parti tanımlamasında olduğu gibi, bir siyasi sınıf örgütü, işçi sınıfının siyasi partisi, onun (işçi sınıfının) öncü kolu temeline dayanır. Lenin, partinin sınıf savaşımının bütün şekillerini yönettiğini ve devrimde proletaryaya öncülük ettiğini belirtmiştir. Aynı zamanda O (parti) «diğer bütün çalışan ve sömürülen yığınlara kapitalist toplum içindeki ümitsiz durumlarını ve bir toplumsal devrim olan gereksinimi gösterir... İşçi sınıfının partisi, Komünist Parti çalışan ve sömürülen halkın bütün kesimlerine proletaryanın görüşünü benimsemeleri halinde, kendi saflarına katılmaları çağrısı yapar. (Lenin, *Collected Works* s. 121 - 122)

Bu yolda komünist parti, proletaryanın sınıf konumunu bırakmadan yada halkın bütün kesimlerini «eşit bir temel üzerinde» temsil etmek üzere sosyal demokrasi eylemlerinin denizinde çözülmeyen, her sınıf ve her sosyal katmanın en seçkin ve ileri üyelerini kendi saflarına getirerek bir kitle partisi haline gelir.

Komünist Partisi'ni gerçek bir kitle partisi yapan, sadece onun sayısal gücü değildir. Onun temel güçleri, sanayi ve diğer

anahtar merkezlerde yoğunlaştırılmalı, doğru bir siyasi ve taktik çizgisi izlemeli ve kitlelere nasıl yaklaşabileceğini bilmeli, onlarla bağlantı kurabilmeli, onları acil istekleri için harekete geçirmeli ve genel politik savaşım içine çekmelidir. Böyle bir Parti; safları, yeni üyelerin girişiyle genişletildiği zaman bile, sınıfsal niteliğini koruyacak ve işçi sınıfının ve diğer emekçilerin büyük bölümlerini, Marksizm - leninizm ve proletarya enternasyonalizminin ideolojik platformunda birleştirebilecektir.

İdeolojik birlik, kitle partisinin oluşumunda en temel gereksinimdir ve son zamanlarda özellikle önemli olmuştur. Komünist ve İşçi partileri, 1960 ve 1969 toplantılarında, aynı zamanda Latin - Amerika ve Karaip Komünist Partileri de, Havana Konferansında ideolojik savaşımın artan önemine işaret etmişlerdir. Derin bilgi kazanımı için çalışmadan ve burjuva ideolojisine karşı günlük (güncel) savaşımı devam ettirmeden hiçbir ilerleme olamaz. Partinin, bir kitle partisi haline dönüşümündeki sınıfsal niteliği ve toplumsal değişimi sağlama gücü, ideolojik çalışmasının bu yönlerini vurgulamadıkça, yavaş yavaş zayıflayabilir. Bizim ideolojimizin temel unsuru olan, proletarya enternasyonalizminin, uluslararası anti - emperyalist dayanışmanın gelişiminde kesin bir önemi vardır. Emperyalizm; komünistler tarafından savunulan yurtseverliğe karşı çıkartılan şövenist milliyetçilikle beslenir. Partimizin enternasyonalizmi, dünya komünist hareketinin tarihinden kaynaklanır ve bizim savaşımımızın da proletarya enternasyonalizminin geleneğine katkısı olur. Bir kitle partisini kurarken, demokratik merkezîyetçiliğin Leninist ilkesi ve kolektif liderlik gibi genel doğrular, Parti Tüzüğünde belirtilmişlerdir ve duruma göre herbiri katlanan önem kazanır. Bir kitle partisini kurarken; niçin yeni tip her partiyi kurmak için, Leninist temeli oluşturan aynı temel kriterlerin —ideolojik birlik, örgüt belgüllük, proletarya enternasyonalizmi— önemini vurguluyoruz?

Parti Programımız; Marksizmi - leninizmi, Arjantin koşullarına uygulayarak devrimci sürecin aşamalarını belirtir ve gerekli değişimlerin yolunu gösterir. Parti Programı, devrimin demokratik aşamasında ilerici güçlerin ittifakında işçi sınıfının egemen olması ana ilkesinden hareket eder. Bu, devrimi sosyalizmin utkusuna götürmenin ana koşuludur. Emperyalist reaksiyon ve ona bağlı oligarşinin, yönetimlerini kurumlaştırmak (yeniden kurmak) için bütün girişimlerini önlemek veya engellemek için, halkın demokratik düzenine gerekli gücü, yalnızca işçi sınıfının egemenliği verir. Arjantin deneyimi; burjuvazinin, eski ve işlerliğini yitirmiş olan düzenin çöküşüne kendiliğinden razı olmadığını, tersine her silahı kullanarak ve devrimci ilerleyişi durdurma giri-

şiminde hiçbir cinayetten kaçınmayarak savaştığını gösterir. 1973'te başlayan demokratikleşme süreci ikircikli (kararsız) ve çelişkiliydi. Bu durum, bağımlı oligarşi, büyük sermaye ve ABD monopolleri tarafından sabote edildi. Gericiler, ülkeyi terörist bir darbenin eşiğine itmek için, işçi sınıfının liderliğinde geniş bir demokratik koalisyon yönetiminin olmayışından yararlandılar. Eğer bu, devrimin demokratik aşamasında oluyorsa, işçi sınıfının hegemonyası sosyalist aşamada daha da zorunludur. Proletarya ve onun müttefikleri, sömürgeci sınıflardan gelebilecek çok daha sert direnişleri ezmek için yeteri kadar güçlü olmalıdır.

Partimizin gelişiminin nicel ve nitel güçlenmesi görünümünün toplumsal temeli nedir? Bu soruya yanıt vermek için toplumsal gelişim aşamalarını çözümlememiz gerekmektedir.

Neden Arjantin'de uzlaşmaz çelişkiler hummalı bir dereceye ulaştı ve neden ekonomik politik ve ideolojik sorunlar son derece ağırlaştırıldı? Temel olarak, yapısal krizin kötüleşmesine dünya kapitalist sisteminin genel krizi neden olmaktadır. Başka nedenler; Latin - Amerika'nın güney kesiminin faşist diktatörlükleri arasında tek «açık pencereyi» kapatmak için, emperyalistlerin Arjantin'deki «dengeyi bozma» politikası ve ülkenin, şimdi ana ekonomisini, maliyesini ve ticaret ilişkilerini denetimi altına alan emperyalist monopollere giderek daha fazla bağımlılığıdır. Emperyalist soygunun ve büyük toprak sisteminin etkileri (mülk sahiplerinin % 6'sı bütün toprakların ve ormanların % 74'üne sahiptir.) 10 milyara varan yabancı borçlanmada ve 1975 de % 300'ü spiral enflasyonda, başıboş aşırı kazançta gözükür. Kısa zamanda, işçi sınıfı satın alma kapasitesinin yarısını yitirdi ve mülk sahiplerinin % 5'i ulusal gelirin % 40'ına sahipken, köylü ve orta katmanlar yoksullaşmaya başladılar. Programımız; bir zamanlar tarım ülkesi olan Arjantin'in, bir tarım - sanayi ülkesi haline geldiğini, ancak yabancı sermayeye bağımlılığın ve geri tarımsal yapının bu gelişmeyi deforme ettiğini ve sınırladığını belirtir. Üretim güçleri ve üretim ilişkileri arasındaki çelişki arttı ve bu durum, yerini üretimde anarşiye devretti ve sınıf savaşımını şiddetlendirdi.

Kapitalist gelişme işçi sınıfının doğuşunu sağladı. Sanayi işçilerinin oranı artarak 1946'da 889.000 olan sayısı, bu gün iki milyonun üstüne yükselmiştir. İnşaat işçileri, maden işçileri, taşocağı işçileri ve gaz ve motor sanayileri, tarım ve nakliyatla çalıştırılan işçilerin, hepsi birlikte sayıları, 3.800.000'nin üstündedir ve eğer maaş alanlar da bunlara katılırsa, ekonomide çalışan nüfusun % 70'ini oluşturmaktadırlar. Üretimin toplanması (temerküzü) ve merkezileştirilmesinin artması, büyük sanayi merkezle-

rinin doğmasına neden olmuştur. Bütün işçilerin % 50 kadarı, toplam işletme sayısının % 1'i durumundaki işletmelerde toplanmıştır. 400'ün üstündeki işletmelerin herbiri, 1000 işçi çalıştırmaktadır. Aşağı yukarı 7 milyon ücretli işçi (bunlara sanayi dışında tutulanlar da dahil), 350.000'in üstünde yoksul ve orta - köylüler ve orta katmanların hemen hemen 2 milyon kadar üyesi, toplumun azınlıktaki ayrıcalıklı üst - katmanına karşı savaşında bilinçlendi.

Bütün uzlaşmaz çelişkilerin şiddetlenmesi, «üstteki» karışıklık, halk arasındaki yaygın hoşnutsuzluk ve hayat standartlarındaki keskin düşüş, yukarıda sayılan kitlelerin devrimci hızını artıran olgulardır.

Parti gelişimin toplumsal temelinden söz ederken, hesap, kesinlikle Arjantin gerçeklerine göre yapılmalıdır. 1929'daki kapitalist krizden sonra ve 2. Dünya Savaşında ve sonrasında sanayimiz süratle büyüdü. Göçün kesilmesi ile işçi gücüne talep, iç kısımlardaki bölgelerde kendi yaşam standartlarını yükseltmek isteyen yoksul köylüler, yarı - proleterler ve tarım işçilerine yöneldi. Bu kesimler, siyasi deneyimden yoksul ve örgütsüzdüler. Bu, tarım krizinin ve kırsal bölgelerden kitlesel göçlerin ürünü yeni bir işçi sınıfıydı. Onun, özellikle Peronizm gibi, sınıf uzlaşması ve burjuva milliyetçiliği ideolojisi ile işçi sınıfına yabancı fikirlerin etkisine karşı bağışıklığı yoktur. Savaş yıllarının ve savaş sonrası ilk yılların uygun durumundan yararlanan Peronizm, işçi sınıfının ve halkın büyük bir kesiminin desteğini kazanmayı başardı.

Bu nedenle, bizim koşullarımızdaki bir komünist kitle Partisi için savaşım; ortak ekonomik talepler formülünü amaçlamış Peronist halk arasında çalışmadan, siyasi ve ideolojik çalışmadan ayrı tutulamaz. Kendi deneyimlerinden yararlanmalarına yardımcı olmak için komünistler, kitlelerle birlikte olmalıdırlar. Victorio Codvilla «durumun diyalektik evrimi, işçileri ve halkı Peronizmden komünist düşünceye yöneltmeye ve Marksist - Leninist öğretiyi zamanla özümlemeye bağlı» olacağını, ta 1962'de belirtmişti. O, bu ilerlemenin; Marksist - Leninist ideoloji rehberliğindeki bir birleşmiş işçi partisinin yükümlenmesiyle olacağına inanıyordu.

Partimiz gelişiyor ve gelişmesini Peronizmin ideolojik içeriğini sergileyerek sürdürecektir.

Birçoğu işçi ve diğer emekçiler olan Peroncuların, büyük işçi sınıfı merkezlerinde çoğunlukta oldukları gerçeğini ihmal edemeyiz. Onlar, giderek daha çok sınıf bilinci, aktivite ve sendika disiplinine ulaşıyorlar. Emperyalizme ve oligarşiye karşılardır ve

sosyalist ülkelerle dostturlar. Şüphesiz bütün bunlar, kafalarında, kitle haberleşme araçlarının yayınladığı burjuva milliyetçi fikirlerle karışmış durumdadır. Ancak, Komünist Partiye veya onun gençlik örgütlerine katılanların % 90'ının Peronist Parti'den geldiği gerçeği; A.K.P.'nin hem Peronist kesime ve hem de Partiye katılanları, burjuva milliyetçi fikirlerden bütünüyle arındırmak ve Marksist - Leninist özle eğitmek için, özel bir çabanın gerekliliği yolundaki tavrının doğruluğunun kanıtıdır.

Parti, Güney Amerika'da devrimci davaya zararlı «solcu» gruplara karşı ideolojik çalışmasını da savsaklamamalıdır. Objektif olarak bu gruplar, emperyalizme yardımcı olurlar. Onların, işçi sınıfını tecrite yönelik ve faşist diktatörlüklerin kurulmasına yardımcı olan hareketleri, şaşılacak bir şekilde CIA'nın ülkelerindeki dengeyi bozma planlarıyla uyum sağlamaktadır. Şunu da belirtmek gerekir ki; Arjantin'de kitle gösterileri yapılmakta; ve işçi toplantıları ve kitlesel toplantılarda, hem aşırı solcu ve hem de faşist zümrelere karşı kararlar alınmaktadır.

Bizim, işçi sınıfını ve emekçilerin büyük bir kısmını kazanma çabalarımız, Arjantin'in politikasında gittikçe değişmez bir unsur haline gelen, kitle hareketinin tabanında görülmelidir. İşçi sınıfı fırtınayı üzerine çekmektedir. Peronist sağ, birbirini izleyen hükümetlerin ve işverenlerin yardımıyla hâlâ işçi hareketine egemendir. Fakat ekonomik talepler, sendika demokrasisi, gericiliğe ve emperyalizme karşı şiddetlenen savaşımları sınırlayamayacaktır. Ne de, ekonomik ve politik taleplerin birleştiği grev hareketinin gelişimini, pasif grevlerin aktifleşmeye dönüşümünü denetleyebilecektir. Geçen yıl, sağcıların işçi sınıfının dayanışmasını bozma girişimlerine rağmen, 28 milyon işçi grevlere katılmıştı. Grev mücadelesi, komünistlerin ve daha aktif sol Peronistlerin yönelttiği birleşmiş fabrika içi ve bölgesel düzenleme komitelerini ortaya çıkardı. Partimizin çalışması, yönlendirici cephede, sanayi proletaryasının savaşımında, güçlerin yerini sürekli değiştiriyor. Şunu da eklemek gerekir ki, bu karışık ve güç bir ilerlemedir: burjuva milliyetçiliği işçi sınıfında derin kök salmıştır ve işçi sendikaları ağaları, onların hareketi etkilemeleriyle zayıflatılmış olmasına rağmen, hâlâ anahtar konumları ellerinde bulundurmaktadırlar.

Komünistler, demokrasi ve çalışma birliği için yapılan belli başlı bütün kitle hareketlerinde yer alırlar. Ve bu hareketler arasında en önemlisi, Arjantinlilerin ulusal karşılaşmasıdır. 1970'de askeri diktatörlüğe karşı verilen savaşın doruğunda başladı ve sloganlar halk hareketlerini güçlü bir şekilde etkiledi. Bu dönemin deneyimi ve siyasi konuların görünümünün ve demokrasi-

ye olan gereksinimin özdeşliği «çok bölümlü» ve «çok partili» örgütlerden oluşan birleşik cephenin değişik yerlerinde doğmasını sağladı.

Bu örgütlerin amacı A. A. A. (Arjantin Anti - komünist İttifakı) ve başka benzeri toplanmalar gibi, CIA faşist örgütlerine ve aşırı sağcılara karşı güçlerin birliğini sağlamaktır.

Emperyalizm, kitle eylemlerini kırmak için terör kullanıyor. Şekilci demokrasinin ve polis terörünün bir arada oluşunun çelişkili görünümüne tanık oluyoruz. Halkın yanıtı, güçlü militan gösteriler şeklinde olmuştur. İnsan Hakları İçin Arjantin Birliği ve İnsan Haklarını Koruma Meclisi'nin; demokratik özgürlükler için verilen savaşta ve (sayıları 4000 kişi olan) siyasi mahkumlarla dayanışma hareketinde, şimdiki durumda 1000'den fazla hayatın bedelinin ödenmesini isteyen teröre karşı eylemlerde, önemli yerleri vardır. Parti ve Genç Komünist Federasyonu; ülkenin üç büyüklerinin —Peronist, Radikal, Komünist— dahil olduğu Düzenleme Komitesi'ne çok önem vermektedir. Yine, bizim benzer dikkatimizi kadın hareketi de beklemektedir. Arjantin Kadınlar Birliği'nin 250 şubesi ve muhalefet örgütleri ve hükümet adına temsilcilerinin bulunduğu Siyasi Partilerin Kadın Üyeleri Kurumu vardır.

Parti, aynı zamanda orta katmanlar, katolik ve ilerici dindar gruplar arasında da çalışmaktadır. Kırsal alanda yapılan çalışma, bütün çabalarımız ve kısmi başarılarımıza rağmen tatmin edici olmaktan uzaktır. Politikamızın ve amacımızın ana unsuru olan, işçi - köylü ittifakının bu durumunu düzeltmeye çalışıyoruz.

Lenin, devrimin geliştirilmesi için silahlı kuvvetlerde çalışmanın önemi üzerinde durmuştur.¹ Partimiz, ordunun niteliğini ve rolünü sürekli olarak açıklamıştır. Ordunun sosyal bileşimindeki değişiklikleri hesaba katmaktadır; şimdiki durumda, orta katmanların üyelerinden büyük bir giriş vardır. Taburlar arasında siyasi bildirgelerimizi elden ele dolaştırmak ve onlara hitap eden bir şekle getirmek için özel bir çaba gösteriyoruz.

Bir kitle partisi oluşturmadaki ideolojik, siyasi ve örgütsel çabalarımız semerelerini vermeye başladılar. 24 taşra ve 629 bölge komiteleri tarafından yönetilen, başlıca 3981 örgütlenmiş biriminde 146.000 Parti üyesi bulunmaktadır.

Genç Komünist Federasyonu (YCF)'nin, şimdiki halde 67.773 üyesi, 2.533 başlıca birim ve 408 bölge örgütleri vardır. Ye-

¹ Bakınız: **Bütün Eserler**, Lenin, c. 28, s. 284

ni parti üyelerinin % 70 kadarı ücretli ve maaşlı işçilerdir ve % 40'ı sanayi, ulaşım ve inşaatta çalışmaktadır. Yeni kayıt olan üyelerin çoğu, 25 ile 30 arasındadır. Orta ve yoksul köylülerden büyük katılmalar olmaktadır. Geçen yıl, 15.227'si Partiye, 10.769'u YCF'ye katıldı. Partimize kayıt olan işçilerin sayısı artmaktadır; amacımız 200.000 Parti üyesi, 100.000 YCF üyesidir. Parti'yi ve YCF'yi güçlendirmek ve geliştirmek için verdiğimiz savaşımın en önemli kısmının, yeni üye kazanmak olduğunu düşünüyoruz. Bu amaç çerçevesinde bizim esas üye kazanma çabamız, işçiler arasındadır. Kendimize saptadığımız diğer görevler sırasıyla :

— Sanayi proleteryası kitlesinin bulunduğu en büyük 118 işletmede (demir, çelik, otomobil, ethane, makina, tekstil, ulaştırma v.s) toplanmak. Bütün bu işletmelerde, çekirdek yada komitelerimiz bulunmaktadır; şimdi hedef bu işletmelerin işçilerin % 10'unu Parti'ye kazanmaktır.

— Taşra komiteleri ve bölge örgütleri; herbiri 500'den az işçi çalıştırmıyan fabrikalarda çalışmalarını arttıracaktır.

— Kırsal alanlarda, tarım işçileri, yoksul ve orta köylülerden üye kaydı yapmaya önem verilecektir.

— Daha fazla kadın üye kaydetme; burada amaç, temel olarak sanayi ve tarımdan gelen, yeni üyelerin % 30'nun kadın üye olmasını sağlamak.

— YCF, esas dikkatini genç işçilere, köylülere ve öğrencilere gösterecektir.

Bu pek tabii halkın diğer kesimlerinden üye kayıt edilmiyecek demek değildir. Ülkenin her tarafındaki şubeleriyle, şimdi örgütlenmesinde ve programında, ulusal bir parti olan Partimizin genel yapısını güçlendirme amacındayız. Parti'de, işçilerin üstünlüğü vardır, fakat Parti, aynı zamanda toplumun ilerici kesimlerinin bir çok temsilcisini de kapsar.

Doğal olarak bir çok objektif zorluklar vardır; zor yaşama şartları, barınma ve çalışma şartları, parti çalışmasına az zaman bırakmaktadır. Bundan başka Partinin kendi içinde çözülmesi gereken çok sayıda sorunu vardır. Bu durum, örneğin aktif üyelerden oluşan, sınırlandırılmış «çelik zırlı» kadroya güvenme eylemini, kitle çalışması ile üye kaydetme ve yeni üyelerin eğitiminin beraber yürütülmesi olasılığı gibi yanlış sanılara yönelmeyi getirir.

Üye kaydı metodumuz nasıl düzenleniyor ve yürütülüyor? Yeni üyeleri kazanmada en etkili ve en yaygın yol parti şube top-

lantılarının açık tutulmasıdır. Aktif parti görevlileri, somut ekonomik talepler ve onları elde etme yolları, siyasi durum, parti kadroları v.s üzerine verdikleri seminerlere çalışanları davet ederler.

Yeni üyeye parti kartının verildiği ve parti politikasının, programının, örgütsel doğrularının öğretildiği kabul toplantısı, yeni üyelerle olan çalışmamızda önemli bir unsurdur. Eğer, tam bir şube toplantısında bu durumun olasılığı yoksa, düzenlemeler küçük bir gurubun katılması şeklinde olur.

Kitlelerle ilişki kurmada hiçbir şey, ana örgütün, merkezin, yerini tutamaz. Parti'nin yeni üyelerinin yetiştirilmesi ve onlar kanalıyla mesajın, işçi sınıfına ve halka iletilmesi merkezde olur. Her çekirdek (merkez) elemanını kitle çalışmasına getirmek, Parti'nin haftalık yayını **Nuestra Palabra**'ya² v.s yeni okuyucular kazanmak gibi, örgütsel, propaganda ve mali önlemlerin alınması, yeni üyelerin eğilim duyacağı pratik görevlerdendir. Merkez, Parti'nin gelecekteki kadrolarının yetiştirilmesinde hareket noktasını oluşturur. Merkez, (Parti için) liderler yetiştiren kursların ilk aşaması için öğrencilerini seçer. Parti'nin eğitim sistemi, Merkez Komite tarafından yürütülen başlangıçtan itibaren tam - çalışmalı üç aylık olan 15 aşamalı kurslar şeklindedir. Geçen yıl 7.540 Parti eğitimine bağlandı, bunlardan 3.140 kişi ilk aşama kurslarına katıldı.

Parti kadrolarının eğitimi, bir kitle partisinin inşasında birinci önemi taşır. Ulusal Örgütlenme Komitesinin altında olan Kadro Kolu, kadroların seçimi, yetiştirilmesi ve atanması ile sorumludur. En önemli ölçüt, işçi sınıfının eğitimini almış olmak, Parti'ye, işçi sınıfına ve devrime bağlılık ve kitlelerle yakın ilişkide olmak ve mücadele yeteneğidir. Kadroların seçiminde Merkez Komite'yi; Parti'nin devrimci geleneklerinin, yurtseverliğinin, ve —Victorio Codvilla tarafından öğretilmiş gelenekler— proletarya enternasyonalizmine bağlılığının ve (parti) politikasının sürekliliğini sağlamayı devam ettirmek ve zenginleştirmek ilgilendirir. Amaç, tecrübeli olanların deneyimlerini genç kadroların enerjisi ile kaynaştırmaktır. Bütün kadro seçimi çalışmalarında göster-

² Komünist öğretimin büyük bir kısmı Victorio Codvilla tarafından kolaylaştırılmıştır, eğitim parti'nin teorik gazetesi **Neuva Era**, **Quadernos de Cultura**, **Problemas de Economica** ve fabrika gazetelerimizde (100.000 üstünde trafi olan 105 gazete) toplanmıştır. Marksist literatürde önemli bir yer tutar. Geçen iki yıl içinde, toplam baskısı 2.843.000 kopyeli 322 kitap yayınladık. Liste Lenin'in, Marks'ın, Engels'in, Brejnev'in, Fidel Castro'nun eserleri ve kitle çalışması, siyasi, toplumsal, tarihi, kültürel, ve diğer sorunlar üzerine broşürleri kapsamaktadır.

diğımız özel dikkat, işçilerin, yoksul ve orta köylülerin, kadınların ve gençliğin ilerlemesinin yararınadır.

Bununla beraber, deneyimler göstermiştir ki, yetenekli bir parti işçisi için, ana birim yada bölgesel düzeyde sorumlu görev verilmeden önce, okullarımızdan birine katılması zorunlu değildir. Bu durum, Parti'nin yeni çalışmaya başladığı fabrikalar yada ikametgah alanları söz konusu ise, özellikle önemlidir. Diyebiliriz ki, sektarizm, yada kendiliğinden ve mekanik yaklaşımdan kaçınmamız için, kadrolarda tükenmez yedeğimiz vardır. Pek tabii, yönetici pozisyonlara atanmış genç parti üyelerinin, önce Parti'nin eğitim kurslarından geçmeleri gerekir.

Aynı zamanda, bölgesel farklılıkları göz önünde bulundurmak zorundayız: bazı illerde diğerlerinden daha büyük bir üye kaydetme potansiyeli vardır, mevcut örgütleri güçlendirmek ve aktif unsurları liderlik pozisyonlarına yetiştirmek için düzenlenen kadrolarla, ellerinde dar olanaklar olan taşra komitelerine yardım etmeyi bir kural haline getirdik. Onlara, Marksizm - Leninizm'i özümletmek ve devrimci savaşımın güçlüklerini yenme yeteneğini kazandırmak zaman alacaktır.

Emperyalizme karşı savaşta, işçi sınıfına öncülük etme ve ulusal çıkarları koruma gücüne sahip, bir Marksist - Leninist kitle partisi inşa ediyoruz. Fakat bunu, uluslararası işçi savaşımının karşısına çıkarmıyoruz. Tersine, bunu uluslararası komünist ve işçi sınıfı hareketini güçlendirmede etkili bir yardım olarak görüyoruz. Kitleleri, şövenist sloganlarla değil, işçi sınıfı ve bütün emekçilerin dirimsel çıkarları için, yurtsever savaşımın bir örneğini vererek kazanıyoruz. **Proletarya enternasyonalizmi, Partimizin inşasının temeli olmuştur.**

Bir devrimci için dönüm noktası olacak sınav; onun işçi sınıfının en büyük kazanımı, gücümüzün ana kaynağı, bizim savaşımımıza onun deneyiminin evrensel uygulanabilmesinden çıkardığımız derslerle yardımcı olan, dünya sosyalist sistemi karşısında alacağı tavidir.

Arjantin Komünist Partisi, uluslararası dayanışmayı her zaman savunmuştur. Parti, (kurulduğunun) ilk yıllarında Sovyetler Birliği ile geniş bir dayanışma hareketi oluşturmuştu. Bu (hareket), İspanya devriminin, kurtuluş hareketlerinin, Küba ve Vietnam halklarının savaşımının desteklenmesinde doğmuştur. Partimiz; kardeş Şili halkıyla, kıtanın güneyinde, bilinen Latin - Amerika diktatörlüklerinin kurbanlarıyla, Portekiz halkıyla aktif dayanışma göstermiştir. Arjantin Barış Komitesi'ne yardımcı ol-

maktadır. Latin Amerika Komünist Partileri Konferansının son bildirisi ve Karaib ve Küba Komünist Partisi'nin ilk Kongresi, Partimiz tarafından coşkuyla selamlandı. Şimdi, geçmişte olduğu gibi, Arjantin Komünist Partisi, dünya komünist hareketinin birliğinin daha da yakınlaşması için, emperyalizme karşı ortak savaşıma katkıda bulunarak, barış ve barış içinde bir arada yaşamak için çalışmasına devam edecektir. Proleterya enternasyonalizmine bağlılık; Arjantin halkının en ilerici geleneklerinden derinlemesine kaynaklanan bizim yurtseverliğimize karşı değildir, tersine onu tamamlar ve Parti'nin prestijini ve etkinliğini arttırır.

Emperyalizm, Partimize karşı iftira kampanyasını sürdürüyor; saflarımızı komünistler «kendilerini düşünmezler» diye ileri sürerek bölmeye çalışıyorlar. Hiçbir şey, gerçekten bu kadar uzak olamaz. Gerçekte, her ülkenin komünistlerinin «kendilerini düşünme» sinin sonucunda, sadece ulusal değil, aynı zamanda uluslararası sorunlara yaratıcı çözümler bulabilmişlerdir. Kitleler; komünistlerin, politik ve taktik çizgisinin, en iyi ulusal geleneklerin anlamını taşıdığı ve onları devrimci hareketin bir parçası yapması nedeniyle değerini bilmektedir.

Emperyalistler, fena halde yanlış hesaplıyorlar. Komünistler «kendilerini düşünmeye» devam edecekler ve sürekli güvenilir enternasyonalistler olacaklar, sosyalizm ve komünizm için, başarılarının kaynağı enternasyonalizm için ortak savaşta, diğer ülkelerdeki sınıf kardeşleri ile daha yakın ilişki kuracaklar, halkın aydın geleceklerini görmelerini sağlayarak, güvenceleri olan Partileri güçlenecek ve büyüyecektir.

TÜSTAV

22 - 23 Sayısı
çıktı.

- ★ Türkiye İşçi Sınıfına Selam
Selam Yaratana
- ★ **Gençlik Ne Yapmalıdır?**
- ★ Eylül 1976'nın Sonuçları
- ★ **Türkiyeli İlerici Gençler
Şili Gençleri ile omuz omuza**
- ★ «Fikri Bir Olanın, Zikri de Birdir»
İşçi Sınıfı Düşmanlarının Maskesi Düşüyor
- ★ **Sorumsuzlar Kervanına Katılmak
İçin Yürüyenler**
- ★ Soruşturmalar Durdurulmalı, İşten Atmalara
Son Verilmelidir. İşten Atılan İşçiler
Tekrar İşe Alınmalıdır
- ★ **Yunanistan Gençliğinin «2. Odigitis»
Festivali Yapıldı.**

Adres : Başmühasip Sok. 3/1 Cağaloğlu - İST.

konuk yayınları

P.K.749·İSTANBUL

— ÇIKAN KİTAPLARIMIZ —

SOSYALİZM KİTAPLIĞI :

- 1 — Ortak Hükümet Programı 15.—
- 2 — Yakın Çağlar Tarihi 30.—
- 3 — Gerçekte ve Eylemde Hukukun Payı 30.—
- 4 — Ulusal Kurtuluş Savaşları ve Üçüncü Dünya 20.—
- 5 — Maonun Teorik Görüşlerinin Eleştirisi 20.—
- 6 — Emperyalizm Üzerine Temel Kurslar 15.—
- 7 — Lenin, Gençlik ve Günümüz Dünyası 15.—
- 8 — İleri Bir Demokrasi İçin Solun Güçbirliği 15.—
- 9 — Çağdaş Revizyonizmin Eleştirisi (toplatıldı) 15.—
- 10 — Lenin (Resimli Kısa Biyografisi) 15.—
- 11 — Kapital Üzerine Temel Kurslar 15.—
- 12 — SBKP 25. Kongresi Merkez Komitesi Raporu 10.—
- 13 — Lenincilik ve Sovyetler Birliği Dış Politikası 15.—
- 14 — Sınıf Uzlaşması mı, Sınıf Mücadelesi mi? 20.—
- 15 — Çağımızda Kapitalizm ve Aydınlar
S. Nadel 10.—
- 16 — Toplumsal İlerleme Yolunda
Barış İçinde Birlikte Yaşama
V. Korinov 10.—
- 17 — İşçi Sınıfının Enternasyonalci
Öğretisi, Marksçılık - Lenincilik
M. A. Suslov 20.—

TEMEL BİLGİ DİZİSİ :

- 1 — Marksçı - Leninci Felsefe Sözlüğü 25.—
(Büyük Boy, 328 Sayfa)

GERÇEKÇİ ROMAN - ANI DİZİSİ :

- 1 — Sıkıyönetim 15.—
- 2 — Teslim Olmayanlar Ölmez 40.—
- 3 — Çekçek 20.—
- 4 — Hitler Faşizmi Üzerine Konuşmalar 10.—
- 5 — Faşizmi Ezeceğiz 30.—
- 6 — Zafer Bizim Olacak 15.—

TÜSTAV